

YAŞAYANLARIN
DİLİNDEN

17
BIRAKANLAR

YAŞAYANLARIN
DİLİNDEN

V

BIRAKANLAR

2025

Eğitim-Bir-Sen Yayınları: 130

Eğitim-Bir-Sen Adına Sahibi
Ali YALÇIN / Genel Başkan

Genel Yayın Yönetmeni
Muammer KARAMAN / Genel Başkan Yardımcısı

Yayın Kurulu

Ali Yalçın
Talat Yavuz
Mesut Öner
Abdülaziz Aydın
Muammer Karaman
Ramazan Çakırcı
Ali Deniz

Proje Yöneticisi

Ali Deniz

Hazırlayanlar

Necmettin Evcı
Muhammed Ümit Çiftçi
Mehmet Can Çenteli

tasarım / ertan güldibi
baskı / semih ofset 0312 341 40 75
baskı tarihi / 20.01.2025
ISBN: 978-625-7955-56-0

Eğitim-Bir-Sen Genel Merkezi

Zübeyde Hanım Mahallesi Sebze Bahçeleri Caddesi No: 86 Kat: 14-15-16 (06070)

İskitler-Altındağ/ANKARA - Tel: (0312) 231 23 06 / Faks: (0312) 230 65 28

Web: www.ebs.org.tr | E-posta: ebs@ebs.org.tr

SUNUŞ

“Hakikate akan bir nehir, geçmişten geleceğe bir vefa hikayesi”

Eğitim-Bir-Sen, sayının ötesinde bir mana taşır; sadece bir kalabalık değil, fikirlerin ve duyguların birbirine karışarak bir okyanusa dönüştüğü, ardından hakikate doğru akan sonsuz bir nehir gibidir. Her damlasında bir inanç, her akışında bir gelecek taşıyan bu cemaat, ruhu besleyen bir kaynaktır; bu kaynak, hem geçmişten gelen bir diriliş müjdesi hem de geleceğe taşınan bir umut ışığıdır. Tarihin ve milletin ruhundan aldığı mühürle Türkiye'nin en büyük sivil toplum örgütü olma vasfını taşıyan bu kurum, sırtına yüklenen tarihî sorumluluğun farkındadır. Bu sorumluluk, sadece bir unvanın değil, bir şairin rüyası gibi, vicdanın ve inancın derinlerinden gelen bir çağrının yüküdür.

Hakikî bir sivil toplum örgütü, bireylerin aklına, vicdanına ve ruhuna dokunmalı; orada insanın iç dünyasında kök salan, geleceğe umudu ve hakikati taşıyan bir sevda fidanı yeşertmeli ve bu fidandan, medeniyet bahçesini süsleyecek güçlü çınarlar yetiştirmelidir. Bu sevda, zorlamayla düzene sokulmuş bir kalabalığın sahte birlikteliği değil; birlikte çoğalan, derinleşen ve yeni ufuklar açan bir vâridin dirilişidir. Zira zorlamayla bir araya getirilen insanlar birbirini azaltır; ruhu paylaşanlar ise birbirini çoğaltır, zenginleştirir.

Eğitim-Bir-Sen olarak bizler, bireyin özgür iradesine ve insanın değerine inanarak yola çıktık. Bu yolda, baharın çiçekleri gibi farklı renklerin bir araya geldiği bir bahçe olduk. Her bir üyemiz, kendi farklılığıyla bu bahçeye bir güzellik kattı; kendi sesiyle koroya bir nota ekledi. Bizler, yolların, düzlemlerin ve ırmakların çoğalttığı bu ahengin peşinden gittik.

'Yaşayanların Dilinden İz Bırakanlar' adıyla sizlere sunduğumuz bu eser, sadece 33 yılın bir muhasebesi değil; bir ruhun, bir davanın ve dirilişin hikâyesidir. Çünkü her direniş bir diriliştir, her hikâye ise geleceğe bırakılan bir izdir. Bu hikâye, toprağa düşen her tohumun bir baharı müjdelediği, her fedakârlığın ebediyete açılan bir kapıya dönüştüğü eşsiz bir yolculuktur. Bu eser, zamanın ötesine seslenen bir dostun hatıraları, bir milletin acısı ve sevdasıdır; aynı zamanda gelecek kuşaklara ilham taşıyan ve onların vicdanında bir ışık yakan bir emanettir. Her bir satırı, çağın koşullarında şekillenen ama evrensel bir hakikati taşıyan bir emanettir.

Bu eser, merhum başkanlarımızın hayat hikâyelerinden birer yankı sunmaktadır; her biri, insanlık nehrine anlam ve derinlik katan bir damla, sonsuzluğa taşınan bir ışık huzmesidir. Onlar ki, kendi dönemlerinin şartlarında bir kutup yıldızı gibi parlamış; çaresizliklerin içinde yollar açmış, ışık olmuştur. Bu insanları anlamak, bugünü ve yarını aydınlatan bir fener olacaktır. Zira tarih, ancak kendi hakikatini idrak edenler için bir mücevherdir.

Bizlere bu metinleri ulaştıran dostlarımız, yaşananları birer inci tanesi gibi kayda geçirmişlerdir. Samimiyetle yazılan bu hatıralar, birer vefa borcunun ödenmesidir. Bu kitap, Mehmet Akif İnan başta olmak üzere, emeği ve ömrünü davasına adan herkese bir selam ve minnettarlık duruşu olarak hazırlanmıştır.

Bu satırlar, geçmişin güzelliklerini geleceğin umutlarıyla buluşturmak, insanı kendi ruhuna ve hakikate yeniden uyandır-

mak adına bir davet ve diriliş çağrısıdır ve bu çağrı, tarihin derinliklerinden gelen bir uyanıştır. Çünkü her yeni gün, kaybedilenin izini sürme cesaretidir. Bu eserin hazırlanmasında emeği geçen herkese teşekkür ediyor, merhum başkanlarımızı rahmetle anıyorum.

Ali DENİZ

Eğitim-Bir-Sen Genel Başkan Yardımcısı

TAKDİM

Vefaya önem, müteveffaya saygı ahlâkî önceliğimizdir

Eğitim-Bir-Sen, kendi insanıyla barışık olmayan kültürüne mesafeli bir siyasal ve ideolojik iklimde, bilgi, eğitim, hak ve özgürlükler mücadelesini varlığının temel ilkesi yaparak kurulmuş, bu günlere amaç ve istikametinden şaşmadan gelmiştir. Eğitimde kültür ve irfan dünyamıza daha yakın düzenlemelerin hayata geçirilmesinde, eğitim çalışanlarımızın özlük ve sosyal haklarının çoğalmasında, vesayetın tasfiyesiyle daha demokratik ve özgürlükçü düzene kavuşmasında Eğitim-Bir-Sen'in ve elbette ona neredeyse bütün imkân ve yetenekleriyle öncü olan, destek ve gönül veren şahsiyetlerin katkısı her türlü takdirin üstündedir. İşte okumakta olduğunuz bu kitap, vefaya değer veren sendikamızın müteveffa başkanlarını yâd etmek, hatıralarını canlı algılar halinde genç nesillere aktarmak için kaleme alınmıştır.

Kuruluşumuzdan bugüne kadar mücadelemize neredeyse bütün varlıklarını adayan, yaşayan veya vefat etmiş bütün başkanlarımızın hayatları, bizim için ziyadesiyle saygındır, değerlidir. Bu kişiler, tek partili yılların kalıntısı olarak süren yasaklardan, hak ve özgürlükler temelli yasalı döneme geçişte, karanlık duvarlardan bir tuğla daha sökme, gün ışığına bir adım daha yaklaşma cesaretini göstermiş mümtaz insanlardır. Bugün bir çırpıda söyleyip geçtiğimiz bu ifadelere konu olan

zor zamanlarda mücadele vermek öyle sanıldığı gibi kolay değildir, kolay olmamıştır. Havanın kurşun gibi ağır olduğu o zamanlarda düşünmek bile çoğu zaman cesaret istemiştir. O nedenle ünlü Alman filozofu Kant “Düşünmeye cesaret et” demişti. Niçin cesaret? Kalabalık bir kitlesel tepkide herkesle birlikte haykırmak zor olmayabilir. Ancak keyfi zorbalıkların herkesi susturarak özgürlükleri boğduğu zor zamanlarda fısıltı halinde konuşarak bile olsa hakikati savunmak, hem samimiyet hem cesaret ister. Stefan Zweig’in bir eserinde dediği gibi “Bazen bir insanın tek başına hakikati açığa çıkarmaya cesaret etmiş olması, çağı değiştirmeye yeterli gelebilir.” Eğitim-Bir-Sen’in eğitim, kültür, demokrasi, hak ve özgürlükler tarihimizde müstesna yerini alması, zamanı gelmiş hakikatleri haykırma samimiyet ve cesareti göstermesi sebebiyledir. Elinizdeki bu kitapta, inanç, irfan ve haysiyetinden ödün vermeden yaşamak ve bizlere u/mutlu, onurlu hayatlar armağan etmek için beyaz atlarına binip önden giden iyi insanların özet hayat ve kişiliklerini okuyacaksınız. “O güzel insanlar, o güzel atlara binip gittiler” Arkalarından bembeyaz gündüzler, tertemiz hatıralar, yankısı bitmeyen çağrılar, sözler, seslenişler bırakarak gittiler. Aynı duygu, inanç ve amaç beraberliğiyle çıktığımız bu yolda onların yön, doğrultu ve ayak izlerini takip etmek bize ayrı bir huzur veriyor. Çünkü bu yol konjonktürel ilgilerin, anlık kaygıların uzağındaki menzillere uzamaktadır. Çünkü bu yürüyüş nesnel sınırları, sınıfları, çağları aşan bir yürüyüştür.

Bu kitapta yer alan şahsiyetler anlık ve dünyalık beğeniler nezdinde imrenilecek kıymetlere, paraya, şöhrete, şirkete sahip insanlar değildiler. Onların otokratik hiyerarşi içinde etkili makamları olmadı. Ama illa bir makamdan ve zenginlikten bahsedeceksek, onların makamı fikir, duygu, ideal, ufuk zenginlikleriyle, gönül tahtına, gönül tahtımıza kurulmuştur. Bu hususiyetleriyle tam bir dava adamıydılar. Dava adamı olmak malı, mülkü, makamı kalbinin tam orta yerine koymak değil, aksine hayatın tam orta yerine kalbini koyarak yaşamak, romancı, şair Murat Kapkıner’in bir kitabına da isim yaptığı gibi

‘yaşamayı göze almak’ demektir. İşte bu kitapta davası uğruna dünya nimetlerinden vazgeçen, çoğu zaman evini, ailesini ihmal eden, sıcak, rahat dünyasından hatta hayatından vazgeçerek önden gidenler konu edilmektedir. ‘O iyi, o güzel insanlar beyaz atlarına binip gittiler.’ Bir daha dönmediler, dönmemesine gittiler. Ancak bilmeli ki, onlar öyle gitmeseydi bizler böyle gelemeyecektik. Nesiller arasındaki bu bilinç akışını metafizik imgelerle nasıl ifade diyordu Sezai Karakoç? “Seni alıp kaybolmuş zamanın çağılısından/ Bana getiren/ Yasamız vardı” İşte biz onların hayallerini, anılarını, hatıralarını, sözlerini, özlerini yüreğimize, aklımıza, ruhumuza yerleştirerek geldik, geliyoruz.

O güzel insanlar, kuşaklar boyu davamızı omuzlayan, insanlarımızı kucaklayan, dostlarımıza öncü olan şahsiyetleri, özellikle de sendikal faaliyetleri ile rol model, eksigimizi fazlamızı gösteren ayna oldular. Onlar, İnançları, fikir ve hareket kabiliyetleri, adanmışlıkları ile bize ilham verdiler, veriyorlar; örnek, ölçü, rehber, kılavuz oldular, oluyorlar. Bugünlere onların sahih, salih emelleri, eylemleri ile geldik. Bizi bu noktaya getiren değerlerden feragat ederek bir yere varamayacağımızın, varsak da orada kendimiz olamayacağımızın, kendimiz kalamayacağımızın bilincindeyiz.

Kitapta konu edilen hayat ve hikâyelerin çoğu tarihi kıymeti haizdir. Başta kurucu Genel Başkanımız Mehmet Âkif İnan olmak üzere merhum başkanlarımızın çoğu sendikamızın daha ilk kuruluş ve imkânsızlık dönemlerde göreve talip olmanın ve onu fedakârca sürdürmenin zorluklarını yaşamıştır. Birçoğu maaşlarını, birçoğu ailesi, çocukları, arkadaşlarıyla geçirecek zamanlarını sendika ve onu var güçlü kılmayı gerektiren davaları için kullanmışlardır. Bugün geldiğimiz aşamada, elde ettiğimiz her bir kazanımda o mübarek insanların emeği, mücadelesi vardır. Biz vefaya önem müteveffaya saygı gösteren bir hareket olarak bu dava adamlarını, bu öncü liderlerimizi asla unutamayız, unutmayacağız. Eğitim-Bir-Sen’i var ve canlı kı-

lan davamızla birlikte bu davayı hayata geçiren ve zirveye taşıyan öncülerimiz, bizim için çok kıymetlidir. Davamızın öncü kadroları, onların yönetim kurulu üyeleri, temsilcileri, bütün üyelerimiz, gönül dostlarımız bizim için önemlidir.

Kitaplaştırdığımız bu çalışmamız, vefalı olmayı insan varlığımızın fitrî ve ahlakî sorumluluğu saymamız yanında, sağlam bir teşkilat için zorunlu gördüğümüz sürekliliğin de bir gereğidir. Dünden bugüne, yarına kesintisiz bir duygu akışı, akıl, bilgi, ruh, tecrübe, hareket akışı olduğu zaman, siz, zamanları aşan, zamanların aşındıramadığı bir karaktere de sahip olursunuz. İşte o durumda geçen zaman, sizi aşındırmak yerine aşılıyarak tarihe mal eder. Böylece biz, bizi var, anlamlı, önemli kılan birikimimizi sadece tevarüs etmiyor, onu yeni kuşaklara, yeni heyecanlara ekleyerek tazeliyor, güncelliyor çoğaltıyoruz. Yeni açılara yapılan aşı yeni açılımlar kazandırıyor bize. Böylece uzak ufuklara, oradan yeni umutlara, 'kökü mazide olan bir ati' şuuruyla yürüyoruz. Önden yürümenin riskini ve zorluklarını göğüsleyerek yolumuzu açan, bize güç ve cesaret veren, değişen şartlara göre farklı mücadele yöntemlerini, sabrı, tahammülü, dayanmayı, direnmeyi, dirayeti öğreten, ama asla hedef ve ana doğrultudan sapmayan, yeni şeyler ilham eden bu insanları unutmamak, emanetlerini devralmak, yollarını yürüme, hayallerini gerçekleştirmek ve elbette güzel anılar ve dualarla, rahmetle yâd etmek bizim boynumuzun borcu, vefa sorumluluğumuzdur. O güzel, o iyi insanların bin bir zahmetiyle geldiğimiz bu noktanın şuurunda olarak, daha ileriye yönelme, yürüme çabamız yoksa bu bize zul olur.

Şimdi hatıralarda kalan bu yaşanmışlıkların, unutulmanın ses-siz boşluğunda yitip gitmemesi, kurumsal akıl ve hafızamıza canlı değerler katması için, "Yaşayanların Dilinden İz Bırakanlar" temasıyla hazırladığımız, ahrete irtihal etmiş başkanlarımızın değerli anılarını, kişiliklerini içeren bu kitap birçok bakımdan önemlidir: Evvela yalın beşeri ilgiler, topluma mal olmuş insanların hayatlarını her zaman merak etmiştir. Bu yö-

nüyle başta kurucu genel başkanımız Mehmet Âkif İnan olmak üzere, özellikle rahmet-i rahmana hicret etmiş hemen her başkanımız her zaman müstesna hatıralarıyla dilden dile anılmakta, hatıralarda yaşatılmaktadır. Merhum başkanlarımızın sadece sendikal faaliyetleriyle iz bırakmayıp, çevrelerinde de sosyal bir insan olarak etkili oldukları görülmekte, bilinmektedir. Başkanlarımız sadece başkan olmaları vasfıyla değil onun da ötesinde hemen çevresindeki herkese şu ya da bu şekilde, şu ya da bu etkiyle dokunarak bütün bir hayatlarıyla öncü, öğretici olmuşlardır. İşte şimdi de son derslerini hayat hikâyeleriyle, hatırlanışlarıyla veriyorlar. Her şeyden önce topluma mal olmuş insanların hayatını anlatmak gibi ulvi bir çaba, edebiyata katkı yanında anlatılan hususların ehemmiyeti açısından da önem arz eder. Burada konu edilen kişilerin çoğunun hayatı, kendi başlarına tekil olarak çok önemli görülmeyebilir. Ne ki taşıdıkları ferdi anlam veya değer fevkalade fevkinde, onları asıl birlikte örgütlenerek daha güçlü var olmaları önemli ve saygın kılmaktadır.

Merhum başkanlarımız sayfalarda sadece nesnel hayatlarıyla yer almazlar. Metinlerde hayallerimizi süsleyecek, heyecanlarımızı harekete geçirecek tarzda, bir hayattan daha fazlası vardır. Geçmişe ve belli kişilere aitmiş gibi algılanmaması gereken hayatlar, oluşan yeni anlam, ilham ve çağrışımlarla bizi yarınları inşa ve ihyaya yöneltirler. Böylece metinlerin anlamı dünün koşullarıyla sınırlanmaz, kendi muhayyilemizde ve yorum dünyamızda başka anlamlarla buluşarak çoğalır, geleceğe akar. Esasen bu akış değişmeyen özün yenilenen söylemidir. Söylem ve eylemlerin dünden bugüne tekâmül eden diyalektik akış ve bütünlüğü bu sayede canlı bir etkiye ulaşır.

Bizde bazen tebessüm bazen hüzün uyandıran anekdotlar, üye ve okurlarımızın Eğitim-Bir-Sen'le bağıını daha samimi kılacaktır. Sonra ortak duyguyla okunan metinler okurda bir bilinç uyandıracaktır, uyandırmalıdır. Bu yolla, mücadele anlayış ve tarzlarından, bireysel tutum ve anlayışlarına kadar öncü

kadrolarımızın birçok nitelikleriyle sendikamıza kazandırdıklarını, genç nesillere aktarmayı hedefliyoruz. Ancak bu kitap sadece kişisel ve kurumsal müktesebatımız adına değil, toplum tarihimiz adına da önemli bir kayıt olarak görülmelidir.

Bu anlamlı projenin hayata geçmesinde birincil kaynak vasfına haiz değerli şube başkanlarımıza, metinleri yazan diğer dost ve yakınlarımıza, eserin fikir aşamasından yayına hazırlanmasına kadar genel merkezimizde son derece hassas, titiz, yoğun çalışan tüm çalışma arkadaşlarımıza teşekkür ediyorum. Bu vesileyle ebediyete göç etmiş tüm merhum başkanlarımıza Allah'tan rahmet, yaşayanlara sağlık, huzur ve bütün Eğitim-Bir-Sen camiamıza kazanımlarla süren mücadelelerinde başarılar diliyorum.

ALİ YALÇIN

Eğitim-Bir-Sen ve Memur-Sen Genel Başkanı

İÇİNDEKİLER

SUNUŞ	3
TAKDİM	7

1. BÖLÜM

GENEL YÖNETİM KURULU ÜYELERİ

BİR BİLGE SENDİKACI: MEHMET ÂKİF İNAN Hıdır YILDIRIM	17
İSLAM DAVASINA ADANMIŞ BİR ÖMÜR: “KİTAP KEMAL” KEMAL YAZICI Hıdır YILDIRIM	49
BİR DURUŞ ADAMI EROL BATTAL Hıdır YILDIRIM	67
BİR VAKIF İNSANI: MİTHAT SEVİN Hıdır YILDIRIM	85

2. BÖLÜM

ŞUBE BAŞKANLARI

ALİM ÇOBAN Önder UÇAK / Mehmet Behzat EKİCİ	101
BİLAL YEŞEN ‘YOLDAKİ ADAM’ Selahattin KARANFİLER	111
DAVUT KURDAL ALÇAKGÖNÜLLÜ BİR YİĞİT Erdal SAĞLAM	123
ESAT KAÇAR Ergül KAÇAR / Behti GEZER	133
HAYRULLAH GÜRLER Hamdi YILDIZ	141
İBRAHİM DURAN -BİR ÖMÜRLÜK HİZMET- Süleyman ÇAYIR	147

MEHMET ARSLAN BOZ Ekrem BOZ	155
MEHMET KESKİN Mehmet KARA	163
METİN ÇİMEN Nebi GÜL	169
MUSTAFA ULUDA Bahattin EREL / Ahmet DOĞAN	175
ADANMIŞ BİR DAVA ADAMI OLARAK MUSTAFA YAKAR Betül YAKAR	179
MEHMET KAZANCI Mehmet KARA	187
BİR DAVA ADAMI: RESUL ERSÖZ Ahmet YASAL / Mehmet GÖKSU	193
BİR GÜZEL ADAM: REŞİT CAN Mahmut KAÇARLAR / Mehmet MERKEPÇİOĞLU	199
ÖNCÜLERDEN NAHİF BİR SENDİKACI: SADIK CEYLAN Hıdır YILDIRIM	209
SUPHİ ÇİÇEK Ahmet KAYTAN	221
ŞÜKRÜ EYÜP KAPLAN Selman KAPLAN / Fatih OKUMUŞ	229
ÜNAL MAMUR Niyazi GEDİK	235
YUNUS DEMİRAL Esra DEMİRAL / Fatih OKUMUŞ	241

1. BÖLÜM
GENEL
YÖNETİM KURULU
ÜYELERİ

YAŞAYANLARIN DİLİNDEN
İZ BIRAKANLAR

**BİR BİLGE SENDİKACI:
MEHMET AKİF İNAN**

Hıdır YILDIRIM

Ailesi ve Doğumu

Mehmet Âkif İnan'ın bir söyleşisinde dile getirdiğine göre, bundan 600 yıl kadar önce Mirza Ali adlı bir bey, bir mecburiyet yüzünden, çoluk çocuğunu da yanına alarak Konya'dan kalkıp Urfa'nın Suruç kazası yakınlarındaki bir yere göçer ve yerleşir. Zamanla çoğalırlar, köyler oluştururlar. Bir kolları da Urfa'ya gelir, yerleşir.

Mirza Ali Bey'in ahfadı, koyun tüccarı olur, ayrıca ziraatle de uğraşırlar. Erzurum ve Van'dan aldıkları sürüleri, büyük kervanlar hâlinde getirip Halep ve Şam taraflarında satarlar. Kendilerinden bu sürüleri satın alan Halep ve Şam'daki daha büyük tüccarlarsa, Hayfa ve Yafa limanları üzerinden sürülerini Avrupa'ya ihraç ederler. Bazı yıllar, kervanlarıyla Maraş'a gidip Ahır dağlarında baharlarlar. Maraş ile oluşan bu münasebet başka bağlar kurulmasına da vesile olur, Maraş'tan kız alınır, kız verilir; akrabalıklar kurulur. Ailenin ticaret hayatı, seferberlik yıllarına kadar böylece devam eder.

Ailenin, 20. yüzyıl başlarında kardeşiyle birlikte koyun ticareti yapan büyüğü Tecir Muhammed'in 1904 yılında bir oğlu dünyaya gelir, çocuğa Hacı Müslüm adı verilir. Hacı Müslüm, küçük yaşta medreseye verilir, medreseden sonra bir süre Mekteb-i Sanayi'de okur. Biraz da Cumhuriyet'ten sonra açılmış ve kısa bir süre sonra kapatılmış bulunan Dârü'l-Hilafede okur. Askerlikten önce bazı sanatlara girip çıkar. Askerlikten sonra ise memuriyete girer. Memuriyete Antep'te başlar. Kaçak istihbaratı ve gümrük memurlukları yapar.

Mehmet Âkif İnan'ın annesi Şakire Hanım, Maraşlıdır. Maraş'ın köklü ailelerinden, Dedeoğulları'ndandır. Dedeoğullarının bilinen ve aile ismi kendisinden gelen büyüğü Hacı Dede'dir. Hacı Dede, ilmiye mensubu olmakla birlikte, bilgisi, ileri görüşlülüğü, kalp gözünün açıklığıyla tanınmış ve çok saygı toplamış bir zattır. Mesleği debbağlıktır. 5 oğuluyla birlikte sanatlarını ilerletirler, büyük çapta deri ticareti yapmaya baş-

lar, Şam'a deri sevk ederler. Hacı Dede'nin büyük torunu olan Hacı Mehmet Tevfik de böylece küçük yaşta ticarete girer. Bütün yakın akrabalar gibi kendisi de zengin olur. Hacı Mehmet Tevfik, görmüş geçirmiş bir aristokrattır. Oldukça münevver, olağanüstü biçimde hoş sohbet biridir.

Dedeoğulları'nın ticaret hayatları Cumhuriyet'ten sonra gilemeye başlar. Hacı Mehmet Tevfik Antep'e göçer, müteahhitliğe başlar. Hacı Mehmet Tevfik'in bir oğlu dört kızı olur. Kızlarından Şakire Hanım 1916 doğumludur. Hacı Mehmet Tevfik'in Antep'te müteahhitlik yaptığı dönemde, Ortaokul sonrasında Antep'te Biçki Dikiş Yurdu öğrencisi olur. Bu sırada Antep'te küçük bir memur olan Hacı Müslüm'ü beğenir ve sever. Şakire Hanım'la Hacı Müslüm Efendi 17 Nisan 1936'da Antep'te evlenirler. Bu evlilikten Mehmet Âkif (1940) Ali Mithat (1941), Mustafa (1949), Ahmet (1952) olmak üzere dördü erkek; Sevinç (Ailenin ilk çocuğu olup Antep'te doğar ve 6-7 yaşlarında Maraş'ta vefat eder.), Sevim (1944) ve Nevin (1948) olmak üzere üç kız çocuğu dünyaya gelir.

Mehmet Âkif İnan, Urfâ'nın Balıklıgöl Mahallesi'nde dünyaya gelir. Mehmet Âkif İnan'ın nüfus cüzdanında yazılı olan doğum tarihi 1 Eylül 1940'tır. Ancak, babası Hacı Müslüm Efendi tarafından evlenme cüzdanındaki doğan çocuklar bölümünün ilk sayfasına el yazısıyla 8-9 Aralık 1939 Cuma günü gece saat 21.30'da doğduğu, yeni doğan çocuğa 12 Aralık 1939 tarihinde Mehmet Âkif İnan adının verildiği not edilir. Mehmet Âkif İnan'ın yaygın olarak bilinen ve mezar taşında yazılı olan doğum tarihi tarih ise 12 Temmuz 1940'tır.

Mehmet Âkif İnan'a "Mehmet Âkif" adının verilmiş olması Hacı Müslüm Efendi'nin Milli Şairimiz Mehmet Âkif'e olan sevgisinden ötürüdür. Mehmet Âkif İnan, Sebilürreşad okunan bir evde dünyaya gelmiştir. 27 Aralık 1936 tarihinde vefat eden Mehmet Âkif Ersoy'un adının 3,5 yıl sonra, 12 Temmuz 1940 tarihinde doğan Mehmet Âkif İnan'a ad olarak verilmesi bilinçli bir tercihtir. Baba Hacı Müslüm İnan'ın ve diğer aile bü-

yüklerinin Mehmet Âkif Ersoy'un temsil ettiği çizgiyi benim-sediklerini göstermektedir.

1967 yılında vefat eden Hacı Müslim Efendi, sosyal yanı ol-dukça gelişkin, bilgili, görgülü, kültürlü bir insandır. Bir me-mur maaşıyla evini geçindirir, akrabalarına yardım eder, et-rafına izzet, ikramda bulunur. Çocuklarına yaptığı en önemli vasiyetlerden biri şudur: “Bakın ben bilerek boğazınızdan bir dirhem haram lokma geçirtmedim. Benim evlatlarım iseniz bunu unutmayın.”

Mehmet Âkif İnan, 1972 yılında yayımlanan ilk eseri “Edebi-yat ve Medeniyet Üzerine”yi babasına ithaf eder. Ayrıca 1974'te yayımlanan ilk şiir kitabı Hicret'te yer alan “Babamın Gazeli” başlıklı bir şiir de babası Hacı Müslim Efendi'nin biyografisi gibidir.

Mehmet Âkif İnan'ın annesi Şakire Hanım, oldukça tutumlu, idareci bir kadındır. Bir lokma etten birkaç çeşit yemek çıkarır. İsraf nedir bilmez. Çocuklarının yalnız iç çamaşırlarını değil, bütün giyeceklerini Şakire Hanım diker. Hacı Müslüm Efendi'nin eskiyen, daralan elbiselerinden çocuklarına yepyeni ve çok güzel giyecekler uydurur. Bu konuda akrabalara da, konu komşuya da örnek olur. Şakire Hanım, bütün akrabalar, tanıyanlar, tarafından sevilir, sayılır. Aileye dışarıdan katılmış olmasına rağmen ailenin en çok sevilen bir üyesi olmayı başarır. Şakire Hanım, 1990 yılında vefat eder. Mehmet Âkif İnan, 1974 yılında yayımlanan ilk şiir kitabı Hicret'i annesine ithaf eder.

Mehmet Âkif İnan'ın çocukluk ve ilk gençlik yılları Urfâda, Zincirli Kapı Mahallesi ile Su Meydanı Mahallesi'ndeki evde geçer. Hacı Müslüm Efendi'nin evi kitap giren ve okunan bir evdir. Evce okumayı severler. Başta Hacı Müslüm Efendi ken-disi her çeşitten kitap okur. Doğu ve Batı klasiklerinin önem-li eserlerini bitirmiş biridir. Ayrıca çağdaş yazarları da tanır. Şeyh Sâdî'den Shakespeare'e, Geothe'den Abdülhak Hâmid'e, Mehmet Âkif'e, Necip Fazıl'a, Risale-i Nur'lara varıncaya değin

geniş ve zengin bir okuma alanına sahiptir. Sebilürreşâd'dan Büyük Doğu'ya, oradan magazin dergilerine kadar eve birçok dergi taşır. Eve gazete gelmedik gün olmaz. Yurt ve dünya olayları yakından izlenir.

Öğrenim Hayatı

Mehmet Âkif İnan, 1947 yılında kendisinden bir yaş küçük olan kardeşi Ali Mithat'la birlikte 115 numaralı öğrenci olarak Urfa Atatürk İlkokuluna kaydedilir. Kalaboynu Mahallesi'ndeki evlerinden Ulu cami bitişiğindeki Atatürk İlkokuluna iki kardeş birlikte aynı sınıfa gidip gelirler. Ali Mithat, ilk ve ortaokul yıllarında Mehmet Âkif İnan'dan daha iridir. Aynı zamanda Ali Mithat daha çalışkandır. Mehmet Âkif İnan, hiçbir zaman, öyle ahım şahım bir öğrenci olmamıştır. Çocukluğunda ve delikanlılığında oldukça duygusal, içe dönük, romantik biridir. Biraz da inatçıdır. Bir hayli de kavgacıdır. O yaşlarda çok dövüşlere girmiş çıkmışlığı vardır. Mehmet Âkif İnan, Urfa Atatürk İlkokulunu iyi dereceyle 9 Haziran 1951 tarih ve 137 sayılı diploma ile bitirir.

Mehmet Âkif İnan, 1951-52 eğitim-öğretim yılında Urfa Lisesi ile aynı binada eğitim öğretime devam eden Urfa Ortaokuluna kaydını yaptırır. Ortaokul üçüncü sınıftayken bir yıl sınıfta kalır. 1955 yılında ortaokuldan mezun olur. 1955-56 eğitim-öğretim yılında ise Urfa Lisesine kaydını yaptırır. İlk ve ortaokul yıllarındaki kavgacılığı lise döneminde onu spora, özellikle güreşe yönlendirir. Lisede güreş takımı kaptanıdır. Lise ikinci sınıfta birkaç dersten beklemeye kalır.

1950'den itibaren Demokrat Parti iktidarıyla birlikte Türkiye'nin içine girmiş olduğu değişim süreci, herkesin üzerinde etkili olur. Yavaş yavaş fikrî ve siyasî bir uyanma dönemi başlar. Aydınlar ve halk giderek üstünden korkuyu, çekingenliği atmaya başlar. Çok partili hayat, değişik fikirleri savunmaya, inançlarını dile getirmeye bir parça imkân verir. Farklı dergiler gazeteler çıkmaya başlar. Mehmet Âkif İnan, okumayı seven

bir aileden geldiği için, bu yayınları izler. Çevresinin ve ailesinin muhafazakâr oluşu, kişiliği üzerinde de etkilidir. Bu kişiliğinin üzerine çeşitli yayınlar da eklenmeye başlayınca, daha sosyal bir alana doğru yol alır.

Mehmet Âkif İnan ile aynı sosyal çevreden gelen sınıf arkadaşları vardır. Birbirlerini etkilerler. Hepsinde okuma tutkusu vardır. Mehmet Âkif İnan, Doğu'nun Batı'nın Türkçeye çevrilmiş klasiklerinin belli başlılarını hızla devirir. En sıkışık günlerinde bile 6-7 saatini okumaya ayırır. Tatil günlerinde bu bazen 10 saati geçer. Bir yandan da yazma hevesi başlar. Mahallî gazetelerde yazıları çıkmaya başlar. Özellikle Demokrat Partililerin çıkardığı Demokrat Urfa gazetesinde yazıları çıkar.

Urfa Lisesi'ndeki kendisi gibi yazıya meraklı olan arkadaşlarından Abdülkadir Billurcu, Zübeyir Yetik ve Nihat Armağan'la birlikte Derya adlı bir gazete de çıkarmaya başlarlar. Çevrelerinde Mehmet Emin Balyan, Sabri Aralan ve İbrahim Kızılgöl adlı sınıf arkadaşları da vardır. Onları okul dışından Nabi Kılıçoğlu, Cemal Kayar ve Ahmet Rüzgâr gibi arkadaşları destekler. Derya'da birlikte olduğu arkadaşlarından bazıları ileriki yıllarda gazeteci, yayıncı, fikir adamı, sendikacı olarak temayüz eder.

Bu yıllarda, hafta sonlarında, daha başka arkadaşlarının da katılımıyla birinin evinde toplanır hem çığ köftelerini yer hem de konuşmalar, tartışmalar yaparlar. Kendi aralarında münazaralar düzenlerler. Müzikle de araları iyidir. Tefle âlemler yaparlar. Mehmet Âkif İnan'ın ayrıca şehrin önde gelen hanende ve sazende takımıyla da ahbablığı vardır. Mesire yerlerine gider, sabahlara kadar eğlenir, fasıllar geçerler.

Yaz tatillerini çalışarak geçiren Mehmet Âkif İnan, önceleri Hulusi Kitabevi'nde çalışır. 1957 yılında ise yaz tatili süresince Çiftçi Mallarını Koruma Birliğinde dört ay süreyle kâtiplik yapar. Mehmet Âkif İnan, 1959-1960 eğitim-öğretim yılında Eyyubiye Mahallesinde yeni eğitim-öğretime açılan Yavuz Selim İlkokulunda vekil öğretmenlik yapar.

Mehmet Âkif İnan, lise yıllarında arada bir Muhammed Hafız'a giderek ondan eski yazı ve Farsça dersleri alır. Tabii baş tutkusu ve uğraşı alanı şiidir. Ortaokul yıllarında başlar şiir tutkusu. Aruzla şiirler yazar. Şiirleri 1958'den sonra sanat ve fikir dergilerinde yayımlanmaya başlar.

Mehmet Âkif İnan'ın yetiştiği çevre, yani Urfa onu her bakımdan etkiler. Zevk ve estetik anlayışı, Urfa'da canlılığını koruyan klasik ve statik sanat ve folkloru uygun biçimde geliştirmiştir. Mehmet Âkif İnan'ın bir şekil özeni vardır, aruz veya hece veznini kullanır. Serbest şiiri hafife aldığından, hele hele Garip şiirini sanat saymadığı gibi, vezinsizliği yeni bir içerikle dolduran İkinci Yenicileri de saçma bulur. Bu kararlarında, onların ideolojisine duyduğu tepkiler de etkili olur. Mehmet Âkif İnan, gençlik yıllarında kendi muhafazakârlığının ateşli bir savunucusudur.

Mehmet Âkif İnan, lise son sınıfta Tarih öğretmeni Hamido lakaplı Hamit Baykal ile bir münakaşa yaşar. Hadise okul idaresine intikal eder, okul idaresi bir disiplin işlemi yapmadan naklinin başka bir okula alınmasının uygun olacağını söyler. Mehmet Âkif İnan, bunun üzerine, 19 Şubat 1959 tarih ve 2410 sayılı tasdikname ile naklini annesinin memleketine, Maraş Lisesine aldırır. Maraş Lisesinin 1449 numaralı öğrencisi olur.

Mehmet Âkif İnan'ın Maraş'a gittiğinde ilk tanıştığı isim Alâeddin Özdenören'dir. Mehmet Âkif İnan'dan diğerlerini, Alâeddin Özdenören haberdar eder ve İnan'ı onlarla Özdenören tanıştırır. Erdem Bayazıt, Cahit Zarifoğlu, Alâeddin Özdenören, Rasim Özdenören, Hasan Seyithanoğlu, Sait Zarifoğlu, Ali Kutlay Maraş'ta tanışıp bir ömür kaynaştığı arkadaşları olur.

Mehmet Âkif İnan, Maraş'a gittiğinde, gerek fikir, gerek sanat bakımından, kendince bazı kararlara varmış biridir. İdeolojik bakımdan kendi kendini kaba hatları ile bile olsa belirlemiş durumdadır. Kendi ideolojik tavrına uygun düşen bir sanat

anlayışı içerisinde. Daha çok klasik zevke dayalı, eski Türk şiirini seven, gerek divan gerek halk şiirinden lezzet duyan, özellikle divan şiirini seven, gücü ölçüsünde de, bir şeyler yazan biridir. Maraş'taki arkadaşları da klasik edebiyata karşı ilgisizdirler. Süreç içerisinde birbirlerini etkilerler. Mehmet Âkif İnan, yenilikçi sanata da ilgi göstermeye başlar.

Mehmet Âkif İnan, Maraş'ta yayımlanan Hizmet adlı mahalli gazetede yazılar yayımlar. "Urfalı Şairler" konulu konferansını yine Maraş'ta verir. Bu konferansıyla büyük ilgi görür. 1960 yılında konferans için Maraş'a gelen Necip Fazıl'la ilk defa karşılaşır. Bu karşılaşmanın ardından Büyük Doğu'ya şiir ve yazılarını gönderir.

Mehmet Âkif İnan, Maraş Lisesi'nin son sınıfında bir yıl birkaç dersten beklemeye kalır. Bu sürede, Urfada, Abdülkadir Bil-lurcu, Zübeyir Yetik, İbrahim Kızılgöl, Nabi Beyboğa ve Nihat Armağan'la birlikte Derya adlı bir gazete çıkartır. Derya, dört-beş ay yayımına devam eder. Haftalık, dört sayfa, gazete ebadında, ciddi, tutarlı, edebî bir gazetedir. Beş yüz tirajı vardır. Gazetenin başyazısını Mehmet Âkif İnan yazar, ancak başyazı gazetenin finansmanını da üstlenen arkadaşı Cemal Kayar adına yayınlanır.

Mehmet Âkif İnan, 01.07.1961 tarihinde 495 numaralı diploma ile Maraş Lisesi Edebiyat Kolunu iyi derece ile bitirir ve Üniversite öğrenimi için arayışlar içerisine girer.

Mehmet Âkif İnan 1961 yazında üniversite giriş sınavları için İstanbul'a gider. Birkaç ay İstanbul'da kalır. Mehmet Âkif İnan, Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde yükseköğrenim yapmakta karar kılar. Kendisinden bir yaş küçük kardeşi Ali Mithat İnan da 1958 yılından beri aynı bölümün öğrencisidir. Mehmet Âkif İnan, 28.11.1961 tarihinde Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde yükseköğrenime başlar.

Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesinde öğrenci olmadan önce edebiyata, özellikle de şiire son derece yoğun bir çaba harcayan Mehmet Âkif İnan, üniversitedeki eğitimi yavan bulur. İnan, üniversiteye gelmeden önce yolunu seçmiş, sanat ve edebiyatla, daha lise yıllarında, haşır neşir olmuş, matbuatla tanışmış, bir arkadaş çevresi edinmiş ve çevresinde tanınmıştır. Üniversitede verilen derslerin birçoğundan, ilgisi gereği, haberdar olduğundan Fakültenin fikrî ve manevî atmosferi onu sıkır. Bunun için derslere düzenli olarak devam etmez. Fakülte, onun kalp ve kafasını tatmin etmediği için başka meşgaleler bulur. İkinci sınıftan itibaren de üniversiteden bütünüyle kopar.

Hilal Dergisi

Mehmet Âkif İnan Ankara'da yükseköğrenime başladıktan kısa bir süre sonra Hilal dergisinde çalışmaya başlar. İlk sayısı Kasım 1958'de yayımlanan derginin sahibi de 1970'li yıllarda birkaç dönem MSP milletvekilliği de yapan hemşehrisi Salih Özcan'dır. Hilal dergisi ve yayınevi Denizciler Caddesinin güney ucunda köhne bir yapıda faaliyet göstermektedir. İnan, Denizciler Caddesi'ndeki iş hanının en üst katında bir odada kalmaya başlar.

Mehmet Âkif İnan, Aralık 1961'den itibaren yazılarını Hilâl'de yayımlamaya başlar. Ocak 1962'de ise Hilâl dergisi müessese müdürlüğüne getirilir. Bir süre sonra da Hilâl Yayınlarının sorumluluğu üzerine verilir. Hilâl'de bazen Mehmet Âkif İnan adıyla, bazen ad ve soyadının baş harfleri olan M. A. İ. ismiyle, bazen de Müslümoğlu, Mehmet Hulusi, Mithat Mirzali, Mithat Mirzalioğlu adlarıyla yazılar kaleme alır. Bunların yanı sıra Hilâl'de M. Âkif İnan, Âkif İnan, Rahavi, Âkif Reha, Âkif Rehavi, Mehmet Reha ve Rehalı gibi isimlerle de yazılar yayımlar. Hilâl dergisi, İnan'ın 1961'den 1964 sonlarına kadar, yönetimine de katılmış olduğu bir dergidir. Çoğu başyazı olmak üzere bir hayli yazı ve şiiri o dergide yer alır.

Hilal dergisinin Denizciler Caddesi'ndeki yönetim merkezi Anadolu'ya yazar-çizerlerin uğrak yeridir. Ankara'nın insan öğüten anaforunda kaybolmak istemeyen gençler daha çok buraya gelir, Ali Himmet Berk'i, Eşref Edib'i, Osman Yüksel Serdengeçti'yi, Zübeyir Yetik'i ve daha nice medeniyet savaşçısını orada tanır. Hilâl dergisi, o günün en çok satan dergilerinden biridir. Bu derginin yazıhanesi Mehmet Âkif İnan'la birlikte adeta bir mektep vazifesi görür.

Hilal dergisinde, daha ziyade İslâm âleminin öteki coğrafyalarındaki müelliflerin makale ve denemelerini yayımlanmaktadır. Pek çok okuyucu, Seyyid Kutup, Muhammed Hamidullah, Mevdûdî gibi isimleri ilk defa Hilal dergisinde görmüştür. Dergi bu yönüyle de gerek o günün okur-yazarlarına gerek İnan'ın kendisine geniş bir perspektif kazandırmıştır.

Mehmet Âkif İnan, 1964 yılında Hilal dergisi ve Hilal Yayınları'ndaki işinden ayrılır. Buradaki mesaisi SSK kayıtlarında gözükmemektedir. Mehmet Âkif İnan'ın ayrılmasından sonra onun yerine Urfa Lisesi'nden arkadaşı Nihat Armağan, Hilal Yayınları'nın yöneticisi olur.

Türk Ocakları

Mehmet Âkif İnan 30 Kasım 1964 tarihinde Türk Ocakları'nda çalışmaya başlar. Türk Ocakları Genel Merkezi'nde önce kütüphane, sonra merkez müdürlüğü yapar. Siyasetçi, akademisyen ve bürokrat olarak devrin ünlü şahsiyetlerini burada tanır. Osman Turan, Cevat Rifat Atilhan, Zeki Velidi Togan, Ziyâeddin Fahri Fındıkoğlu, Emin Bilgiç, Dündar Taşer, Mümtaz Turhan, Tahsin Banguoğlu, Fevziye Abdullah Tansel, Mehmet Kaplan, Kâzım Nami Duru, Mehmet Emin Buğra, İsa Yusuf Alptekin gibi üniversitede kürsü sahibi, kendi alanında iz bırakmış seçkin zevatı orada tanıma imkânı bulur. Bütün bu büyük insanlarla diyalog kurması, onları karşılayıp konuşması Mehmet Âkif İnan'ı erken olgunlaştırır.

Mehmet Âkif İnan, Meşrutiyet'in ve ilk Cumhuriyet neslinin ünlü simaları ile Türk Ocakları günlerinde birlikte olur. Türk Ocakları'nın kurucusu, ünlü hatip Hamdullah Suphi Tanrıöver, büyük tarihçilerimizden, tarih tefekkürüne dayanan terki-bi eserleri de olan Prof. Osman Turan, sahası eski çağlar tarihi olmasına rağmen kültür ve medeniyet meselelerimizle de haşır neşir olan Prof. Emin Bilgiç, şiirlerinde kültür, medeniyet ve düşünce derinliği hissedilen Ârif Nihat Asya gibi isimlerle olan tanışıklığı ve yakınlığı zaman zaman eleştiriye dönüşen bir fikir zemini meydana getirir.

Mehmet Âkif İnan'ın bu dönemi çok renkli ve aktif yıllardır. Erdem Bayazıt, mesai bitiminde Nuri Pakdil'le Kızılay'da buluşur, doğru Türk Ocakları'na giderler. Uygun zamanlarında Fethi Gemuhluoğlu da gelir Türk Ocakları'na. Orada geç vakitlere kadar otururlar. Mehmet Âkif İnan'ın yönetimindeki Türk Ocakları adeta sivil bir akademi olarak çalışır. O zamanlar milliyetçi-sağ camianın önde gelenleri Türk Ocakları'nda toplanır, önemli kararları o merkezde alırlar. O günün Müslüman gençleri, Üstad Necip Fazıl, Fethi Gemuhluoğlu, Osman Yüksel Serdengeçti gibi pek çok ismi Türk Ocakları'nda Mehmet Âkif İnan sayesinde tanırırlar.

1964 yılında Türk Ocakları bir Çanakkale Günü düzenler. Programdaki konuşmacılardan birisi de Üstad Necip Fazıl'dır. Diğer konuşmacılar ise Prof. Osman Turan ile Trabzon Senatörü Yusuf Demirdağ Paşadır. Mehmet Âkif İnan, Nuri Pakdil katılımcılar arasındadır.

Birkaç yıl sonra, Mehmet Âkif İnan'ın çabaları sonucu Necip Fazıl konferans için Ankara'ya davet edilir. Üstad Necip Fazıl'ın bu konferansı, Prof. Dr. Emin Bilgiç'in Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesinde dekanlık yaptığı dönemde gerçekleşir. Konferansın ardından Necip Fazıl'la Mehmet Âkif İnan arasında özel bir dostluk gelişir. Necip Fazıl Ankara ziyaretlerinde Mehmet Âkif İnan'ın evinde kalır.

Türk Ocakları Genel Başkanı Hamdullah Suphi Tanrıöver 10 Haziran 1966 tarihinde vefat eder. Türk Ocakları Genel Başkanlığına Prof. Dr. Osman Turan seçilir. Prof. Dr. Osman Turan döneminde de Türk Ocakları'nda çalışmaya devam eden Mehmet Âkif İnan, 13 Ekim 1968 tarihinde buradaki görevinden ayrılır.

Mehmet Âkif İnan, Türk Ocakları'nda çalıştığı sırada evlenir. Mehmet Âkif İnan, bir edebi derginin okuyucu sayfası vasıtasıyla Edebiyat Öğretmeni Sevim Hanım'la tanışır. Bir süre mektuplaşırlar. Mehmet Âkif İnan ve Edebiyat Öğretmeni Sevim Hanım, 23.07.1965 tarihinde evlenirler. Türk Ocakları Genel Merkezi'nin Samanpazarı'nda bulunan tarihi binasının üst katındaki lojmana yerleşirler. Mehmet Âkif İnan ve Sevim Hanım'ın tek çocukları olan Şakire Banu İnan 10 Temmuz 1967'de dünyaya gelir.

Türk Taşıt İşverenleri Sendikası

Mehmet Âkif İnan 13 Ekim 1968 tarihinde Türk Ocakları'ndaki işinden ayrılır. Bir süre işsiz kalır. 9 Nisan 1969 tarihinden itibaren, Türk Taşıt İşverenleri Sendikasında eğitim uzmanı olarak çalışmaya başlar. Burası bir işveren sendikasıdır. İşçi ve memur sendikalarından farklı bir zemini ve refleksleri vardır. Ancak, bir sivil yapılanma oluşu, çeşitli organizasyonlar içerisinde bulunulması, bir alanın yönetilmesi, bir alanda yer alan potansiyelin eğitilmesi, motivasyonu gibi hususlarda elbette bir benzerlik içerisindedir. İnan'ın buradaki çalışmaları sayesinde, sendikacılık kavram ve faaliyetleri konusunda, genel olarak bir vukufiyet kazandığı söylenilebilir.

Mehmet Âkif İnan'ın öğretmenlikten önceki son işi sendikacılıktır. Mehmet Âkif İnan, Türk Taşıt İşverenleri Sendikası'ndan 30 Haziran 1972'de ayrılır. Burada edindiği sendikal tecrübe ve ilgi, 20 yıl sonra 1992'de Eğitim-Bir'in kurucu genel başkanı olması ve vefatına kadar da Eğitim-Bir-Sen ve Memur-Sen'in Genel Başkanlığı'nı sürdürmesiyle son uğraşısının da sendikacılık olmasının önünü açmıştır.

Edebiyat Dergisi

Mehmet Âkif İnan; yazı hayatında görünmeye başladığı 1958'den sonra on yıl boyunca yazı ve şiirlerini, “Türk Ruhu, Türk Düşüncesi, Toprak, Oku, Türk Yurdu, Orkun, Yaprak, Çağdaş, Defne, Hilal” gibi dergi ve gazetelerde yayımlar. Yeni İstiklâl gazetesinde sanat edebiyat sayfasını düzenleyen Nuri Pakdil'e arkadaşları Erdem Bayazıt, Rasim Özdenören ve Cahit Zarifoğlu ile birlikte yazılarıyla katkıda bulunur.

60'lı yılların sonlarında Nuri Pakdil ve Rasim Özdenören Devlet Planlama Teşkilatında çalışmakta, Erdem Bayazıt Millî Kütüphanede, Mehmet Âkif İnan da Türk Taşıt İşverenleri Sendikasında çalışmaktadır. Mehmet Âkif İnan; Nuri Pakdil, Rasim Özdenören ve Erdem Bayazıt'la düzenli bir şekilde bir araya gelir. Yine Devlet Planlama Teşkilatında çalışan Nazif Gürdoğan da zaman zaman onlara katılır.

Ankara'da bilhassa Devlet Planlama Teşkilatı'ndaki sohbetler sırasında, bir dergi çıkarma düşüncesi doğar. Pakdil'in öncülüğünde Edebiyat dergisinin ilk sayısı, 1969 yılının Şubat ayında yayımlanır. Edebiyat'ın kurucuları; Nuri Pakdil, Mehmet Âkif İnan, Rasim Özdenören ve Erdem Bayazıt'tır.

Mehmet Âkif İnan, Edebiyat dergisi ile birlikte sanat anlayışını gözden geçirir, yeni ve özel bir anlayışa ulaştırır, bu çerçevede ürünler ortaya koymaya başlar. O döneme değin çeşitli gazete ve dergilerde yayımladığı, sayısı 50'yi bulan geçmiş yıllara ait şiirlerinin hepsini dışarıda bırakır. Çünkü o şiirlerle edebiyat dünyasında bilinmek istemez.1974 yılında Edebiyat Dergisi Yayınları arasında yayımlanan, annesine ithaf ettiği Hicret adlı şiir kitabındaki şiirlerinin hepsi 1969'dan sonra yazdığı şiirlerdir. O, Edebiyat dergisini kurduklarından sonra yazdığı şiirlerine önem verir. Mehmet Âkif İnan, Edebiyat dergisinde, ulaştığı yeni sanat anlayışının teorisini ortaya koyan yazılar da yazar.

Üniversiteden Mezuniyet ve Öğretmenliğe Başlama

Nuri Pakdil'in ısrarıyla Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı, Türk Edebiyatı Kürsüsüne 1968 öğretim yılında 12015 numara ile yeniden kayıt yaptıran Mehmet Âkif İnan, 30 Ekim 1972 tarihinde 9493 sayılı diploma ile mezun olur. Bitirme tezi "Cumhuriyet'ten Sonra Türk Şiiri" başlığını taşır.

Mehmet Âkif İnan, Mehmet Âkif İnan, ilk öğretmenlik deneyimini 1959-1960 eğitim-öğretim yılında Urfa'nın Eyyübiye Mahallesi'ndeki Yavuz Selim İlkokulunda vekil öğretmen olarak yaşamıştır. 1972 yılında vefatına kadar 28 yıl sürdüreceği öğretmenlik mesleğinin ilk görev yeri olan Uşak İmam-Hatip Lisesinde Türk Dili ve Edebiyatı öğretmeni olarak 1 Aralık 1972 tarihinde de göreve başlar.

Mehmet Âkif İnan'ın 28 yıllık öğretmenlik hayatında görev yaptığı okullar şöyledir: Uşak İmam-Hatip Lisesinde Türk Dili ve Edebiyatı öğretmeni olarak 1 Aralık 1972 tarihinde de göreve başlar. 01.03.1975 tarihinde Uşak İmam Hatip Lisesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenliğinden ayrılarak Ankara Gazi Eğitim Enstitüsünde Türkçe Öğretmeni olarak çalışmaya başlar. 11 Mayıs 1978'de Gazi Eğitim Enstitüsü'ndeki görevinden ayrılır. 3 Ekim 1978'de Ankara Demetevler Lisesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenliğine atanır. 04 Mart 1980'de Ankara Demetevler Lisesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenliğinden ayrılır. 7 Mart 1980'de ise yeniden Ankara Gazi Eğitim Enstitüsündeki Türkçe ve Edebiyat Öğretmenliği görevine başlar. 29 Haziran 1984'te ise Ankara Gazi Eğitim Enstitüsündeki Türkçe ve Edebiyat Öğretmenliğinden ayrılarak Ankara Lisesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenliğine atanır. M. Âkif İnan 02 Nisan 1986'ya kadar Ankara Lisesi'ndeki görevine devam eder. 3 Nisan 1986'da Ankara Fen Lisesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni olur. 6 Ocak 2000 tarihinde vefat ettiğinde Ankara Fen Lisesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenidir.

Mavera Dergisi Günleri

Mehmet Âkif İnan, 01.03.1975 tarihinde Uşak İmam Hatip Lisesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenliğinden ayrılarak Ankara Gazi Eğitim Enstitüsünde Türkçe Öğretmeni olarak çalışmaya başlar. 15 Temmuz 1975 ile 31 Ekim 1975 tarihleri arasında ise kısa dönem askere gider. Askerliğini İzmir Bornova 57. Er Eğitim Tugayı'nda tamamlar.

Büyük Doğu, Diriliş ve Edebiyat dergilerinin yayınlarına ara verdiği 1976 yılında, Necip Fazıl, Sezai Karakoç, Nuri Pakdil çevresinde yer alan, her zaman yanlarında olan, yazdıklarını özümseyen, dergilerin yayınlarına ara vermesinden üzüntü duyan şairler ve yazarlar, birikimlerini paylaşmak amacıyla, bir dergi çıkarma girişiminde bulunurlar.

Derginin kurucuları, Rasim Özdenören, Cahit Zarifoğlu, Erdem Bayazıt, Mehmet Âkif İnan, Bahri Zengin, Hasan Seyithanoğlu, Alâeddin Özdenören ve Gürdoğan'dır. Dergiye isim olarak, Rasim Özdenören tarafından "Mavera" önerilir. Mavera dergisinin ilk sayısı, 1976 yılının Aralık ayında yayımlanır. Mavera; Büyük Doğu, Diriliş ve Edebiyat dergilerinin bir devamıdır.

Mavera dergisi bir takım çalışmasıdır, takım çalışmasına yatkın aydınların kurduğu bir dergidir. Mavera'nın kurucularının hepsi, eşitler arasında birincidir. Mavera dergisinin kurucusu, sahibi, denemecisi, şairi, yazarı, yoktur; kurucuları, sahipleri, denemecileri, şairleri, yazarları vardır. Mavera dergisi yedi kurucusu olan bir girişimdir. Bunun için Mavera denildiği zaman, akla yedi kişi birden gelir. Nerede birinin adı anılırsa, onunla birlikte hepsinin adı anılır. Bu yüzden Cahit Zarifoğlu'nun şiir kitabının adından esinlenerek, Mavera'nın kurucularına "Yedi Güzel Adam" denilir.

Köşe Yazarlığı, Konferanslar

Mehmet Âkif İnan; yazı hayatında görünmeye başladığı 1958 yılından itibaren yazı ve şiirlerini, "Türk Ruhu, Türk Düşünce-

si, Toprak, Oku, Türk Yurdu, Orkun, Yaprak, Çağdaş, Defne, Hilal, Derya, Tohum, Filiz, Akıncılar, İslâm, Kadın ve Aile, Öğüt, Panel, Yörünge, İmza, Gülistan, Simya, Kitap Dergisi, Yedi İklim” gibi dergi ve gazetelerde yayımlar.

1969 yılında Edebiyat dergisi kurucuları arasında, 1976 yılında Maveria dergisi kurucuları arasında yer alan Mehmet Âkif İnan, bu dergilerde de yazı yayımlar. İnan, Edebiyat’ta 1969-1975 yılları arasında yazı ve şiirlerini yayımlar. Kurucuları arasında yer aldığı Maveria’nın ise ilk sayısından kapanışına kadar yazmıştır. Maveria’nın en son Eylül 1988 tarihli 141. sayısında bir şiiri yayımlanmıştır.

Mehmet Âkif İnan, köşe yazarı olarak, Yeni Devir (1977-1996), Milli Gazete(1984-1996) ve Yeni Mesaj(1997-1999) gazetelerinde yazar. Yeni Devir, Mehmet Âkif İnan’ın en çok yazı yayımladığı süreli yayındır. İlk yazısı gazetenin 32. sayısında 15 Mart 1977 tarihinde yayımlanmıştır ve 1985’e kadar burada kesintisiz yazmıştır.1985-1996 arasında ise hem Yeni Devir’de hem Milli Gazete’de yazmıştır. Mehmet Âkif İnan’ın köşesinin adı “Çizgiler”dir. 2 Temmuz 1977’ye kadar M. Âkif İnan adıyla yazılar kaleme alan İnan, 3 Temmuz 1977’den itibaren de Âkif İnan adıyla Yeni Devir’deki yazılarına devam eder. 11 Ekim 1982’den itibaren de Âkif Reha ismiyle Çizgiler’i devam ettirir. 1 Ekim 1984’te Yeni Devir’deki Çizgiler’in köşe yazarı Âkif Rehavi olur. Mehmet Âkif İnan, Yeni Mesaj gazetesinin 4 Aralık 1997 tarihli 7. sayısından itibaren yazmaya başlar ve 9 Eylül 1998 tarihli sayısına kadar yazar. İnan’ın yazılarında kullandığı müstear adlar ise, Rahavi, Âkif Reha, Âkif Rehavi, Mehmet Reha, Rehalı gibi müstearlardır.

Mehmet Âkif İnan, gazete yazılarında çok geniş bir müktesebata sahip olduğunu ortaya koyar. Yazılarının çerçevesi yalnızca Türkiye ile sınırlı kalmaz. Doğu’dan Batı’ya, sanat, siyaset, kültür, din alanında kaleme getirilecek varlığı olan yüzlerce isim, adres, mesele, Mehmet Âkif İnan’ın gazete yazılarında resmî geçit yapar. Siyasal, kültürel ve sosyal sorunlara yönelik

düşüncelerini ortaya koymanın yanında çözüm önerileri de ortaya koyar.

Mehmet Âkif İnan, 70'li yıllarda konferanslara başlar. Anadolu'yu il il, ilçe ilçe dolaşır. Gittiği yerlerde sanatsal, kültürel ve düşünsel konuşmalar yapar. Türkiye'nin pek çok il ve ilçesinde "Mehmet Âkif Ersoy", "Fetih ve Gençlik", "Necip Fazıl Kısakürek" gibi konferanslar veren Mehmet Âkif İnan, bu konferanslarında milleti değerlerine sahip çıkmaya, milli ve yerli mücadeleyi kucaklamaya bu çerçevede gerçekleştirilen çalışmaları desteklemeye çağırır. Bu faaliyetler Mehmet Âkif İnan'ın hatip olarak tanınmasına ve Necip Fazıl'la özdeşleştirilmesine vesile olur. Mehmet Âkif İnan'ın Anadolu'nun çeşitli şehirlerinde verdiği konferanslar dolayısıyla tanınır bir hatip olması, ileride Eğitim-Bir'in Anadolu'da teşkilatlanması sırasında önemli bir birikim olarak katkı sunar.

Sendikacılığı

Türkiye'de memur sendikacılığı ilk olarak 1961 Anayasası'nın 46. maddesinin sunduğu bir imkân ile başlar. 12 Mart 1971 muhtırasının ardından 20.09.1971 tarihinde yapılan Anayasa değişikliği ile memurlara tanınan sendika kurma hakkı geri alınır ve kurulu bulunan sendikalar da kapatılır.

1990 yılında eğitim alanında Eğitim-İş ve Eğitim-Sen adıyla sendikaların kurulmuş olması, sendikalaşma ve memurlara sendika kurma izni verilmesi konularını o dönemde memurların gündemine iyiden iyiye yerleştirir. Eğitim-Bir-Sen'in kuruluşu arifesinde bir sendika kurma yönünde arayışların gerçekleştirildiği toplantılar 1991 yılının ortalarından itibaren yapılmaya başlanır. Başlangıçta çeşitli kamu iş yerlerinde çalışan kişilerin katılımıyla sürdürülen sendika kurma çalışmalarında istenilen mesafe kat edilemeyince çalışmalar, bir öğretmen sendikası kurulması şeklinde daraltılarak sonuç alınmaya çalışılır. Ankarada sürdürülen sendika kurma çalışmaları çerçevesinde 1991 yılı Aralık ayında Hak-İş'te bir araya gelinerek düzenli

toplantılar yapılmaya başlanır. Yürütülen çalışmalar sonucunda 1992 yılı Ocak ayında sendika kurma aşamasına gelinir.

Sendika kurulacak ve çalışmalarına başlayacaktır, ancak güçlü bir çıkış yapılabilmesi için kendi bünyesinde enerjisi olan ve sendikanın öncelikle hitap etmesi düşünülen kitle nezdinde de sendikanın akreditasyonunu sağlayacak bir isme ihtiyaç duyulmaktadır. Bu isim Mehmet Âkif İnan'dır.

Mehmet Âkif İnan'ın sendikanın başına Genel Başkan olarak düşünülmesinin çeşitli gerekçeleri vardır. Mehmet Âkif İnan çok yönlü bir kişidir. Şair, yazar, öğretmen, mütefekkir, yayıncı ve hatip olarak geniş bir çevre tarafından tanınmaktadır. İlk gençlik çağlarından itibaren bir medeniyet mücadelesinin içerisinde olmuş sembol bir isimdir. 52 yaşında, çeşitli alanlarda temayüz etmiş, bir sendikacının sahip olması gereken temel niteliklere fazlasıyla sahip tanınmış bir kişidir. Kendisine sendika genel başkanlığı teklif edilir, kabul etmesi için ısrara edilir.

24 Ocak 1992 Cuma günü hemen hemen tamamını eğitimcilerin oluşturduğu 50 civarındaki kamu görevlisinin bulunduğu Hak-İş Konfederasyonu'nu toplantı salonunda masanın ortasında Hak-İş Genel Başkanı Necati Çelik, sağında Hak-İş Genel Eğitim Sekreteri Salim Uslu, solunda ise Mehmet Âkif İnan oturmaktadır. Mehmet Âkif İnan, sendika kurma çalışmalarını sürdüren toplulukla ilk kez bu toplantıda bir araya gelmiştir. Süren toplantılarda sendikanın adı belirlenir, tüzüğü ve kurucuları tespit edilir.

14 Şubat 1992 Cuma günü, son şeklini aldıktan sonra Kurucular Kurulu üyeleri tarafından imzalanan Eğitimciler Birliği Sendikası (Eğitim-Bir) Tüzüğü ve ekleri, Ankara Valiliği havalesiyle Ankara Emniyet Müdürlüğü Sendikalar Masası'na verilerek Eğitim-Bir'in kuruluş süreci tamamlanır. Eğitim-Bir'in kurucuları şu isimlerden oluşur: Mehmet Âkif İnan, Yusuf Beyazıt, Metin Selçuk, Nurettin Sezen, Ali Parıldar, Yunus Solmaz, Ahmet Temizkök, Necdet Pakdil, Nazire Keten, Zeki Efil,

Raşit Yazan, Şükrü Gökdemir, Yurdağül Aydoğan, Gülderen Kuyucu, Burhan Uzgur.

Eğitim-Bir'in 15 kişilik kurucularının 7'si sendikanın ilk Genel Yönetim Kurulu'nu oluşturur ve aralarında görev bölümü yaparak çalışmalara başlar. Mehmet Âkif İnan Genel Başkan, Yusuf Beyazıt Genel Başkan Yardımcısı, Metin Selçuk Genel Sekreter, Nurettin Sezen Genel Sekreter Yardımcısı, Ali Parıldar Genel Teşkilatlanma Sekreteri, Yunus Solmaz Genel Mali Sekreter, Ahmet Temizkök Genel Eğitim Sekreteri, Necdet Pakdil Genel Mevzuat Sekreteri olarak görev alır.

Eğitim-Bir-Sen'in ilk Genel Yönetim Kurulu'nun 21.02.1992 tarihli ilk kararının 5'inci maddesi, Eğitim-Bir-Sen'in fedakârlıklar üzerine bina edildiğini göstermesi bakımından önemlidir. Eğitim-Bir-Sen, örgütlenmenin maddî ve manevî külfetini kendi bünyesinden karşılayarak ve öncülerin omuzlarında taşıyarak yola çıkmış, kuruluşundan itibaren ortaya çıkan ihtiyaçların giderilmesi için gerekli kaynak Eğitim-Bir-Sen'in sendikal mücadelesinin manevî cephesini dikkate alan teşkilat mensupları tarafından karşılanmış, Eğitim-Bir-Sen teşkilat mensuplarının maddî-manevî fedakârlıkları ve çabalarıyla büyümüştür.

Mehmet Âkif İnan'ın Eğitim-Bir'in Duruşu ve Konumlanışına İlişkin Görüşleri

Mehmet Âkif İnan, Eğitim-Bir'in kurulduğu ilk günden itibaren belli bir kesimin, belli bir ideolojinin, belli bir siyasî görüşün sendikası olmayacağını, eğitim camiasının bütününe ulaşmayı hedefleyen bir vizyonla yola çıktığını hep vurgular.

Mehmet Âkif İnan, sendikanın 26 Şubat 1992 tarihinde gerçekleştirilen yönetim kurulu toplantısında "Herhangi bir grubun, herhangi bir ideolojinin, herhangi bir siyasî teşekkülün güdümünde değiliz" diyerek, sendikayı ideoloji ve siyasî düşünce bağlamında nereye konumlandığını ortaya koyar, çizdiği

çerçeveyle, geniş yelpazeli ve kitlelere hitap eden bir sendika vizyonunu paylaşarak Eğitim-Bir'in son derece sağlam temellere oturtulduğunu ifade eder. Bu toplantıda, Eğitimciler Birliği Sendikası'nın belli bir kesime hitap etme niyetinde olmadığı, hangi ideolojiden, siyasî düşünceden, mezhepten, meşrepten, cemaatten, vakıftan, dernekten olursa olsun, eğitim camiasının bütününe yönelen bir geniş perspektifi kuşandığı, geniş kitleler üzerinde faaliyette bulunacağı daha ilk günden ortaya konulur.

Eğitim-Bir'in kuruluşun hemen sonrasında sahada tanınmak ve kendisini tanıtmak için kullandığı söylemlerin ortak özelliği, fikri bir altyapıya sahip olmasıdır. Bunun bir sonucu olarak, söylem cümlelerinin her biri temelde fikri bir referansa atıf yapmakta, söylemin etkileyici ve iz bırakan sosyal mesaja dönüşmesi kolaylaşmaktadır. Sendikanın başlangıçta kullandığı bu türden içeriklerin azımsanmayacak bölümü, zaman içerisinde slogana dönüşür. Temel fikirlere ve görüşlere olduğu gibi sahada kullanılacak, kitlelere aktarılacak bu türden kalıp cümlelere de son şeklini Mehmet Âkif İnan verir. Mesajların etkileyici tarzı, bu yönüyle tamamen Mehmet Âkif İnan'a aittir. Kuruluş sonrası ilk dönemde kullanılan söylemler, sonraki dönemlerde söylemin referansını oluşturan fikri alt yapının de etkisiyle, sendikanın temel fikri, ilke ve değerleri olarak vücut bulur ve sendikanın hemen her dönemdeki yöneticileri ve üyeleri tarafından sendikacılığın gereği olarak sahaya aktarılır.

Eğitim-Bir-Sen'in sendikal anlayışı ilk bültenlerinde şu şekilde özetlenmektedir: “Bizim davamız memurlara üç-beş kuruş daha fazla ücret almanın ötesindedir. Bizim davamız bu ülkede yaşayan bir tek ferdin aç ve açıkta kalmaması, bir tek ferdin yoksulluktan dolayı ilaçsız kalmaması, hülasa ülkemizin mutlu insanların yaşadığı ülke olması davasıdır.”

Sendikanın birçok çalışmasında bu anlayışın etkisini bulmak mümkündür. Gerçekleştirilen bütün etkinliklerde, eylemlerde temel kıstas hiç kimsenin dolaylı ya da direkt olarak yaptığı

çalışmalardan olumsuz yönde etkilenmemesidir. Eğitim-Bir-Sen, toplumu gerecek, çalışma barışını bozacak, çalışanları ve vatandaşı mağdur edecek anlayıştan her zaman uzak durur. Bunun böyle olması gerektiği sendikanın kuruluş bildirisinde kurucu genel başkan Mehmet Âkif İnan tarafından ifade edilmiştir.

Sendikal örgütlenme yoluyla elde edilen örgütlü gücün ve bu güçle yürütülen sendikal mücadelenin temel hedeflerini, Anadolu deyimiyle “Amaç bağcıyı dövmek değil üzüm yemek” çerçevesinde belirleyen Eğitim-Bir-Sen, eğitim alanında hizmet gören kamu görevlileri açısından yeni bir sendika tercihi-ne imkân sağlamak yanında sendikacılık alanında da yeni bir paradigmanın hayat bulmasını sağlamak gibi önemli bir işlevi de yüklenir. Eğitim-Bir-Sen, sol ideolojinin sendikal örgütlenmelerinin aksine, sorunları vurgulayan ve bunlar üzerinden çatışma-çekişme zeminleri oluşturan bir dili değil sorunla birlikte çözüm önerilerini de ifade eden, çözüm için birlikte düşünmeyi önemseyen farklı ve yeni bir dili de sendikal kulvara kazandırmanın gayreti içerisinde olmayı tercih eder. Bu noktada, bir düşün ve yazın insanı olarak Mehmet Âkif İnan’ın Genel Başkanlığı Eğitim-Bir’in bu tercihin gereklerini yerine getirmesine fırsat ve imkân sağlar.

Eğitim-Bir kurulduktan sonra gerçekleştirilen ilk çalışmalar, tanıtım ve örgütlenme faaliyetleri olur. Sendikanın kurulduğu bir basın açıklamasıyla kamuoyuna duyurulur. Sendikanın tanıtımının sağlanması ve illerde örgütlenebilmesi için ilk önce çekirdek kadro tarafından eski arkadaşlara, çeşitli illerde çalışan eski öğrencilere mektuplar yazılır, bu mektuplarda muhatap kişi, sendikanın kurulduğundan haberdar edilir, bulunduğu yerde teşkilat kurulabilmesi için bir ön hazırlık yapması istenir. İllerde, ilçelerde çeşitli bağlar vasıtasıyla sendikaya desteği alınan kişilerin hazırlık çalışmalarının ardından bazen hususi ziyaretler bazen de başka vesilelerle o il ya da ilcedeki eğitim çalışanlarıyla bir araya gelinir, yapılan toplantı-

larda sendikanın önemi anlatılır, eğitim çalışanları sendikaya üye olmaya ve teşkilat kurmaya davet edilir.

Sendikanın Anadolu'da örgütlenebilmesi için daha çok hafta sonları gezilere çıkılır. Henüz sendika yasası olmadığı için sendika yöneticilerinin tamamı amatör sendikacıdır. Sendikal çalışmalar, mesaiden artan zamanlarda ve hafta sonlarında gerçekleştirilmektedir. İllere yapılan seyahatlerde, daha çok otobüsler tercih edilir, 3-4 kişilik bir heyetle gidilecek olması durumunda özel araçla seyahat edilir. İl ziyaretlerinde o ildeki mihmandarların evlerinde ya da öğretnemevlerinde konaklanılır. Anadolu'da Genel Merkez eliyle yürütülen tanıtım ve örgütlenme çalışmalarının yükü daha çok Mehmet Âkif İnan'ın omuzlarında olur.

Kaydedilen üyelere düzenli aidat toplanılmadığı için, mutad giderlerin karşılanmasında çoğu zaman Genel Yönetim Kurulu üyeleri kendi kısıtlı imkânlarından ya da öğretmen maaşlarından Eğitim-Bir-Sen'e kaynak aktarırlar. Eğitim-Bir-Sen'i kuran ve ilk genel Yönetim Kurulunu oluşturan kadro, aldıkları ilk kararlar, bu işe inanarak girdiklerini ortaya koyar ve başarıya ulaşmak için daha ilk adımda kendilerinden vermekle işe başlarlar. Eğitim-Bir-Sen, örgütlenmenin maddî ve manevî külfetini kendi bünyesinden karşılayarak ve öncülerin omuzlarında taşıyarak yola çıkar, tarihi boyunca da Eğitim-Bir-Sen'in sendikal mücadelesinin manevî cephesini dikkate alan teşkilat mensuplarının maddî-manevî fedakârlıkları ve çabalarıyla büyür. İlk karardan itibaren, kendi imkânlarından vazgeçmenin ve ellerinde olandan vermenin öncüsü Mehmet Âkif İnan olur.

Mehmet Âkif İnan, Eğitim-Bir-Sen ve Memur-Sen'in çalışmalarında kendi parasını harcamaktan kaçınmaz. Mehmet Âkif İnan'ın maaş kartı sürekli Özel Kalem Müdürü İsmail Tezer'de bulunur ve ihtiyaç duyulduğunda sendikanın harcamaları buradan karşılanır.

Eğitim-Bir'in potansiyelini oluşturan kesim 'sendika' sözcüğüne ve 'sendika' sözcüğünün çağrıştırdığı anlam dünyasına yabancıdır. Bu kesimin geleneğinde hak, hukuk, emek gibi kavramların kutsiyeti bulunmaktadır. Ancak, sendikaların geçmişte sol kesim tarafından siyasal otoriteyle kavganın ideolojik sopası olarak kullanılması kaynaklı kirlilik sendikaya, sendikacılığa bakışı olumsuz etkilemiştir. Bu bakış, karşılaşılan ilk güçlük olur, bunun aşılmasında yüz yüze ilişkilerin geliştirilerek meselenin mütalaa edilmesinin yanında çok geniş bir tanınırlığı olan Mehmet Âkif İnan'ın bu harekete öncülük etmesinin de olumlu katkısı olur.

İl ve ilçelerde Eğitim-Bir temsilciliklerinin açılmasına ilişkin yürütülen çalışmalarda da çeşitli güçlüklerle karşı karşıya kalınır. Sendikayı örgütlemek üzere yetki verilen kişiler çoğu zaman sendikal mücadeleye yeterince ikna olmamış kişilerden oluştuğu için görevi üstlenirler ancak görevin gereğini yerine getirmek üzere alan çıkmaktan imtina ederler. Bu yüzden bazı illerde sık sık yetki verilen kişilerin değiştirilmesine ihtiyaç duyulur, bazı illerde doğru kişilere ulaşmak epeyce zaman aldığı için uzun zaman örgütlenme gerçekleştirilemez.

Genel Başkan Mehmet Âkif İnan, kendisi gibi düşünenlere ve belirli bir kültür seviyesinde olanlara davette bulunmanın mantıksız ve yararsız olduğunu düşünmektedir. O, dışarıdakilere gitmenin zorunlu olduğunu ve yararlı olacağını söyler.

Planlı ve programlı bir şekilde çalışılmasını, medyanın akıllıca kullanılmasını, fırsatların anında değerlendirilmesini ister. Kuruluşun üzerinden belli bir zaman geçmiş, Eğitim-Bir'in prensipleri oturmuş, hizmet sendikacılığı dönemi başlamıştır. Türkiye çapında, Genel Merkez öncülüğünde veya gözetiminde sendika yönetici ve üyelerinin sendikacılığı, Eğitim-Bir'in amaç ve ilkelerini özümsemeleri için eğitim seminerleri, konferanslar düzenlenir.

Gelecek zamanda kemiyet değil keyfiyet değer kazanacaktır. Kaliteli ve yetişmiş elemanların kitleleri harekete geçirmelerinin daha kolay olacağı açıktır. Mehmet Âkif İnan da hiç durmadan, hemen hemen her hafta, ilden ile ve toplantıdan toplantıya, televizyondan televizyona koşarak hem sendikanın tanıtımını sağlamaya hem de kitlenin yetişmesini gerçekleştirmeye çabalar.

Memur-Sen'in Kuruluş Çalışmaları

Eğitim-Bir-Sen'in kurulup, kurumsal kimliğini ortaya koymasıyla birlikte hızlı bir teşkilatlanma süreci yaşanır. Genel Merkez Ankara'da olsun, diğer illerde olsun Eğitim-Bir'e farklı kurumlarda çalışan memurlar da destek verirler. Bunlar, Eğitim-Bir'in güçlenmesiyle birlikte diğer sendikaların da kurulmasını ve bir an önce konfederasyonun oluşmasını beklemeye başlarlar.

Eğitim-Bir'in kurulmasından hemen sonra güçlenmesi, eğitim sektörü dışında çalışan diğer kamu görevlilerini de sendikalaşma konusunda ümitlendirir. Eğitim-Bir'in önderliğinde çeşitli illerde, eğitim sektörünün dışındaki kamu görevlileriyle toplantılar yapılır, sendikalaşma hususunda onlara da cesaret verilir.

Kamu çalışanlarının varlıklarını gösterebilmeleri ve ezilmekten kurtulup haklarını alma mücadelesine başlamaları için sendikalarını kurup bir konfederasyon bayrağı altında güçlerini birleştirmeleri zorunludur. Eğitim-Bir'in ardından ilk önce Türkiye Birlik Haber-Sen kurulur. Türkiye Birlik Haber-Sen'in 20 Kasım 1992 tarihinde kuruluşunun ardından 17 Ocak 1994 tarihinde Bem-Bir-Sen kurulur, bunları 11 Ağustos 1994 tarihinde Sağlık Bir-Sen, 19 Nisan 1995 tarihinde Kamu Büro-Sen, 5 Nisan 1995 tarihinde Enerji Bir-Sen, 29 Mayıs 1995 tarihinde Tok-Sen, 1 Haziran 1995 tarihinde Sağlık-Sen, 7 Haziran 1995 tarihinde Öz Büro-Sen'in kuruluşu takip eder.

Memur-Sen'in kuruluşu, Eğitim-Bir'in kuruluş aşamasından daha kolay olur. Çünkü Memur-Sen, liderinin önderliğinde doğar. Memur-Sen'in lideri 1992'den beri sendikacı olarak da bilinen, tanınan Mehmet Âkif İnan'dır. Nihayet, 9 Haziran 1995 tarihinde Mehmet Âkif İnan'ın Genel Başkanlığında 3 yıllık çaba bir başka merhaleye ulaşır, Memur Sendikaları Konfederasyonu (Kısa adı: Memur-Sen) tüzel kişilik kazanır.

Memur-Sen Kurucu Genel Yönetim Kurulu şu isimlerden oluşur: Mehmet Âkif İnan Genel Başkan, İsmail Kılıoğlu Genel Başkan Yardımcısı, Dr. Ahmet Aksu Genel Sekreter, Nurettin Sezen Genel Mali Sekreter, Muzaffer Kale Genel Eğitim Sekreteri, Hamdi Saylam Genel Teşkilatlanma Sekreteri, Hüsаметtin Şanal Genel Mevzuat Sekreteri, Fatih Uğurlu Genel Basın Yayın Sekreteri, Mevlüt Doğan Genel Dış İlişkiler Sekreteri, Hayati Kırılı Genel Araştırma Sekreteri.

Memur-Sen Genel Başkanı Mehmet Âkif İnan, Memur-Sen'in sendikal duruşunu "Bilinçli, çift yakalı sendikacılık gerekli. Kariyer sahibi olan, sanatkâr, toparlayıcı, vasıflı insana ihtiyaç vardır" şeklinde açıklar.

Memur-Sen'in kısa sürede kamu görevlilerinin ve kamuoyunun gündeminde yer almasını sağlayan Mehmet Âkif İnan, 1999 yılında Emek Platformu'nun kuruluşunda da önemli bir rol oynamış, Emek Platformu'nun dağılma sürecine girdiği dönemlerde de birleştirici kimliğiyle platformun devamını sağlamıştır. Emek Platformu'nun oluşumunda, Genel Başkan Mehmet Âkif İnan'ın Emek Platformu Bileşenleri nezdindeki saygın kişiliğinin ve oluşum sürecindeki önemli çabalarının büyük bir payı vardır.

Mehmet Âkif İnan'ın Hastalanması ve Vefatı

Emek Platformu, 14 Temmuz 1999 günü yapılan toplantısında Hükümeti oluşturan üç siyasî partinin genel merkezlerine doğru büyük bir yürüyüş gerçekleştirme kararı alır. 19 Tem-

muz 1999 günü Ankara'da, Sıhhiye'den başlayan bu yürüyüşe Emek Platformu'nun bir bileşeni olan Memur-Sen de katılır. Mehmet Âkif İnan, Emek Platformu'nun 24 Temmuz 1999 tarihinde Ankara'da Kızılay Meydanında gerçekleştirdiği "Mezarda Emekliliğe Hayır" başlıklı, Türkiye tarihinin en büyük işçi-memur mitingi için de çok yoğun mesai harcar ve çok yorulur.

Mehmet Âkif İnan'ın 24 Temmuz 1999 tarihini takip eden günlerde başlayan hastahane müracaatlarında, üşütmeden mütevellit bir hastalığının olmadığı, akciğer kanserine yakalandığı anlaşılır. Mehmet Âkif İnan'ın tedavisine Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde tedavisine başlanır. İnan, Ağustos 1999'dan itibaren sendika çalışmalarına katılamaz, Eğitim-Bir'de "Genel Başkan iyileşinceye kadar" Genel Başkan Yardımcısı Kâmil Aydoğan, Genel Başkan Vekili olarak görevlendirilir.

1999 yılı Aralık ayı içerisinde Ramazan ayını birlikte idrak etme teklifiyle kardeşleri tarafından son günlerini rahat geçirmesi için memleketi, baba ocağı, Nebiler Yurdu Urfâya götürülen Mehmet Âkif İnan, bir Ramazan gecesi 6 Ocak 2000 tarihinde gece saat 02.00'de Hakk'ın rahmetine kavuşur. Cenazesi, 7 Ocak 2000 Cuma günü Cuma namazını müteakip Hasan Paşa Camiinde kılınan cenaze namazından sonra Harran Kapı'daki aile kabristanına defnedilir.

MEHMET ÂKİF İNAN'IN ESERLERİ

Sağlığında Yayımlananlar

Mehmet Âkif İnan'ın sağlığında ikisi şiir, ikisi nesir ve biri de ders kitabı olmak üzere beş kitabı yayımlanmıştır. Bunlar, "Edebiyat ve Medeniyet Üzerine"(1972), Hicret (1974), Yeni Türk Edebiyatı (1977), Din ve Uygarlık (1985) ve Tenha Sözler'dir (1991).

Vefatının Ardından Yayımlananlar

2009 yılının Ocak ayında gazete ve dergilerdeki yazı ve söyleşileri Eğitim-Bir-Sen tarafından derlenerek kitaplaştırılır. Bu kitaplar şunlardır: “Edebiyat Kültür ve Sanata Dair”, “Mirası Kuşanmak”, “Siyaset Kokan Yazılar”, “Aydınlar Batı ve Biz”, “İslâm Dünyası ve Ortadoğu” , “Söyleşiler”. Eğitim-Bir-Sen. 2010 yılında, Mehmet Âkif İnan’ın vefatının 10. yılında ise onun üniversiteden mezuniyet tezi olan “Cumhuriyetten Sonra Türk Şiiri”ni yayımlar.

Mehmet Âkif İnan’ın vefatının 20. yılı olan 2020 yılında ise Mehmet Âkif İnan’ın eserleri arasına dört yeni kitap eklenir. Bunlar; “Portre Gölgelemleri I - Edebiyat, İlim, Düşünce, Siyaset Adamları”, “Portre Gölgelemleri II – Mücerret Portreler”, “Necip Fazıl - Günümüz Şiirinin Temel Koyucusu” ve “Dışarıda Bırakılmış Şiirler”dir.

MEHMET ÂKİF İNAN HAKKINDA ESERLER

Kitaplar

Tanıklığımla Eğitim-Bir ve Mehmet Âkif İnan (1992-2000) – Nurettin Sezen

Doğumunun 75. Vefatının 15. Yılında Mehmet Âkif İnan Sempozyumu Bildirileri – Editör: Hıdır Yıldırım

Bir Medeniyet Şairi Mehmet Âkif İnan – Ali Haydar Haksal

Mehmet Âkif İnan Bibliyografyası – Yusuf Turan Günaydın - Selma Günaydın

Âkif İnan ile Sohbet – Hıdır Yıldırım

Bilge Sendikacı Mehmet Âkif İnan– Hıdır Yıldırım

İz Bırakan Öğretmen Mehmet Âkif İnan – Hıdır Yıldırım

Dergi Özel Sayıları

Mehmet Âkif İnan'ın vefatının ardından çeşitli edebi dergilerin onun hakkında özel sayılar hazırlamışlardır. Bunlardan en erken hazırlananı Yedi İklim Dergisi'nin Mart 2000 tarihli Mehmet Âkif İnan Özel Sayısı'dır. Yedi İklim Dergisi ayrıca Mehmet Âkif İnan'ın doğumunun 75. vefatının 15. yılı dolayısıyla, Ocak 2015 sayısını Mehmet Âkif İnan Özel Sayısı olarak hazırlamıştır. Bu sayı oldukça kapsamlıdır.

Hece dergisi, Mehmet Âkif İnan'ın vefatının ardından Mart 2000 tarihli 39. sayısında bir Mehmet Âkif İnan Dosyası hazırlamıştır. Hece dergisinin Ocak 2020 sayısı ise son derece kapsamlı bir Âkif İnan Özel Sayısı olarak çıkarılmıştır.

Bunların dışında Üslup dergisi Ocak-Şubat 2015 tarihli 43. sayısını, Dilhane dergisi Ocak 2021 tarihli 37. sayısını Mehmet Âkif İnan Özel Sayısı olarak hazırlamıştır.

ÖDÜLLERİ

Mehmet Âkif İnan, sağlığında çeşitli kuruluşlar tarafından verilen ödüllerini almıştır. Bu ödüller onun edebi kimliği çerçevesinde verilen ödüllerdir. Bu ödüller şunlardır:

1982 yılında Kayseri Sanatçılar Derneği (KASD) Deneme Ödülü,

1994 yılında 24. Konya Milli Fuarı Kültür ve Sanat Etkinlikleri anısına verilen ödül,

18-21.05.1995 tarihlerinde Türkiye Yazarlar Birliği tarafından Türkmenistan Aşkabat'ta düzenlenen 3. Şiir Festivali'nde verilen Mahdum Kulu Büyük Bayrak Ödülü,

05.09.1996 tarihinde "2. Altınbaşak Kültür ve Sanat Etkinliği" Özel Ödülü (1997 ve 1998 yıllarında da aynı ödülü yeniden aldı),

16-22.10.1996 tarihileri arasında Türkiye Yazarlar Birliği tarafından Gırne'de düzenlenen "Türkçenin Uluslararası Şiir Şöleni" Özel Ödülü.

ADINA VERİLEN ÖDÜL

2016 yılında Memur-Sen tarafından adına kurulan Mehmet Âkif İnan Vakfı ve Memur-Sen işbirliğiyle 2020 yılından itibaren Mehmet Âkif İnan Ödülleri verilmeye başlanılmıştır. "Kültür Sanat ve Edebiyat Ödülü", "Çalışma Hayatı ve Emek Ödülü", "Başarı ve Teşvik Ödülü", "Uluslararası Değer Ödülü", "Vefa Özel Ödülü", "Üstün Hizmet Ödülü" olmak üzere altı kategoride verilen ödüller her yıl Mehmet Âkif İnan'ın vefat günü olan 6 Ocak'ta düzenlenen bir törenle sahiplerine takdim edilmektedir.

ADINI TAŞIYAN YERLER

Ankara Mehmet Âkif İnan Vakfı
Şanlıurfa Mehmet Âkif İnan Eğitim ve Araştırma Hastanesi
Şanlıurfa Mehmet Âkif İnan Konferans ve Sergi Salonu
Şanlıurfa KYK Mehmet Âkif İnan Öğrenci Yurdu
Kahramanmaraş Onikişubat Âkif İnan Mahallesi
Kahramanmaraş Büyükşehir Belediyesi Mehmet Âkif İnan Halk Kütüphanesi
Kahramanmaraş Göksun Edebiyat Yolu Âkif İnan Tüneli (2515 metre)
İstanbul Başakşehir Belediyesi Âkif İnan Bilgievi
İstanbul Esenler Belediyesi Mehmet Âkif İnan Bilgi ve Hikmet Evi
İstanbul Ümraniye Belediyesi Âkif İnan Bilgi Evi
İstanbul Esenler Mehmet Âkif İnan Caddesi
Diyarbakır Mehmet Âkif İnan Camii
Batman Mehmet Âkif İnan Camii
İstanbul Başakşehir Âkif İnan Camii

- Adana Yüreğir Mehmet Âkif İnan Anadolu Lisesi
Afyonkarahisar İhsaniye Mehmet Âkif İnan Kız Anadolu
İmam Hatip Lisesi
Ankara Yenimahalle Mehmet Âkif İnan İlkokulu
Bingöl İçmeler Mehmet Âkif İnan İlkokulu
Bingöl İçmeler Mehmet Âkif İnan Ortaokulu
Bingöl İçmeler Mehmet Âkif İnan İmam-Hatip Ortaokulu
Bursa Yıldırım Mehmet Âkif İnan Anadolu İmam Hatip Lisesi
Diyarbakır Kayapınar Mehmet Âkif İnan İlkokulu
Diyarbakır Kayapınar Mehmet Âkif İnan Ortaokulu
Diyarbakır Kayapınar Mehmet Âkif İnan İmam-Hatip Orta-
okulu
Gaziantep Şahinbey Mehmet Âkif İnan Ortaokulu
Mersin Yenişehir Mehmet Âkif İnan Ortaokulu
İstanbul Avcılar Emlak Konut Mehmet Âkif İnan Ortaokulu
İstanbul Bağcılar Mehmet Âkif İnan Ortaokulu
İstanbul Başakşehir Âkif İnan Anadolu İmam Hatip Lisesi
İstanbul Bayrampaşa Mehmet Âkif İnan Ortaokulu
İstanbul Ümraniye Mehmet Âkif İnan Ortaokulu
İzmir Buca Mehmet Âkif İnan Anadolu Lisesi
Kayseri Kocasinan Mehmet Âkif İnan Anadolu Lisesi
Konya Meram Mehmet Âkif İnan Anadolu Lisesi
Kütahya Mehmet Âkif İnan Ortaokulu
Kahramanmaraş Onikişubat Mehmet Âkif İnan İmam-Hatip
Ortaokulu
Mardin Kızıltepe Mehmet Âkif İnan Ortaokulu
Mardin Kızıltepe Mehmet Âkif İnan Kız Anadolu İmam Hatip
Lisesi
Ordu Altınordu Mehmet Âkif İnan İlkokulu
Ordu Altınordu Mehmet Âkif İnan Ortaokulu

Şanlıurfa Eyyübiye Mehmet Âkif İnan İlkokulu
Uşak Mehmet Âkif İnan İmam-Hatip Ortaokulu
Van Edremit TOKİ Memur-Sen Mehmet Âkif İnan İlkokulu
Van Edremit TOKİ Memur-Sen Mehmet Âkif İnan Ortaokulu
Van Edremit TOKİ Memur-Sen Mehmet Âkif İnan İmam-Hatip Ortaokulu
Batman Merkez Mehmet Âkif İnan İlkokulu
Batman Merkez Mehmet Âkif İnan Ortaokulu
Şırnak İdil Mehmet Âkif İnan İmam-Hatip Ortaokulu
Düzce Merkez Mehmet Âkif İnan Hafız İmam Hatip Ortaokulu
Düzce Merkez Mehmet Âkif İnan Hafız Anadolu İmam Hatip Lisesi

YAŞAYANLARIN DİLİNDEN
İZ BIRAKANLAR

İSLAM DAVASINA ADANMIŞ
BİR ÖMÜR: “KİTAP KEMAL”
KEMAL YAZICI

Hıdır YILDIRIM

Doğumu ve Ailesi

Kemal Yazıcı, 15 Mayıs 1940 tarihinde, Artvin ilinin Ardahan ilçesinin eski adı Kaptahor olan Peynirli köyünün Lesmanat Yaylası'nda, mezraya ilk çıkıldığı günlerde, Mayıs ayının ortasında doğmuştur. Peynirli, Artvin il merkezine 52 Ardahan ilçesi merkezineyse 17 kilometre uzaklıkta bulunan 1350 rakımlı bir köydür. Kemal Yazıcı dokuz kardeşin ikincisi olarak dünyaya gelir. Ailenin ilk çocuğu Hanım, üç yaşında bir kaza ile vefat eder, üçüncü kardeşine ad olur. Kardeşler doğum sırasına göre şöyledir: Hanım, Kemal, Hanım (Fatma), Cemal, Nazire, Medine Celal, Edip, Hüseyin.

Kemal Yazıcı'nın babasının adı Ali'dir, babasının babasının adı Refik, babasının babasının babasının adı ise Mustafadır. Babası Ali Bey, 1948-1952 yılları arasında Peynirli köyünün muhtarlığını yapar. Ali Bey, okuma yazma bilmez ancak 50-60 yıl sonrasını düşünen ileri görüşlü bir insandır. Kemal Yazıcı'nın, yaşlılarının ve köyün ondan birkaç yaş büyük gençlerinin ya öğretmen okuluna veya ortaokul ve liseye gitmelerini teşvik eder, gidenlere yardımcı olur. Ali Bey, ziraat ve hayvancılık işlerini pek sevmez. 1950'li yıllarda hem orman işçiliği hem de köyün ileri gelenleriyle orman müteahhitliği yapmaya başlar. Orman işçisi olarak çalışırken geçirdiği bir kaza sonucu 8 Mayıs 1958 tarihinde vefat eder.

Kemal Yazıcı'nın annesi Sülbiye Hanım, çilekeş bir Anadolu kadınıdır. Sülbiye Hanım'ın babasının adı Recep'tir. Molla Recep diye çağrılır. Babası Kur'an okur, Kur'an okumayı sever. Annesi Sülbiye Hanım yaz aylarında yaylacılık yapar. Yayla köye bir buçuk saat uzaklıktadır. Yaylada iken sabah namazından sonra ineklerini sağır köye gelir. Köydeki işlerini yapar, akşama iki saat kala tekrar yaylaya gider. Yayla yolu çok dik yamaç olduğundan ter içinde yaylaya varır. Küçük ve büyükbaş hayvanların sütünü alır. Gece de yağ-peynir üretimi yapar. Bu yaylaya gidiş gelişlerinde küçük kardeşlerini de sırtında taşır. Sülbiye Hanım maharetli bir kadındır: Yünden eğirerek iplik

yapar onunla çorap örer. Tezgâhta kilim dokur. Birçok maniler bilir ve söyler. Kur'an'dan ezberlediği sureleri ömrünün sonuna kadar unutmaz. Fırsat buldukça çocuklarına da okutur. Eli şifalıdır, ocaktır. 11 Eylül 2011'de 93 yaşındayken vefat eder.

Kemal Yazıcı çok zayıf ve çelimsiz olarak dünyaya gelmiştir. Doğduğunda yaşama umudu oldukça düşüktür. Üç yaşına kadar da çeşitli hastalıklarla boğuşur. Annesi, köy işlerine bakmaktan bakım ve beslenmesine yeterince vakit ayıramadığından fizikî gelişimi emsallerime göre bir hayli gecikir. Buna rağmen, 6 yaşında ilkokula başlar.

Öğrenim Hayatı

Kemal Yazıcı, ilkokul birinci sınıfı, o zaman 3 aylık kursla eğitimlik unvanını kazanan, Adem Yazıcı hocada okur. İkinci ve üçüncü sınıfları Reşit Yıldırım adlı, Köy Enstitüsü mezunu bir öğretmen okutur. Dördüncü ve beşinci sınıfı ise, İsmail Bilir adlı bir öğretmende okur. Kemal Yazıcı, ilkokulda bütün sınıflarda sınıfının birincisidir. İlkokul 4 ve 5 sınıflarında iken ve babası Ali Bey de muhtar iken köye gelen resmî memurlar (orman muhafaza memurları, tütün kolcuları ve vergi tahsil-darı) evlerinde misafir olurlar ona zihinsel birçok matematik soruları sorarlar ortaokul öğrencilerinin bile zor cevaplayacağı soruları o çok kolay cevaplar. Onun bu haline hayret ederler. 1950'lerden önce Kur'an öğretimi yasak olduğu halde dedesi Kur'an elifbasından, Kur'an öğretmeye çalışır. Ancak dedesinin vefatı nedeniyle Kur'an'ı öğrenmesi yarım kalır. Kemal Yazıcı, 1952 yılında ilkokulu bitirir.

Kemal Yazıcı Ardanuç ilçesinde ortaokul ve lise bulunmadığından Ardanuçlu on üç arkadaşıyla birlikte Artvin'de, Artvin Ortaokulu'nda okumaya başlar. Orta ikinci sınıfa geçtiğinde, Ardanuç'ta ve Yusufeli'de ortaokul açılır ancak yeni açılan bu ortaokullar, yalnızca orta birinci sınıf açılarak eğitim-öğretimi başlar. Kemal Yazıcı, ortaokulda da başarılı bir öğrencidir, sınıf birincisi olarak sınıflarını birer birer geçer. Hafızası çok

kuvvetli olduğundan ortaokuldaki öğretmenleri bol bol şiir ezberlettirirler O zamanki yabancı dili Fransızca olduğundan, Fransızca şiirler ve hatta düz yazı metinleri bile ezberler. İlkokul ve ortaokul yıllarında ezberlediği şiirler hafızasından hiç silinmez.

Ortaokulda haftada 4 saat resim, güzel yazı ve el işi derslerine giren Feyzullah Korkmaz adında bir öğretmenleri her derste en az 10-15 dakika dinî sohbet yapar. Öğrencilerine dine karşı ilgi ve sevgi kazandırır. El işi dersinde kapaklı ve çıtçıtli bir Kur'an-ı Kerim kabı yaptırır. Evinde Kur'an-ı Kerim olmayanlara Kur'an-ı Kerim alır. Olanlar ise evden Kur'an-ı Kerim getirerek onların ölçüsüne göre Kur'an-ı Kerim kabı yaparlar. Bu öğretmeni Kemal Yazıcı'nın değişik dinî kitaplarla tanışmasına ve okumasına vesile olur. Kemal Yazıcı ortaokulu 1955 yılında Artvin Ortaokulu'nda tamamlar. Sanata karşı küçük yaştan itibaren meyilli olan Kemal Yazıcı, babasının haberi olmadan vilayetteki sanat okulunun lise kısmına kaydını yaptırır. Fakat orayı bitirince, üniversiteye gidemez diye, Teknik Eğitim Fakültesine devam edeceğini bilmediğinden, babası oradan kaydını alıp liseye kayd ettirir.

Kemal Yazıcı Artvin Kazım Karabekir Lisesine devam ederken babasını kaybeder. Babası Ali Bey, orman işçiliğinde çalışırken kaza geçirir, iki tomruk arasında sıkışır, çok ağır şekilde de yaralanır. Dört gün evde bekletilir, evde çeşitli tedaviler uygulanır. Hastalık ilerleyince doktora götürülür, ancak geç kalınmıştır, muayene sırasında vefat eder. Babasının ölüm haberi Kemal Yazıcı'dan saklanır, birkaç ay geçtikten sonra öğrenir. Babasının vefatına yakın, onda bir üzüntü hâsil olur. Psikolojik bir ümitsizlik ve karamsarlık haliyle sanki babasını kaybedeceğini önceden hisseder. O sene ilk defa iki dersten bütünlemeye kalır. Sınavlara girmek için Artvin'e geldiğinde o yıllarda öğrenci yurtları yoktur. Otel parası da yoktur, birkaç gece lisenin kanepelerinde sabahlar. O yıl sınıfta kalır. Lise son sınıfta da Tarih dersinden bir yıl beklemek zorunda kalır. O yıllarda

ilkokullarda öğretmen sayısı yetersiz olduğundan vekil öğretmenlik için müracaat eder, Yusufeli ilçesinin Lusuncur köyüne bağlı 30 haneli bir uzak mahallesi olan Danalet köyünde öğretmenlik yapar.

Kemal Yazıcı liseden mezun olduktan sonra 1962 yılında Ankara'ya gelir. O yıl üniversite sınavını kazanamaz. Üniversite sınavını kazanamayanlarla beraber sekiz on gün Güven Park'ta oturma eylemi yapar, geceleri de parkta sabahlar. Bu eylemin üniversiteye girmesine bir yararı olmaz. Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dekanına çıkararak halini arz eder, kontenjandan kayıt kabul eden Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesine kayıt yaptırır.

Kemal Yazıcı 1962-63 eğitim-öğretim yılında Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesinde yükseköğrenime başlar. O yıllarda Urfadan Ankara'ya gelmiş olan ve Hilal Mecmuasının yönetim işlerinde çalışmakta olan Âkif İnan ile tanışır. Bilahare Hilal Mecmuasının abone makbuzlarından bir cilt alarak fakültedeki arkadaşlarından bazılarını abone yapmaya başlar. Sonraki yıllarda yayınevleri ile ve kitap dünyası ile tanışınca önemli kitapları harçlığından arttırarak satın alır. Fakülteye de götürüp bazı pasajlarını arkadaşlarına okur. Onlar da beğendikleri kitaplardan kendilerine almasını isterler.

1968 yılında bir dersten beklemeye kalır. O yıl İslâm Tarihi hocası Bahriye Üçok'un dersine birinci sınıfta Hatice Babacan ilk defa başörtülü sınıfa girince, hocanın hakaretlerine muhatap olur. Öğrenciler bu haberi alınca fakültede protesto için bir boykot ekibi kurarak öğrencileri ve hocaları fakülteye sokmazlar. Fakültenin bahçesine çadırlar kurarak gece gündüz boykota devam ederler. Boykota başka fakültelerin öğrencileri de katılırlar. Boykot 7 ay civarında sürer. Son aylarda taşra illerinden de boykotu destekleyenler otobüslerle gelmeye başlayınca fakülte yönetimi geri adım atar. Boykot sona erdirilir.

Memuriyeti ve Öğretmenliği

Kemal Yazıcı, Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi son sınıfta iken 1968 yılında Diyanet İşleri Başkanlığı Hukuk Müşavirliğinde memurluğa atanır. Görevli olduğu Hukuk Müşavirliğinde kurumun aleyhinde açılmış davaların savunma layihalarını hazırlar. O yıllarda Diyanet İşleri Başkanlığı binası şimdi Ankara Müftülüğü olan Kocatepe'dedir. Alt katında küçük bir mescid vardır. Çoğu zaman orada imamlık yapar.

1969 yılında İlahiyat Fakültesini bitirince Millî Eğitim Bakanlığı Din Öğretimi Genel Müdürlüğüne öğretmenlik için müracaat eder. Ancak Diyanet İşleri Başkanlığıyla Din Öğretimi Genel Müdürlüğü arasındaki gizli bir mutabakat bulunması dolayısıyla öğretmenliğe geçişi mümkün olmaz.1972 yılına kadar Diyanet İşleri Başkanlığında çalışır.

Kemal Yazıcı Diyanet İşleri Başkanlığında göreve başladıktan sonra 9 Kasım 1969 tarihinde Zekiye Hanım'la evlenir. Kayınbiraderi Mehmet Emin Balyan'ın nikâhtan 4 ay önce askerde şehit olmasından ötürü düğün yapılmaz. İki şahitle belediye de nikâh kıydırılır, camide Mevlit okutulur. Kemal Yazıcı'nın 1970 yılında Mehmet Ali, 1972 yılında Salih Zeki ve 1974 yılında Nimet adlı iki oğlu ve bir kızı dünyaya gelir. 46 yıllık mutlu bir evlilikten sonra Zekiye Hanım 6 Kasım 2015 tarihinde vefat eder.

Kemal Yazıcı, 1972 yılında yedek subay olarak askere gider. 1972 yılının Nisan ayında kıtalara dağıtım olunca Van Başkale 120. Seyyar Jandarma Taburuna tayin edilir. 9 ay sonra askerlikten terhis edilir.1973 yılının Ocak ayında terhis olunca Ankara'ya gelir. Öğretmenliğe aşiktir. Tekrar Din Öğretimi Genel Müdürlüğüne öğretmenlik için müracaat eder. Diyanetten sicil dosyası istenir. Eski görevine dönmesi için baskı yaparlar. Öğretmen olabilmek için kurum değiştirmeyi düşünür ve Sosyal Sigortalar Genel Müdürlüğüne memur olmak için müracaat eder, tayini yapılır. Burada hem memurluk yapar

hem de mescidinde Cuma sohbetleri yaparak Cuma namazlarını kıldırır.

Kemal Yazıcı 1975 yılında tekrar Din Öğretimi Genel Müdürlüğüne müracaat eder. 25 Nisan 1975 tarihinde Sincan Lisesine Din Bilgisi Öğretmeni olarak atanır. 1976 yılında Sincan İmam Hatip Lisesi açılır. Sincan İmam Hatip Lisesinde de Fıkıh ve Hadis derslerine girmeye başlar. Orada öğretmen açığı kapanınca Sincan Kız Meslek Lisesinde derslere girmeye başlar. 1976-1977 eğitim öğretim yılında Sincan Ahmet Andiçen Ortaokuluna verilir. O yıllarda Din Bilgisi dersi seçmelidir. Okul müdürü kayıtlar yapılırken velilerin haberi olmadan 'Din Bilgisi dersini istemiyorum' diye not düşer. Kemal Yazıcı velilerin adresini temin edip, velilere ulaşır. Müracaat ederek çocuklarının Din Bilgisi dersine girmelerini sağlar. Burada iken çalışmalarından dolayı bir kumpasla şikayet edilir. Ancak müfettişler lehinde rapor hazırlar, suçlu bulunmaz. 1978-1979 yıllarında Ahmet Andiçen Ortaokulunda müdür yardımcılığı yapar.

1980'den önce öğretmenler de kendi aralarında kliklere ayrılmışlardır. O zaman solcuları birleştiren "TÖBDER", ülkücülerini birleştiren "ÜLKÜBİR", dindar muhafazakâr öğretmenleri birleştiren "MEFDER" (Mefkûreci Öğretmenler Derneği) bulunmaktadır. Kemal Yazıcı ortaokuldayken solcu öğretmenler "Dev-Yol", "Dev-Sol", Cumhuriyet Gazetesi ve diğer sol gazeteleri öğretmenler odasının masasına bırakırlar. Kemal Yazıcı da Millî Gazete, Şûra, Hicret, Sebil gazetelerini masaya bırakır.

Kemal Yazıcı beş yıl, oturmakta olduğu Gazi Mahallesinden Sincan'a trenle gidip gelir. Kemal Yazıcı'nın, eli çantasız, çantası kitapsız dergisiz olmaz. Sincan'a gidiş-dönüş 70 dakika sürer. Kitaplarının çoğunu trende okur. Okulda öğrencilere çeşitli kitapları tavsiye eder. Öğrencilerini kitapla tanıştırır ve barıştıtır.

Kemal Yazıcı, Sincan'dayken Ankara Merkez İmam Hatip Lisesine¹ nakil için müracaat eder. 10 Ocak 1980'de istediği okula nakli yapılır. İmam Hatiplerde solcu-sağcı çatışması yoktur, fakat bu okullara da ülkücü-akıncı kavgası sokmuşlardır. Merkez İmam Hatip Lisesinde Hadis, Fıkıh ve Arapça derslerine girmeye başlar. Kemal Yazıcı'nın bir prensibi vardır: Ortaokul, lise ve imam hatip liselerinde selâm vermeden derse girmez. Her okulda ilk dersinde; "Her milletin kendi dillerine ve dinlerine göre selâmlaşmaları vardır. Müslümanlarınkı ise Allah'ın 99 isminden biri olan selâm ile selâmlaşmaktır. Selâmın anlamı 'Allah'ın sevgisi, barışı, bereketi hem dünyada hem ahrette sizin üzerinize olsun' demektir." diyerek bu prensibini öğrencilerine açıklar. Yine İmam-Hatip Lisesinde iken, komşu okul olan Gazi Çiftliği Lisesinde de Din Kültürü derslerine girer. Orada da derse başlamadan "Selâmünaleyküm" diyerek sınıflara girer. Bu okulun öğrencileri Kemal Yazıcı'nın uzaktan geldiğini görünce "selâmünaleyküm" geliyor diyerek ona lakap takarlar.

Kemal Yazıcı, öğrencilerin terör ve anarşi girdabı içerisinde ziyan olduğu 70'li yılların tedhiş ortamında öğrencilerine sahip çıkar. 26 Mart 1980 tarihinde trende kalabalık bir öğrenci grubunun bir başka öğrenciye saldırmaları karşısında araya girer, gücü yetmeyince, bağırarak yolculardan tardım ister, "Baylar bu çocuklar imam hatip gençleridir. Ben de onların hocasıyım, ayırın bu çocukları beni dinlemiyorlar" der.

12 Eylül 1980 darbesinden sonra kurulan Bülent Ulusu hükümeti döneminde İmam Hatip de dâhil olmak üzere kadın öğretmen ve kız öğrencilere başörtüsü yasağı getirilir. Taşradaki bütün İmam Hatiplerdeki kızların ve öğretmenlerin başlarını açtırırlar. Ankara Merkez İmam-Hatip Lisesinin bu yıllarda 5500 öğrencisi vardır ve dörtte üçü kız öğrencidir Okul Müdürü Burhan Şavlı öğretmenlerden de destek alarak başörtü

1 1994 yılında Tefvik İleri Anadolu İmam-Hatip Lisesi adını almıştır.

yaşığına direnir. Din Öğretimi Genel Müdürü sık sık okul müdürünü telefonla arayarak kız öğrencilerin başlarını açtırması için baskı yapar. Bir gün okula gelip müdürün makamında baskı yapmaya başlayınca, Okul Müdürü koltuğundan kalkarak “Buyurun siz oturun” der. Kemal Yazıcı, başörtü yaşığına tepki gösteren velilerle İl Millî Eğitim Müdürlüğüne ve Millî Eğitim Bakanlığına beraber gider. Bu süreçte, Okul Müdürü Burhan Şavlı ve içerisinde Kemal Yazıcı’nın da bulunduğu 7 öğretmen ayrı ayrı illere sürgün edilir. Kemal Yazıcı’nın tayini Karabük Demir Çelik Lisesi Din Kültürü ve Ahlâk Bilgisi öğretmenliğine çıkar.

Bu süreçte 6 Kasım 1983 Genel Seçimleri yapılır. Turgut Özal başbakan seçilir. 13 Aralık 1983 tarihinde işbaşına gelen yeni hükümette Vehbi Dinçerler Millî Eğitim Bakanı olur. Ona bu haksız sürgün tayinlerin durdurulması talebinde bulunurlar. 1402 sayılı Kanuna göre kendi okullarına dönme imkânı olmadığından, Millî Eğitim Bakanı Vehbi Dinçerler 8 kişiyi Talim Terbiye Kurulunda bir komisyon kurdurarak görevlendirir. Yurtdışındaki öğrencilerin din eğitimi ve sorunları konusunda bir rapor hazırlarlar. Yurtdışından kesin dönüş yapan öğrencilerinin denklikleriyle ilgili konularda çalışırlar. Bu görev 6-7 ay kadar devam eder. Sıkıyönetimin sona erdirilmesiyle birlikte af çıkarılır, isteyen kendi okulunda, isteyen istediği okulda görevine devam etme imkânına kavuşur. Kemal Yazıcı, Ankara Merkez İmam Hatip Lisesindeki görevine döner. Okulda müdür yardımcısı olarak görevlendirilir.

Kemal Yazıcı, müdür yardımcısı iken odasındaki dolabını evden getirdiği kitaplarla doldurur. Buradan kitap okuyan öğrencilere adlarını yazarak ödünç kitap dağıtmaya başlar. Bu alışkanlığından dolayı öğrenciler ona lakap olarak “Kitap Kemal” derler. Bundan sonra hep “Kitap Kemal” olarak tanınır. 1990 yılında müdür yardımcılığından ayrılır, yüz cilde yakın kitabı okuldaki dolabına yerleştirir. Diğerlerini evdeki kütüphanesine götürür.

1991 yılında Ankara Merkez İmam Hatip Lisesinden bir kız öğrenci üniversite sınavında sözelden Türkiye birincisi olur. Bakanlık bu öğrenciyi okutan en kıdemli öğretmenin ismini okul müdürlüğünden ister. Okul da Kemal Yazıcı'nın adını bildirir. O yıl bu sebeple yılın öğretmeni seçilir. Bir maaş ödülü, bir kol saati, bir takım elbiselik kumaş, bir öğretmen çantası, bir takım dolmakalemle ödüllendirilir.

1992 yılında öğrencilere kitap dağıttığı bu vesile ile siyâsi propaganda yaptığı iddiasıyla şikâyet edilir. Öğretmenler odasındaki dolaplara koyduğu yüze yakın kitabın incelenmesi için müfettişler 5 kişilik kitap inceleme komisyonu kurar. Bu kitapların yalnız öğrenciler için değil öğretmenlerin de okuması için gerekli faydalı kitaplar olduğuna dair rapor verilir. Müfettişler, “Sana ‘Kitap Kemal’ diyorlarmış neden?” diye sorarlar. Kemal Yazıcı da cevaben “Erbâb-ı kemali çekemez nakıs olanlar / Rencide olur dîde-i huffâş ziyadan” diye cevap verir. En çok kitap okuması gereken öğretmenler olması gerekirken, en az kitap okuyanların öğretmenler olduğunu tespit eder, kiptan ötürü soruşturma geçirmesine üzülür.

Bu araştırma ve soruşturma sonunda, okulun en üst düzeydeki öğrencilerince en çok sevilen ve -Kemal Yazıcı'nın kitapları hakkında komisyon tarafından olumlu rapor hazırlanmış olmasına rağmen, içerisinde Kemal Yazıcı'nın da bulunduğu 8 öğretmen, “İmam Hatip Lisesinde öğretmenlik yapmaları sakinçalidir” gerekçesiyle; il içinde başka okullara sürgün edilir.

Kemal Yazıcı, 1993 yılının başında Gazi Teknik ve Endüstri Meslek Lisesinde sürgün olarak göreve başlar. Bu okuldaki derslere girince her dersin başında makamıyla Fatihâ'yı okuyup kısaca mealini de verir. Bu şekilde her sınıf sükûnetle dinler. Kemal Yazıcı, Din Kültürü kitaplarının muhtevasını yeterli görmediğinden, 20 dakikada dersi özetler, her dersin 15-20 dakikasını Peygamberimizin hayatı, sahabe hayatından örnekler şeklinde değerlendirir. Allah'a iman esaslarını da onların seviyesinde açıklar. Bu anlattıklarını öğrencilere not tuttura-

rak sınavda sorumlu tutar. Okulun teknik bölümleri ve başka yerlerde 8-9 noktada nöbet tutan öğrencilere kendi kitaplığın-
dan yanımda taşıdığı cep kitaplarını verir. Akşama geri top-
lar. Okulun mescidinde Cuma namazı kıldırır, irticalen hutbe
okur, üç yıl okulun mescidinin fahri imamı olur.

Kemal Yazıcı, 1994 yılında Gazi Teknik ve Endüstri Meslek
Lisesinin yakınındaki Kimya Meslek Lisesinde de dersle-
re girmeye başlar. Yine o okulda da dersin başında Fatihâ'yı
makamıyla okuyup, kısaca mealini verir. Resmî dersi vaktin
yarısında özetleyip, iman, ahlâk ve Peygamberimizin hayatın-
dan örnekler şeklinde dersini işler. Teneffüslerde öğretmenler
odasına gitmez. Masasında oturup sorusu olan öğrencilerin
sorularını cevaplar.

Emekliliği

Kemal Yazıcı, Gazi Teknik ve Endüstri Meslek Lisesinde üç yıl
görev yaptıktan sonra 15 Ekim 1995 tarihinde emekli olur. 16
Haziran 1996 tarihinde Belçika'ya Millî Görüş Teşkilatı aracılı-
lığıyla fahri din görevlisi olarak gider. Burada bir bisiklet alır.
Onunla yakında bulunan Türk kahvehanelerini ziyaret eder.
Kahvehaneler siyasî düşüncelere göre ayrılmıştır. Kemal Yazı-
cı, ayırım yapmadan her gün en az iki kahvehaneyi ziyaret edip
onları sohbetine alıştırır. Görevli olduğu cami cemaatiyle de
namaz dışında sohbet eder. Çocuklarına Kur'an ve dinî bilgiler
dersleri verir. 1997 yılı Şubat ayında Türkiye'ye döner. Türkiye,
28 Şubat'ın arifesindedir.

Kemal Yazıcı, 2000 yılı Mart ayında Demetevler Özelif Sitesi-
ne taşınır. Bu sitenin 1970 yılında ilk kurucularındandır aynı
zamanda. Özelif Camii'nin altında iki odalı çay ocaklı geniş
bir lokal vardır. Uzun yıllardır boş durmaktadır. O zamanki
dernek başkanına, "Bu odalar içleri boş odalar olmasın; ben
kitap seven bir öğretmenim, bana yardımcı olursanız burayı
çay ocaklı kütüphane yapalım" teklifinde bulunur. Kütüpha-
ne raflarının ölçülerini verir. Zaman içerisinde 25 bin kitaptan

oluşan bir kütüphane kurar. Ayrıca 20 yıl içerisinde 17 bin cilt kitabı Kur'an kurslarına, ortaokul ve lise kütüphanelerine kargo ile gönderir.

Kemal Yazıcı, kurduğu kütüphanede öğle namazlarından sonra tefsir, hadis, fıkıh gibi kıymetli kitaplardan okuyarak çay sohbeti başlatır. Bu sohbetler aksamadan vefatına kadar devam eder.

Kemal Yazıcı, 8 Nisan 2024 tarihinde Ankara'da vefat eder. Cenazesi 9 Nisan 2024 Salı günü öğle namazını müteakip Özelif Sitesi Camii'nde kılınan cenaze namazının ardından Karşıyaka Mezarlığına defnedilir.

Şahsiyeti

Kemal Yazıcı, İslâm'a ilişkin en küçük bir kırıntının bile bu topraklardan süpürülüp atılmaya çalışıldığı bir devirde dünyaya gelmiş, hayatı boyunca bulunduğu her yerde İslâm'ın sesi, nefesi olmaya çaba göstermiş öncülerdendir. Hayatının safahatına bakıldığında İslâm mevzubahis olduğunda hiçbir şeyden korkmadan, çekinmeden tavır alabilmiş, eğilip bükülmeden davasının getirdiği meşakkat ve çilelere yarananın hatırı doğrultusunda göğüs germiş bir öncüdür.

Kemal Yazıcı halim selim bir kişiliğe sahiptir. Bağırıp çağır-maya, sesini yükseltmeye hiç ihtiyaç duymadan doğru kimden gelirse gelsin doğruya doğru, yanlış kimden gelirse gelsin yanlışla yanlış demeyi şiar edinmiştir. Öğretmenlik yaptığı dönemde duruşu dolayısıyla sürgünlere muhatap olmuş, çile çekmiş, ancak boyun eğmenin konforundan yararlanmayı hiç düşünmemiştir. Mizacı itibarıyla dikleşmemiş ancak daima dik durmuştur.

Kemal Yazıcı, insan ilişkilerinde son derece mahir bir kim-sedir. İnsan kazanmayı bilir. Gerek öğretmenliğinde, gerek sendikacılığında halim selim kişiliğiyle hep gönüllere girmeyi

başarmıştır. İnsanlarla iletişim kurmak için mutlaka bir vesile bulur. Bunu kendisi şöyle ifade eder: “Türkiye’nin çeşitli bölgelerinden sendikacı arkadaşlar gelirlerdi. Ben de onların nereli olduklarını sorunca eğer Urfa’dan veya Urfa’nın çevre illerinden gelmişlerse onlarla mutlaka bir akrabalık kurmaya çalışırdım. ‘Ben Urfa’dan evliyim Urfa size komşu olduğu için sizin de enişteniz sayılırım’ derdim. Karadeniz’den birisiyle tanışsam hemşerilik sebebiyle onlarla da akrabalık ilan ederdim. Ege Bölgesi’nden birisiyle tanışsam ‘Benim bir kardeşim Manisa’dan evlidir’ diyerek akrabalık ilan ederdim. Bu halimi bilen Âkif Hoca; ‘Yahu Kemal Hoca Kenyalı biriyle tanışsa ona da akrabalık ilan eder.’ derdi. Ben de Kenyalı’ya ‘Ente Müslimin’ diye sorarım, eğer Müslümansa ‘İnnemel Mü’minune ihve’ derim ve kucaklarım deyince Âkif Hoca işte duydunuz mu diye kakhaha atıverirdi.”

Kemal Yazıcı, tanıştığı insanlarla ilişkileri sürdürmek için büyük küçük ayrımı gözetmeksizin arayıp kandil ve bayramlarını tebrik etmeyi itiyat edinmiştir. Bunda da kendisinden yaşça çok küçük olanları mahcup etmeden son derece nazik bir şekilde gerçekleştirmeye özen göstermiştir. Bu görüşmelerde mutlaka dua eder, muhatabından dua ister, Müslümanların bir araya gelmesinin öneminden söz eder, kütüphanesine davet eder, aile efradına tek tek selâm söyler. Nezaketi, hatırnazlığı ve tatlı diliyle karşısındaki kişide hoş bir iz bırakır.

Kemal Yazıcı kitaba son derece düşkün bir kişidir. Nitekim 1962 yılında Ankara’ya gelişinden itibaren bütün çabasını okumaya ve kitap toplamaya hasretmiş, öğrencilerinin kitapla buluşmalarına, kitapla kaynaşmalarına çaba harcamış, vefatına kadar topladığı kitaplarla yaşadığı Özelif Sitesine zengin bir kütüphane kazandırmıştır. Onun kitaplarla hemhal oluşu “Kitap Kemal” adıyla şöhret bulmasını sağlamıştır. Din büyüklerinin yön veren özlü nasihat ve sözlerini derleyerek bunları bir kitap halinde bastırmaya, tanıştığı insanlara bu kitapları hediye ederek bir tesir oluşturmaya çabalamıştır.

Bilhassa Ankara içerisinde metro ile yolculuk yaparken insanlara kitap hediye etmeyi büyük bir mutluluk kaynağı olarak itiyat edinmiştir.

Sendikacılığı

Kemal Yazıcı, Mehmet Âkif İnan'la 1962 yılında tanışmıştır. Mehmet Âkif İnan'ın Hilal Yayınlarında çalıştığı bir dönemde bu yayınevine giderek tanışır. Bu tanışıklık bir samimiyete dönüşünce Hilal dergisinin makbuzlarından alarak dergiye abone yapmaya başlar. Derginin postaya verilmesine yardımcı olur. Yine Hilal Yayınlarının yayımladığı kitapları da okuldaki arkadaşlarına ulaştırır. Hilal Yayınlarında bir araya gelmeler ve birlikte yenilen öğle yemekleriyle Mehmet Âkif İnan ve Kemal Yazıcı iki yakın dost olurlar.

Mehmet Âkif İnan ve Kemal Yazıcı'nın dostluğu ve birliklikleri 1965-1969 yılları arasında Mehmet Âkif İnan'ın Türk Ocağı Merkez Müdürlüğü döneminde de devam eder. Kemal Yazıcı burada "Düşünme, Konuşma ve Dinleme (DKD)" kurslarına katılır. Türk Ocağı Konferans Salonunda düzenlenen Necip Fazıl, Şule Yüksel Şenler gibi hatiplerin konuştuğu konferansların organizasyonuna katkı sağlar.

Mehmet Âkif İnan'ın Uşak'ta öğretmenlik yaptığı 1972-1975 yılları arasında da irtibatları kopmaz. 1975'ten itibaren ikisi de Ankara'dadır. Çeşitli mahfillerde görüşmelere devam ederler. 14 Şubat 1992 tarihinde Mehmet Âkif İnan Eğitim-Bir'i kurar. Ankara Merkez İmam Hatip Lisesi Meslek Dersleri öğretmeni olan Kemal Yazıcı harekete ilk destek verenlerdendir.

Kemal Yazıcı'nın adı, Eğitim-Bir'in 25-26 Temmuz 1992 tarihinde gerçekleştirilen 1. Olağan Genel Kurulunda Genel Disiplin Kurulu Asıl Üyeleri arasında yer alır. 23 Temmuz 1995 tarihinde gerçekleştirilen 2. Olağan Genel Kurulda ise Kemal Yazıcı, Genel Dış İlişkiler Sekreteri olarak seçilir.

1993 yılında Eğitim-Bir Şehit Adem Yavuz Sokak'taki kendi yerine taşındığında Kemal Yazıcı hemen tüm zamanını sendikada geçirir. Bu yıllarda sendikaya gelen bir kişinin ilk karşılaştığı kişi Kemal Yazıcı olur. Samimi bir eda, güler bir yüzle muhatabını karşılar. Onun muhatabında oluşturduğu ilk intiba aynı zamanda sendikanın muhatabında oluşturduğu ilk intiba olarak olumlu ve kalıcı bir tesir bırakır. Kemal Yazıcı fahri bir hizmetli gibi sendikayı açar, çay yapar, orada bulunanlara çay servisi yapmayı büyük bir mutluluk olarak görür. Hizmetten yüksünmez.

Bu dönemde sendika kanunu bulunmadığı için her ne kadar sendikanın bir kurucu heyeti ve yönetimi bulunuyorsa da sendika ile ilgili ve sendikaya gelen herkes sendikanın bir yöneticisi gibi addedilir. Kemal Yazıcı, ilk dönem yönetim kurulu üyeleri arasında yer almamasına rağmen yönetim kurulu toplantılarına katılır. Mehmet Âkif İnan'ın sendikal davranışlarının en yakın tanıklarından birisi olur. Buna ilişkin Kemal Yazıcı şunları söyler: "Sendikal faaliyetlerde yönetim kurulu olarak haftada bir toplanırdık. 5-6 maddelik karar alırdık. Bu kararlarla ilgili görev taksimi yapardı. Sonraki toplantıda bir önceki haftada alınan kararların icra edilip edilmediğini sorardı. İcra etmeyenleri çok sert dille tenkit ederdi. Fazla sert olursa bu kişilerin yanından kaçacağından endişelenirdi. Hoca'mla aramızda bir parolada anlaşmıştık. 'Kemal Hoca onları çok azarlarsam buradan kaçarlarsa onun için bana darılmayacağına ve beni bırakmayacağına güvendiğim için seni daha ağır tenkit edersem hakkını helal et.' derdi. Kendisine yaklaşan insanları bir psikolog gibi derinlemesine inceler. Fakat onların olumsuz yanlarını görünce açıktan yapıcı tenkit ederdi. Bu tenkidin onlara ağır geldiğini hissedince onların gönüllerini alırdı. Uyardığı ve tavsiyelerde bulunduğu gençleri yakın takibi alırdı. Onları ara sıra yanına çağırır hesap sorardı."

Kemal Yazıcı, Mehmet Âkif İnan'la çeşitli şehirlerdeki sendikal çalışmalara ya da Mehmet Âkif İnan'ın konuşmacı olarak da-

vet edildiği konferanslara refakatinde iştirak eder. Yolculuklarda birlikte olduğu gibi konaklamalarda da aynı odayı paylaşır.

Kemal Yazıcı, Eğitim-Bir'in kurulduğu yıllarda okullara sendikal tanıtım ziyaretlerinde bulunur. Önceden hazırlık yaparak gittiği okullarda sendikaya üye olması uygun isimleri sendika üyeliğine davet eder. Mehmet Âkif İnan, Kemal Yazıcı'yı çok iyi tanıdığı için okul ziyaretlerine ilişkin şöyle bir latife yapar: "Kemal Hoca senin her tarafın İslâm kokuyor. İçin dışına yansımış. Sen okullara gitme. Üye kaydını diğer arkadaşlar yap-sınlar. Gittiğin yerlerde sen İslâm'ı tebliğ etmeden duramazsın. Zaten adımız dinciye çıkmış, diğer kesimlerden sendikamıza üye olmak istemezler." der.

Kemal Yazıcı 1996 yılında Belçika'ya fahri din görevlisi olarak gideceği sıra Mehmet Âkif İnan'dan tavsiyelerini rica eder. Mehmet Âkif İnan ona şu tavsiyelerde bulunur: "Ankara'da hangi dozda konuşuyorsan orada da aynı dozda konuş. Orada, olduğundan başka türlü gözükme. Resulullah'ın örnek hayatını, Tevhid inancını, sahabe efendilerimizin örnek hayatlarını tanı. Görüşlerini ve inançlarını anlat ve açıkla. Türkiye'nin rejim tartışmalarına girme, ordumuz aleyhine konuşma, orada da olduğun gibi görünmeye çalış, sakın oradaki fanatiklerin sözcülüğünü yapma." der. 9 maddelik bir tavsiye mektubunu kendi el yazısı ile yazarak verir.

Kemal Yazıcı, Mehmet Âkif İnan'ın 1999 yılı yaz aylarında başlayan hastalığı sürecinde Gazi Üniversitesi Hastanesinde refakatçisi olur. Uzun yıllara dayanan dostluk, dostunun en zor günlerinde ruberu yanında olmakla bir kez daha güçlenir. Mehmet Âkif İnan, hastalığı sürecinde de hayatı boyunca sürdürdüğü giyim kuşamdaki ahenge ilişkin hassasiyetini Kemal Yazıcı'ya bir uyarıda bulunarak bir kez ortaya koyar. Kemal Yazıcı buna ilişkin, "Hastalandığında, ben refakatçi olarak hizmet ettiğim bir gün çoraplarımın renginin kıyafetimle uyumlu olmadığını gördü ve bana 'Kemal Hoca çoraplarının rengini de kıyafetine uyduruver' diyerek uyarıda bulundu." der. Kemal

Yazıcı, Mehmet Âkif İnan evinde tedavi olurken de sıra ile yanında kalır ve ona hizmet eder.

Kemal Yazıcı, Mehmet Âkif İnan ile dostluğuna ilişkin şunları kaydeder: “Âkif Hoca ile ben birbirimize ayna görevi görüyorduk. Bana karşı hüsnü zannı çoktu, yüzüme karşı övülmeyi sevmediğimi bildiği için iyi vasıflarımı dostlarımıza anlatırdı. Ben de onun üstün vasıflarını dostlarımıza gıyabında anlatırdım. İkimizde yüzümüze karşı övenleri ikaz ederdik. Benim hakkımdaki hüsnü zannının çoğu kendisinde mevcuttu. ‘Değil günah işlemek, günah Kemal Hoca’nın hayâlınden bile geçmez’ diyerek dostlarımıza bahsettiği bana haber verilirdi. Aslında güzel vasıflar kendisinin özellikleri ve güzelliği idi. Kendisini övmediği için benim şahsımda kendi güzel huylarını anlatırdı. Başka bir seferinde de ‘Kemal Hoca’ya, Ankara’nın bütün zenginliği verilse zerre kadar sevinmez. Ankara’nın bütün gelirleri ve zenginliklerine sahip iken bir gecede hepsi telef olsa veya elinden alınsa zerre kadar üzölmeyeceğine inanıyorum.’ diye yine kendi özelliğini gıyabımda bana mal ederdi. En huzurlu ve mutlu günlerimi beraber olduğumuz zamanda yaşadım desem abartmış olmam. 39 yıllık beraberliğimizde kendini övdüğüne, ben şöyleyim, ben böyleyim dediğine rastlamadım. Ancak hoşuna giden sevdiği veya sevmediği şeylerden bahsederdi. Mesela Türk sanat müziğini sevdiğini açığa vururdu. Hatta hastayken bile evinde istirahat ederken sanat müziği cd’lerini çaldırır, dinlerdi, ancak ağrısı, sızısı olmadığı vakitlerde. Kendisi sadece derviş meşrep değildi, tamamen münevver bir dervişti.”

YAŞAYANLARIN DİLİNDEN
İZ BIRAKANLAR

BİR DURUŞ ADAMI
EROL BATTAL

Hıdır YILDIRIM

“Erol Battal, 1964 Bayburt doğumlu, edebiyat öğretmeni. Uzun yıllar öğretmen sendikacılığı yaptım. Şimdi öğretmenlikten de sendikacılıktan da ayrıldım. İkiside hayatıma anlam katan uğraşlardı. İkisini de çok zevk alarak yaptım. Tek biriyle değil, ikisiyle birden anılmak isterim: Öğretmen Sendikacı Erol Battal.”

Çeşitli siyasal oluşumların, kurum ve kuruluşların, ticari müesseselerin, sosyal ve sportif kulüplerin, meslek gruplarının kendileriyle özdeşleşmiş, sembol haline gelmiş isimleri vardır. Öncüllük, yol açıcılık, öğreticilik, fedakârlık, cefakârlık, samimiyet, diğerkâmlık ve vefakârlık gibi hasletler bir ismi öne çıkarıp sembolleştirerek zamanının ötesine taşır, yapı hangi boyuta ulaşırsa ulaşsın sembol kişi, sembolü olduğu yapının bütününe kuşatır. Öyle ki sembol isim anıldığında ait olduğu yapı, ait olduğu yapı anıldığında sembol olmuş isim akla gelir.

Bugün Türkiye'nin en büyük sendikası ve aydınlık Türkiye'nin teminatı olan Eğitim-Bir-Sen ve Memur-Sen'in başta gelen sembol ismi, kurucusu Mehmet Âkif İnan'dır (1940-2000). Mehmet Âkif İnan, Eğitim-Bir-Sen'in kurulduğu 1992 yılından vefat ettiği 2000 yılına kadar, bütün sosyal sermayesini, maddî ve manevî varlığını âtîsinin aydınlık olduğuna ilişkin bir garantinin bulunmadığı memur sendikacılığına, husûsen Eğitim-Bir-Sen ve Memur-Sen'e hasretmiştir. Ortaya koyduğu samimi çaba, ihlâslı çalışma, maddî ve manevî fedakârlıkları onun Eğitim-Bir-Sen ve Memur-Sen'in kurucu genel başkanını olarak bugünkü büyük Eğitim-Bir-Sen ve büyük Memur-Sen'in sembol ismi olmasını sağlamıştır. Mehmet Âkif İnan'ın zor zamanlardaki öncüllüğü ve ortaya koyduğu ilkeli sendikal çerçeve onu sendikal zeminde “Bilge Sendikacı Mehmet Âkif İnan” unvanıyla sembolleştirmiştir.

Eğitim-Bir-Sen'in sembol isimlerinden birisi de Erol Battal'dır (1964-2012). Çocukluk döneminden itibaren teşekkül eden ve ömrünün sonuna kadar onu farklı kılan mücadeleciliği, Bayburt'ta başlayan ve Erzurum'da nihayetlenen öğrenim hayatı sırasında Anadolu'nun çatısında yerli ve millî kültürle şekillenen kişiliği, doğduğu, yetiştiği ve çalıştığı şehirler olan Bayburt, Erzurum, Muğla, İstanbul ve Ankara'da bütün İslami cemaat, tarikat ve hareketlerle kurduğu temaslarla oluşturduğu İslâmî harekete olan vukûfiyeti, köy odasında Siret-i Nebi ve Battal Gazi Destanı dinleyerek oluşan, Bayburt'ta halk kütüphanesinde kütüphane kapanıncaya kadar okuyarak harlanan ve ömrünün sonuna kadar büyük bir açlık ve iştahla sürdürdüğü okuma eylemiyle meydana getirdiği geniş birikimi, çelik gibi iradesi, tok sözlülüğü, korkusuzluğu, âlicenaplığı, muhannete müdanasının olmaması ile Erol Battal farklı, eskilerin "nev'i şahsına münhasır" dedikleri türden bir kişi olarak derin izler bırakmış bir öncüdür.

Doğumu ve Ailesi

Erol Battal, 10 Aralık 1964 tarihinde Bayburt'un eski adı Siptoros olan Oruçbeyli köyünde doğmuştur. Siptoros, tarihi çok eskiye dayanan bir Ermeni köyüdür. Bölge Malazgirt Zaferi'nden sonra Türklerin hâkimiyetine girmiştir. Yüzyıllar boyunca huzur ve barış içerisinde Türk hâkimiyetinde yaşayan Ermenilerden teşekkül eden çeteler, 1. Dünya Savaşı sırasında Siptoros'ta da tecavüz, yağma ve katliamlar yaparlar. Köyde Türklere ait 120 hane tahrip edilir. Savaşın sonlarına doğru, bölge Ermeni çetelerinden temizlenerek insanların yurtlarına geri dönmelerinin yolu açılır. Köyün adı 1959 yılında, "yabancı kökten geldiği ve iltibasa yol açtığı" gerekçesiyle 7267 sayılı kanunla Oruçbeyli olarak değiştirilmiştir.

Erol Battal İrşadi Baba'nın torunlarındanır. İrşâdî Baba, Bayburt'un Gümüşdamla (Zargıdı) köyünde dünyaya gelmiştir. Asıl adı Salih'tir. Salih, küçük yaşta anne ve babasını kaybetmiş, çocukluk ve gençlik yıllarını Gümüşdamla kö-

yünde geçirmiştir. İlerleyen yıllarda Fahri imamlık göreviyle Oruçbeyli'ye gelip yerleşir.

Salih, şiirlerinde İrşâdî mahlasını kullanmış ve bu mahlasın yaygınlaşmasından sonra gerçek adı neredeyse unutulmuştur. Genç Salih, geçimini rençperlik yaparak sağlar. Bir gün tarlada güneş altında çalışırken su içmek için gözeye gider. Gözeden su içip abdest aldığı sırada, aniden âdeta yar yıkılmış, Salih suya düşmüş (sanki itilmiş), Yusuf kuyusu gibi bir kuyuda ve suyun girdabında boğulmak üzereyken bir pir (Hızır) tarafından kurtarılmış (sırtına yediği tekmeyle suyun üstüne çıkmış) ve kendisine “İrşâdî” mahlası verilmiştir. Salih, su içinde ulu bir devlet bulmuş ve irşad edilmiştir. Rüyada şiir söyleme yetisinin kendisine verildiğini ifade eden İrşâdî Baba, manevî âlemde Erzincanlı Terzi Baba'ya intisab etmiş ve feyzinden yararlanmışır. Torununun gerçek adı İrşâdî (Ağlar Baba) konulduğu ve onun da mutasavvıf-şair olduğu için dede-torun karıştırılmasın düşüncesiyle olsa gerek, sonradan halk arasında Büyük İrşâdî Baba diye anıla gelmiştir. İrşâdî Baba, çeşitli sebeplerden dolayı birçok ili dolaşmıştır. Özellikle 1828-1829 Rus işgali sırasında bölgesinde direniş çeteleri oluşturmak için yola çıkmış ve direnişe önderlik etmiştir. Vatan savunmasında önemli rol oynamış, at üstünde hem fiilî vuruşma yaparak hem de manevî ve millî bir uyanış için halkı bilinçlendirmiştir. Kesin bir tarih olmamakla beraber 1865'de Oruçbeyli köyünde vefat etmiş ve bu köy mezarlığına defnedilmiştir. Kabri, Ağlar Baba'nın kabriyle yan yanadır. İrşâdî Baba'nın elde iki eseri mevcuttur. Bunlardan birisi Mevlid diğeri de Kısas-ı Enbiyâdır. Ayrıca şiirlerinden bir kısmı toplanabilmiştir.

Erol Battal'ın babasının adı Musa'dır. Musa Bey Oruçbeyli Köyünde 1928 yılında dünyaya gelmiştir. Köyde uzun yıllar bakkallık yapar. Musa Bey'in köy bakkallığı yalnızca yiyecek içecek satılan bir bakkallığı ötesinde ihtiyaç duyulan hemen her şeyin satıldığı bir bakkallıktır. Musa Bey, 20 yıldan fazla bir süre bu bakkal dükkânını işletir. Fetani Battal bu bak-

kal dükkânını şöyle tarif eder: “Erol’un babasının bir bakkal dükkânı vardı. Köyde, büyük-küçük herkes oraya ‘Musa Emi’nin Tükânı’ derdi. Dükkân dediysem öyle ufak tefek bir yer zannetmeyin. Şöyle, kasa başı mahiyetinde mâkamı, mevkisi olan, peyke şeklinde oturma yerleri bulunan, dört başı mâmur, kış aylarında uzun süre yollar kapalı olduğundan, şehre inemeyen köylülerin acil ev ihtiyaçlarına cevap verebilecek, her çeşitten nevalenin bulunabileceği mâlâmat bir yerdi. Musa Emi ve taydaşlarının oturup sohbet ettiği, muhabbeti köpürttüğü, yârenliğin tavan yaptığı, gurbetçilik hâtıralarını paylaştıkları, (köyde radyo bulunan tek yer olması hasebiyle), topluca ajans haberlerinin dinlendiği, memleket meselelerine dair yorumların yapıldığı, kendisine ait usûlü, erkânı olan bir mekândı dükkân.” Musa Bey, 1987 yılında kendisinden önce İstanbul’a yerleşen evlatlarının yerleştiği İstanbul’a göç eder. 1999 yılında İstanbul’da vefat eder.

Erol Battal’ın annesi Kıyafet Hanım, Oruçbeyli’nin komşu köyü olan Bayırtepe Köyünde (Eski adı Sankot) 1938 yılında dünyaya gelmiştir. Arif bir Anadolu kadınıdır. Kıyafet Hanım hafızası güçlü bir hanımdır. İrşadi Baba’dan, Ağlar Baba’dan ezberinde şiirler bulunur, bu şiirleri çocuklarına, torunlarına okur. Musa Bey’le Kıyafet Hanım’ın Mürsel, Sacide, Leyla, Erol, Kadir, Hatice, Ayşe, Hamza adlı sekiz evladı dünyaya gelir.

Erol Battal’ın çocukluğu Oruçbeyli köyünde geçer. İlk çocukluk yıllarında yazın kavurucu sıcaklığında ve kışın ayazında Oruçbeyli köyünün kırlarında, bayırlarında oynayarak geçer. Sünger bir topla arkadaşlarıyla top oynar. Yaramaz, vukuatlı aynı zamanda bereketli bir çocukluk çağı geçirir. Çocukluğunda Oruçbeyli köyünde kahvehane yoktur. Köy odaları vardır. Bu odalar, bir tür okuma salonlarıdır. Her odada 15-20 kişi oturur ve bu odalarda bir kişi tarafından özellikle İslâm tarihinden kahramanlık hikâyelerini anlatan kitaplar okunur. Siret-i Nebi, Battal Gazi vs. Bu okuma odalarının dışında babası Musa Bey, evde de uzun kış gecelerinde yatsıdan sonra bu

tür kitapları okur, ayrıca şerh eder. Köydeki bu yoğun okuma Erol Battal'ın okumaya ve kitaba karşı merakını artırır.

Öğrenim hayatı

Erol Battal, ilkokula 1971 yılında amcasının oğlu Peyami ile birlikte köyde başlar. İki okula birlikte gider gelir, okulda aynı sırayı paylaşırlar. Evleri okula en uzak bir mevkidedir. Çantalarına yiyecek bir şeyler koyarak okula giderler. Ancak yiyeceklerini kısa sürede bitir, o uzun mesafeyi teneffüslerde koşarak kat edip evlerine gelir, tekrar yiyecek bir şeyler alarak koşu koşu okula dönerler.

Erol Battal'ın okul hayatı ile beraber dükkân hayatı da başlar. Temizlik, sobanın bakımı, bardakların yıkanıp hazırlanması, çay ikramı, müşteri taleplerine cevap vermek ve özellikle vere-siye defterinin titiz bir şekilde tutulması, hep onun sorumluluğundaki işlerdir. Sigaraya da bu bakkal dükkânında ilkokul yıllarında alışır.

Erol Battal, 1976 yılında ilkokulu bitirir. İlkokulu bitirdikten sonra ilkokulda sıra arkadaşı Peyami Battal'la birlikte Bayburt İmam Hatip Lisesinin orta kısmına kayıt yaptırırlar. Burada sınıf ve sıra arkadaşlığı bozular. Peyami Battal 1/B şubesinde, Erol Battal 1/D şubesinde. Bayburt'ta yurt imkânı yoktur. Erol Battal, babasının esnaf arkadaşı Feramuz Bey'in evinde kalır. Peyami Battal'la bir yıl Bayburt İmam Hatip Lisesinde okur, okulda sürekli bir araya gelirler, birlikte sinemaya gider, birlikte oynar, eğlenir, sıkıntılarını paylaşırlar. Hafta sonları ve tatillerde yine birlikte köye gidip gelirler.

Erol Battal Bayburt'ta okurken Oruçbeyli köyünden lisede okuyan Halil adlı bir öğrenci vardır. Köylüler onu iyi okuyor diye methederler. Ondan şehrin halk kütüphanesinin yerini öğrenir. Her gün okuldan sonra, kütüphaneye gider, günlük ödevlerini yapar, ödevi bittikten sonra da masal, hikâye, destan vb ne bulursam onları alıp kütüphane kapanana kadar

okur. Hatta bu kitaplardan bazılarını büyük defterlere yazmaya başlar. Çünkü o günlere kadar, kitapçıların varlığından, kitabın satıldığından haberi yoktur. Bir gün, kitapçıların varlığını keşfeder. Artık biriktirebildiği tüm parayla kitap alır. İlk aldığı kitap “Türk Destanları” isimli kitaptır. Bu kitabı bir solukta okur. Yine halk kütüphanesinde okuduğu “Kur’ an-ı Kerim’den Dinî Hikâyeler” isimli kitaptan çok etkilenir. Bu kitabı satın almak ister; alabilmek için çok sıkıntı çeker, ikinci el olarak bir arkadaşından alır. Bu kitabı köyde okumayan kalmaz.

Erol Battal, 1976-77 eğitim-öğretim yılını Bayburt İmam-Hatip Lisesinde okuduktan sonra Erzurum İmam-Hatip Lisesinin parasız yatılı sınavlarına girer ve kazanır. Peyami Battal da kazananlar arasındadır. 1977-1978 eğitim-öğretim yılına Erzurum İmam-Hatip Lisesinde başlarlar. Aynı sırayı, aynı sınıfı ve bu kez aynı ranzayı paylaşmaya devam ederler. Yeni bir hayat, yeni bir muhit ve yeni bir arkadaş çevresiyle karşılaşır. Sınıflarındaki diğer arkadaşları birinci sınıfta birlikte okudukları için birbirleriyle daha samimi ve daha yakın ilişki içerisinde dirler. İlk günler sınıfta kendilerini yalnız hissetmeler de kısa sürede ısınırlar. Bu sınıftan ileride Türkiye’ye siyasette, akademi, bürokrasiye çok üst düzeyde hizmet sunan isimler çıkar.

Erol Battal’ın sosyal derslere ilgisi çok fazladır. Bu derslerden yüksek notlar alır. İlkokul döneminden itibaren okumaya tutkundur. Gazete parçaları dahil ne bulursa okur. Ortaokul ve lise döneminde de büyük bir açlıkla okumayı sürdürür. Okulda İngilizce kitabını bir hatıra defteri gibi kullanır. Herkese bir şeyler yazdırır. Okulda sosyal derslere ilgisi diğer derslere nazaran fazla ise de genellikle başarısız ve dağınık bir öğrencidir. Ders çalışırken gören olmaz. Onun tutkusu okumaktır. Bazı derslerden zaman zaman ikmale kalır.

Erol Battal’ın mesken tuttuğu uğrak yerleri herkesçe bilinir: Erol Battal, arandığı zaman okul bahçesindeki garajın arka kısmında ya da tatiller ve etüt sonraları Erzincankapı’daki Uzun Kahve’de bulunur. Uzun Kahve, Erol Battal’ın en rahat sigara

içtiği mekândır. Bundan dolayı çay ocağı çalışanları ve sahipleri ile de yıllar sürecek dostluklar kurar. Derslerin son beş dakikası Erol Battal için bitmek bilmez. Zil çalar çalmaz, garaj arkasına doğru hızlı adımlarla yolculuk başlar, yakılacak sigara ise çoktan avuç içine alınmış olur. Garaj arkasının, tiryaki öğrencilerin meskeni olduğu tüm idare tarafından bilindiğinden, burada sigara içilmesine biraz da göz yumulur.

Erol Battal, Erzurum İmam-Hatip Lisesinde, duruşu ve tavri itibariyle asla haksızlığa ve adaletsizliğe tahammül etmez bir öğrenci olarak tanınır. Haksızlık ve adaletsizlik vuku bulduğunda sınıfında kendisinden yaşça büyük arkadaşlarına dahi tavır koyar, yanlışlarına yanlış der ve gereken tepkiyi derhal gösterir.

Erol Battal, 1976-77 eğitim öğretim yılında Bayburt İmam-Hatip Lisesinde başladığı ortaöğrenimini 1982-83 eğitim-öğretim yılında Erzurum İmam-Hatip Lisesinde tamamlar.

Erol Battal üniversite öğrenimi için Erzurum Atatürk Üniversitesi Kazım Karabekir Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'ne yerleşir. Erzurum bildiği, alıştığı, benimsediği bir çevredir. Kendisinden önce aynı üniversitenin Matematik Bölümünde yükseköğrenime başlayan amcasının oğlu Fetani Battal ona üniversite hayatı konusunda rehberlik yapar. Onun üniversitedeki çevresi lise döneminden itibaren zaten Erol Battal'ın da çevresi haline gelmiştir.

Lise yıllarında teşekkül eden arkadaşlıklar, üniversite yıllarında yoğun okumalarla dava arkadaşlığına ve sıkı bir dostluğa dönüşür. Hepsi çok idealist gençlerdir. Hepsi, tam bir kitap kurdudur. Katıksız İslâmcıdırlar. Kitap kurtlarının Erol Battal'ı keşfetmeleri ve onunla daha sıcak ilişkiler kurmaları çok uzun sürmez. Onun kendine has bir duruşu, tarzı, espri anlayışı, konuşma üslubu; kesintisiz ve keskin bir itiraz ediş biçimi vardı ki, hemen dikkati çeker, muhatabında tesir oluşturur. Üniversite yılları Erol Battal'ın entelektüel kimliğinin tebarüz ettiği yıllar olur.

Üniversitenin ikinci yılında Fetani Battal'la bir ev tutarlar. Onun ikinci yılında bir ev tutarlar. Karayolları'nda, bir apartmanın bodrum katında, iki odalı bir evdir. Kaloriferlidir. So-basızlık büyük bir lüktür. İki çekyat, bir halı ve bir ocakları vardır. İki tencereleri. Bir kaç tane tabak, bir de tavaları. Çay-danlıkları ve çok sayıda bardakları. Bir yuvarlak elektrikli fırını, bir de sadece iki tane kaseti olan bir teypleri. O evde bütçe ve para hesabı yapılmaz. Mutfakta asılı duran bir önlükleri vardır. Önlüğün cebi kasalıdır. Paralarını oraya koyar, harca-maları oradan yaparlar. Önlüğün cebinde para bitmişse, her-keste para bitmiş demektir. O evde çok kıt şartlarda günlerini geçirirler; ama dergi ve kitaplara karşı alabildiğine cömerttir-ler. Haftalık ve aylık çıkan bütün dergileri takip ederler. Evde kitapları koyacak yer kalmaz. Çılgın bir şekilde okurlar.

O ev; bodruma gizlenmiş bir zirvedir. Samimi, içten, sıcak, dumanlı bir evdir. Garip bir evdir. Gariplerin evidir. Garip gel-miş ve garip gidecek olanların; dâvasını, “Dâvamız” bilenlerin evidir. O evde aslında iki kişi kalmaktadır ancak yüzlerce kişi gelir geçer. Nice ilim adamları, profesörler, milletvekilleri, dev-let adamları, bürokratlar, sendikacılar, edebiyatçılar, yazarlar, öğretmenler o evden çıkar.

Erol Battal, üniversiteden mezuniyet tezini çok sevdiği Mus-tafa Kutlu üzerine yapar. Ömrünün sonuna kadar da Musta-fa Kutlu'ya yönelik ilgi ve sevgisini eksik etmez. Eserleri ilk çıktığında hemen alır ve okur. Erol Battal, üniversite öğreni-mini 1987-88 eğitim-öğretim yılının bütünleme döneminde tamamlar, 30 Eylül 1988 tarihinde Erzurum Atatürk Üniver-sitesi Kazım Karabekir Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun olur.

Memuriyetleri

Erol Battal, üniversite üçüncü sınıfta sınıf arkadaşı Hatice Hanım'a gönül düşürür. Hatice Hanım onu, elinde sürekli bir-kaç kitabı olan, okuyan, zaman zaman hocalara tavır koyan,

sınıfın karşısındaki mescide hızlı adımlarla giden bir genç olarak tanır. Hatice Hanım okulu zamanında bitirir. Üniversitede başörtüsü yasağından dolayı sıkıntılar çektiği için, öğretmen olarak resmî kurumlarda çalışmak istemez. Özel bir yurttan belletmen olarak çalışmaya başlar. 1988 yılının Aralık ayında nişanlanırlar. Erol Battal, 14 Şubat 1989 tarihinde Muğla ilinin Fethiye ilçesinin Kemer Nahiyesi'nde Kemer Ortaokulunda Türkçe Öğretmeni olarak öğretmenliğe başlar. 19 Kasım 1989 tarihinde Hatice Hanım'la evlenirler. Bu evlilikten 1990 yılında Talha, 1992 yılında Emrah, 1995 yılında Burak adlı üç erkek evladı dünyaya gelir. Emrah, henüz küçük bir bebekken cennet kuşu olarak vefat eder.

Erol Battal, bir yıl Kemer'de görev yaptıktan sonra il içi tayin talebinde bulunarak Dalaman Adile İhsan Mermerci Ortaokulu'na Türkçe öğretmeni olarak atanır. 14 Şubat 1990 tarihinde buradaki görevine başlar. 31.03.1994-02.01.1995 tarihleri arasında Tekirdağ'da askerlik görevini yerine getirir. Evlilik yıl dönümünde askerden firar eder. Disiplin Koğuşunda bir hafta geçirir. Oradaki askerlere Necip Fazıl'dan şiirler okur, ezberletir. Dalaman güzel bir yerdir, ancak o günün şartlarında kitaba, dergiye ulaşmak zordur. Bu yüzden her yıl tayin ister. Nihayet 1996 yılında tayini İstanbul'a çıkar. 20 Ağustos 1996 tarihinde İstanbul Bağcılar Barbaros Lisesi'nde Türk Dili ve Edebiyatı öğretmeni olarak göreve başlar.

Erol Battal, İstanbul'da göreve başladıktan sonra Prof. Dr. Osman Öztürk'ün sohbetlerine devam etmeye başlar. Burada öğretmenliğine farklı bir boyut katar. Osman Hoca'nın sohbetleri tam bir terapidir. Öğretmenlere, öğretmenlik aşkını yeniden, yeniden aşıl原因an bir terapidir. Osman Hoca'da öğretmenlik bir tutkudur. Öğretmenliğin, bütün sıkıntıları aşan bir aşk mesleği olduğunu anlatır sohbetlerinde. Erol Battal, öğrenciyi sevmeyi, öğretmenliğin, öğreticiliğin ötesinde olduğunu ondan öğrenir.

Erol Battal sıra dışı bir öğretmendir. Erol Battal, not defteri olmayan, yazılı okumayan, öğrenci ismi bilmeyen, öğrenci

dövmeyen, öğrenciyi sınıfta bırakmayan, ancak öğrencilerin kendisinden çekindiği bir öğretmendir. Tatlı sert bir otoriteye sahiptir. Öğrenciler ondan hem çekinirler ve hem de severlerdi. Çok şefkatli ve merhametlidir. Çok yardımseverdir; fakir öğrencileri görür ve gözetir. Hiçbir öğretmenin girmek istemediği problemlili sınıflara gönüllü olarak derse girer o öğrencilerle iyi iletişim sağlar temel konuları öğrenmek suretiyle hepsinin sınıfını geçirir.

Erol Battal, klasik not defteri tutmaz, öğrencilerini elinde taşıdığı bir ajandaya her sayfası bir öğrenciye düşecek şekilde yazar. Her şey o defterindedir. Artılar, eksiler okunan kitaplar, okunmayan kitaplar, yazılı notları, her şey o defterdedir. Yılsonunda not defterlerinin idareye teslim edileceği zaman o ajandayı teslim etmeye kalkışır. Barbaros Lisesi'nde kitap okuma geleneği başlatır. Başlangıçta zorla ve not teşviki ile okumaya başlayan öğrenciler, daha sonra zevkle okumaya başlarlar. Onun nezdinde yazılı sınavların bir kıymet-i harbiyesi yoktur. Öğrenci ne kadar çok kitap okur, sınıfta sunumunu yaparsa o nispette yüksek not alır. Notun sınırı ve sayısı yoktur. Erol Battal, öğretmenler odasında da tam bir münazara ustasıdır, öğretmen arkadaşlarıyla polemige girmekten kaçınmaz.

Erol Battal 2003 yılına kadar Barbaros Lisesinde görev yapar. Sendikal çalışmaların iyice yoğunlaştığı bir dönemde, 2003 yılında, öğrencilerinin hakkına girmemek maksadıyla aktif öğretmenlikten çekilir, Üsküdar Eğitim Araçları Donatım Merkezi Müdürlüğü'ne idareci olarak atanır. Buradaki görevine 2005 yılına kadar devam eden Erol Battal, Erol Battal, 5-6 Mart 2005 tarihinde gerçekleştirilen Eğitim-Bir-Sen 2. Olağan Genel Kurulu'nda Genel Teşkilatlanma Sekreteri olarak seçilerek profesyonel sendikacılığa başlar. Erol Battal, 2-3 Mart 2008 tarihinde gerçekleştirilen Eğitim-Bir-Sen 3. Olağan Genel Kurulu'nda aynı göreve yeniden seçilir. Erol Battal, 19-20 Mart 2011 tarihinde yapılan Eğitim-Bir-Sen 4. Olağan Genel Kurulu'nun ardından sendikacılıktan çekilir.

Erol Battal, aktif sendikacılıktan çekilmesinin ardından 15 Mart 2011 tarihinde kadrosunun bulunduğu Barbaros Lisesindeki öğretmenlik görevine döner. Bu süreçte hastalığı teşhis edilir ve tedavi süreci başlar. Bu süreçte 16 Haziran 2011 tarihinde Sağlık Bakanlığına Bakanlık Müşaviri olarak atanır, ancak bu görevini de fiilen yerine getirmesine hastalığı imkan bırakmaz ve ömrü vefa göstermez.

Sendikacılığı

Erol Battal sendikal çalışmalara Muğla Dalaman'dan İstanbul'a tayinen geldiği 1996 yılından sonra başlar. Görev yaptığı Barbaros Lisesi Müdürü Halis İşler, Eğitim-Bir-Sen İstanbul Şube Başkanı Şevket Sezer'in yönetime girme davetini idareci olduğu için okuldaki işlerinin yoğun olduğu gerekçesiyle kabul etmez ve sendikada görev alabilecek isimler olarak Erol Battal ile Abdurrahman Topuz'un isimlerini verir. Sendika konusu Osman Hoca Sohbetleri'nin de konusudur aynı zamanda. Osman Hoca Sohbetlerine katılan kimi isimler sendikal faaliyetlerin içerisindeyler. Erol Battal'ın bu sohbetlerden birinde, bültenin kapağındaki bir ifadenin yanlış olduğunu söylemesi üzerine Osman Hoca Sohbetleri'nin müdavimi olan Eğitim-Bir-Sen İstanbul Şube Sekreteri Ahmet Gündoğdu, "Öyle harçten gazel okumakla olmaz, madem yapılına eleştiriyorsun, gel doğrusunu sen yap" der.

Eğitim-Bir-Sen İstanbul Şubesi Genel Merkez'in 08.07.1999 tarihli kararıyla üç şubeye ayrılır. Eğitim-Bir-Sen İstanbul 1 No'lu Şube Bünyamin Sönmezer başkanlığında oluşturulur. Bu yönetimde, Erol Battal Halkla İlişkiler Sekreteri, Abdurrahman Topuz ise Eğitim Sekreteri olarak görev yapmaktadır. 2000 yılında Şube Başkanı Bünyamin Sönmezer'in özel işlerinin yoğunluğu nedeniyle Şube Başkanlığı görevinden ayrılması üzerine Eğitim-Bir-Sen İstanbul 1 No'lu Şube Başkanlığına Erol Battal getirilir. Erol Battal, teşkilatçı kimliğiyle şubeyi derleyip toparlamaya, üye kaydı çalışmalarına hız vermeye, sendikayı etkili bir dille nitelikli bir temsile ulaştırmaya, o yıllarda

İstanbul'da çıkarılan Eğitim-Bir-Sen bültenlerinde yazdığı yazılarla Eğitim-Bir-Sen'in kimliğini ve farkını tebarüz ettirerek tüm Türkiye'de yankı oluşturmaya çabalar.

Erol Battal, 4688 sayılı Kanun'un çıkarıldığı 25 Haziran 2001 tarihinden sonra, şubenin resmi üye sayısının 500'e ulaşmasını takiben 9 Şubat 2002 tarihinde gerçekleştirilen Eğitim-Bir-Sen İstanbul 1 No'lu Şube 1. Olağan Genel Kurulu'nda yeniden şube başkanı seçilir.

Erol Battal bu dönemde Eğitim-Bir-Sen Genel Merkezi'nin çalışmalarına da kayıtsız kalmaz. Çalışmalarla ilgili yetersiz gördüğü hususlarda eleştiriler yapar. Bu eleştirilerini Eğitim-Bir-Sen'in şubelerine yazdığı bir mektupla da hem kayda geçirir, hem de şubeleri harekete geçmeye çağırır. Eğitim-Bir-Sen Genel Merkezi, 21-22 Aralık 2002 tarihinde olağanüstü genel kurula gitmeye karar verir. Erol Battal, adaylardan Ahmet Gündoğdu'yu destekler. 21-22 Aralık 2002 tarihinde gerçekleştirilen Eğitim-Bir-Sen 1. Olağanüstü Genel Kurulu'nda Ahmet Gündoğdu Genel Başkan seçilir. Ahmet Gündoğdu'nun listesinden seçilen isimlerden birisi de İstanbul 1 No'lu Şube Basın Yayın Sekreteri Şaban Abak'tır. Şaban Abak, Genel Basın Yayın Sekreteri olur.

Erol Battal, Ahmet Gündoğdu'yu ve yönetimini destekleyen bir şube başkanı olmasına karşın eksik ve yanlış gördüğü hususlarda eleştirmekten de kaçınmaz. Sendikal yetki mücadelesinde İstanbul 1 No'lu Şube olarak üzerine düşeni fazlasıyla yerine getirmek için canhıraş bir mücadelenin de içerisine girer. Yine bültenlerde yazılar yazar, sendikal mücadelesini ve düşüncesini Anadolu sathına yayar. 2004 yılında Eğitim-Bir-Sen'in kuruluşu, 12 yıllık mücadelesini ele aldığı "Sendikal Örgütlenme ve Eğitim-Bir-Sen" adlı kurumsal tarihçe kitabını hazırlar. 19 Aralık 2004 tarihinde gerçekleştirilen Eğitim-Bir-Sen 1 No'lu Şube 2. Olağan Genel Kurulu'nda yeniden şube başkanı seçilir.

Erol Battal'ın sendikal mücadele azmi, entelektüel birikimi, sendikanın genel politikalarına ilişkin çeşitli kurullarda dile getirdiği ön açıcı yaklaşım, Eğitim-Bir-Sen'in teşkilatlanmada istenilen noktaya ulaşması için ortaya koyabileceği çalışma umudu, onun Genel Yönetim Kurulu'nda bulunmasının gereğini ve yararını işaret eder. Teşkilatın kanaati de bu yönde tezahür eder, Erol Battal, 5-6 Mart 2005 tarihinde gerçekleştirilen Eğitim-Bir-Sen 2. Olağan Genel Kurulu'nda Genel Teşkilatlanma Sekreteri olarak seçilerek Ankara'ya gelir. Teşkilatı derleyip toparlar, örgütlenme çalışmalarına dinamizm getirir, yetkiyi hedef olarak koyup gece gündüz teşkilatı motive etmeye çabalar. İl Divan Toplantıları organize ederek il teşkilatlarının bütün unsurlarıyla aylık toplantılar yapmasına ön ayak olur. Şube başkanları ve yönetimleriyle ilçe temsilcilerinin katıldığı geniş katılımlı toplantılar organize eder. Sık sık teşkilat gezilerine çıkar. Eğitim-Bir-Sen'in genel gidişatına yönelik eleştirilerini genel yönetim kurulu toplantılarında dile getirmeye devam eder. Sendika içerisinde 'hayır' diyebilen sağduyuyu temsil eder.

Erol Battal, 2-3 Mart 2008 tarihinde gerçekleştirilen Eğitim-Bir-Sen 3. Olağan Genel Kurulu'nda Genel Teşkilatlanma Sekreterliğine yeniden seçilir. Bu dönemde çalışmaların dozu daha da artırılır. 2009 yılında Eğitim-Bir-Sen Milli Eğitim Bakanlığı'nda yetkili sendika olur. Kurum İdari Kurulu toplantılarına Milli Eğitim Bakanlığı çalışanlarını temsilen katılmaya başlar. Genel Teşkilatlanma Sekreteri olarak bu başarıda büyük pay sahibi olur. Eğitim-Bir-Sen'in büyümesi ile birlikte mecrasından uzaklaşma tehlikesi yaşamaması için belli ilkelelerin kavgasını vermeyi bu dönemde de sürdürür.

Erol Battal, 19-20 Şubat 2011 tarihinde yapılan Eğitim-Bir-Sen 4. Olağan Genel Kurulu'nda Genel Teşkilatlanma Sekreterliğine bağımsız olarak aday olur, ancak seçilemez. 16-17 Nisan 2011 tarihinde gerçekleştirilen Memur-Sen 4. Olağan Genel Kurulu'nda Memur-Sen Genel Yönetim Kurulu Üyeliği görevi için bağımsız aday olan Erol Battal talip olduğu göreve seçilemeyerek sendikacılıktan ayrılmış olur.

Kişiliği ve Sendikacılık İlkeleri

Erol Battal, bu çağda bu vasatta örneğine çok az rastlanan bir kişiliktir. O, dünya menfaati için eğilmemiş, bükülmemiş, inandığı doğrular doğrultusunda gerektiğinde rüzgâra karşı dik durmasını bilmiş, dünya malına tamah göstermemiş, mal biriktirmemiş, dost biriktirmiş, dünyaya müdanası olmayınca da daima dava adamı kimliğiyle zalimin karşısında mazlumun yanında pozisyon almış, dostluklarını ve dostlarını öncelemiş, nev'i şahsına münhasır hasletleriyle gönüllere girmeyi başarmış, adeta bir eski zaman şahsiyetidir.

Erol Battal'ın oğlu Talha Battal babasını anlatırken onun, “Gemilerin arkasında insanların atacağı simidi bekleyen martıların bir türlü sevedim. Bata çıka rızkını arayan karabataklar bana hep daha sevimli ve onurlu gelmiştir.” dediğini aktarır. Erol Battal, müdanasıdır. Kimseye minnet etmez, bütün hayatı boyunca, bulunduğu her yerde, bilhassa sendikacılığında kendi ayakları üzerinde durmayı ilke edinir.

Erol Battal, farklı bir çocukluk, farklı bir öğrencilik, farklı bir öğretmenlik, farklı bir babalık, farklı bir sendikacılık ortaya koymuştur. Alışılmışın, bilindik kalıpların dışında bir profil sergilemiştir. Kalıpların kendisini biçimlendirmesine, kuralların kendisini kısıtlamasına hiçbir zaman izin vermemiştir. Bazı kuralların anlamsız olduğuna ve çiğnenmek için konulduğuna inanmış, kuralları çiğnemekten de büyük zevk almıştır. Bu, öğrenciliğinde de böyledir, öğretmenliğinde de, sendikacılığında da. Erol Battal'ın benimsediği hayat felsefesi, ortaya koyduğu yaşam biçimi onun kalıplara itiraz eden, kuralları değiştirmeyi hedefleyen bir uğraşıya, yani sendikacılığa yönelmesine vesile olmuştur. Sendikacılıkta her türlü toplantıya kravat takmadan katılma ısrarı, batının değer diye dayattığı her şeyi reddetmenin yanında sendikacılığın sivil bir itiraz kurumu olmasını yerleştirmeye yönelik bir ısrar olmuş, Eğitim-Bir-Sen'in kılık kıyafet yönetmeliğine karşı eylem kararlarının öncüsü olarak eylemi fiilen ortaya koymuştur.

Küçük yaşlardan itibaren okuyan, bu okumalarla entelektüel bir derinlik sağlayan Erol Battal, dava adamı kimliğini, entelektüel donanımını, mücadele azmini hep birden harekete geçirebileceği bir alan olarak sendikacılığı görmüş ve Eğitim-Bir-Sen'in kuruluşundan az bir zaman sonra 1996'da Eğitim-Bir-Sen İstanbul 1 No'lu Şube'de görev almış, sendikal hiyerarşi çerçevesinde şube yönetim kurulu üyeliği, şube başkanlığı, genel teşkilatlanma sekreterliği görevlerini sırasıyla, bihakkın yerine getirmiştir.

Sendikacılığını temellendirmek isteyen ve Eğitim-Bir-Sen'in temellerine ulaşarak sendikacılığını bilinçle bina etmek isteyen Erol Battal, bu yöndeki okuma ve araştırmalarını "Sendikal Örgütlenme ve Eğitim-Bir-Sen" adlı Eğitim-Bir-Sen'in tarihini ele alan bir kitapla sonuçlandırmıştır. Henüz daha me-mur sendikacılığı üzerine bir tarih çalışması diğer sendikalar tarafından da yapılmamışken, bu alanda ilk örnek olmak üzere Eğitim-Bir-Sen tarihini yazan Erol Battal, Genel Teşkilatlanma Sekreterliği sırasında da teşkilatın sendikal reflekslerinin oturmasına konuşma ve yazılarıyla katkı sağlamıştır.

Sendikacılık bir meslek değildir, bir temsil görevidir. Sendika üyelerinin arasından sendikal temsili yerine getirmek üzere iş-yeri temsilciliğinden genel başkanlığa değin sendika görevler tüzükte belirlenen ilkeler çerçevesinde üyelerin ve delegelerin katıldığı seçimlerle belirlenir. Sendika temsil görevi üstlenen kişiler, bir mesleğin uzmanı olmakla birlikte sendikacılığın yabancılarıdır. Sendika içerisinde kültürel beslenmesi doygun, teşkilat becerisi yüksek ve teşkilat geçmişi fazla olan birikim sahibi kişiler, sergiledikleri sendikal davranışlar ve sendikal konuşmalarıyla sendika mensuplarını yetiştirirler. Erol Battal, Eğitim-Bir-Sen içerisinde tam da bu işlevi üstlenmiştir.

İl il, ilçe ilçe dolaşarak entelektüel birikimi ve samimi üslu-buyla Eğitim-Bir-Sen teşkilatlarını yetkiye yönlendiren Erol Battal, aynı zamanda teşkilat kültürünün yerleşmesi, teşkilat mensuplarının sivil bir duruşu benimseyerek idare erki karşı-

sında temsil ettikleri kitlenin talep ve beklentilerini ezilmeden, bükülmeden dile getirmeleri ve haklarını korkusuzca savunmaları yönünde yönlendirmeler yaparak Eğitim-Bir-Sen'in öğretmeni, Eğitim-Bir-Sen'lilerin öğretmeni olmuştur.

Vefatı

Erol Battal, 2011 yılının Mayıs ayı başlarında rahatsızlanır. Sırt ağrılarından şikayetle doktora gider. Bir süre Ankara'da hastanede yatar, tetkikler yapılır, akciğerine biyopsi yapılır. Haziran ayında teşhis konulur, akciğer kanseri olduğu anlaşılır. Teşhisin konulmasının ardından İstanbul'a gider. Tedavisine İstanbul'da başlanılır. Erol Battal, 15 aylık bir tedavi sürecinin ardından 28 Eylül 2012 tarihinde İstanbul'da vefat etmiştir. Erol Battal'ın cenazesi, 28 Eylül 2012 Cuma günü ikindi namazını müteakip Bağcılar Güneşli Evren Mahallesi Yaşar Acar Camii'nde kılınan cenaze namazının ardından Büyükçekmece Yeni Mezarlığı'nda toprağa verilmiştir.

YAŞAYANLARIN DİLİNDEN
İZ BIRAKANLAR

**BİR VAKIF İNSANI:
MİTHAT SEVİN**

Hıdır YILDIRIM

Giriş

G ünümüz nesli, önceki birkaç nesilden tevarüs ettiği, silkinme, kendine gelme ve ayağa kalkma mücadelesini omuzlama yükümlülüğünü üzerinde hissetmiş ve ilk gençlik çağlarından başlayarak adına “dava” denilen Kutsî bir gayreti, bir hil’at giyercesine kıvançla kuşanmıştır. Nedir dava? Davayı sahada görünür kılan ve bir mücadele şeklinde organize eden Prof. Dr. Necmettin Erbakan, davayı, metodunu ve dava adamının yükümlülüğünü şöyle tarif eder: *“Bizim davamız İslâm’dır. Gayemiz Allah’ın rızasını kazanmaktır. Hedefimiz Hak nizamı hâkim kılmaktır. Arzumuz tüm insanlığın refahıdır. Yolumuz cihattır. Yolumuz ikna metodudur. İnsanlığın kurtuluşu ancak İslâm ile mümkündür. İslâm ise Allah yapısıdır. Dolaşısıyla mükemmeldir. Eksiklik ve fazlalık kabul etmez. Bu dava için çalışmak herkese nasip olmaz. İster gecenizi gündüzünüze katıp çalışın, ister yan gelip yatın. Bu hak davanın başarısını ne bir gün öne alabilirsiniz, ne de bir gün geciktirebilirsiniz. Bütün mesele bu şerefli davada nasıl bir imtihan vereceğimize.”*

Dava, estetik bir boyutta bazen Büyük Doğu, bazen Diriliş, bazen Edebiyat, bazen Maveria adını alır, bazen sahada direkt mücadeleye ad olur; her bir safhası ayrı adlandırılrsa da yekûnu “Yerli Düşünce”, “Millî Görüş” denilerek kuşdiliyle ifade edilir, davanın tezahüründe bazen dayanışma, yardımlaşma, kaynaşma gözetilir, vakıf olur, dernek olur, kulüp olur, sendika olur. Dava adamları bunlardan meşrebine, meşguliyetine, meşruiyetine uygun olanına yönelir. Canıyla, malıyla imtihanı kazanmanın peşine düşer.

Dava adamlarının her birinin ayrı ayrı adı yoktur. Bunların her birini ifade eden bir ad vardır: “Dava adamı”. Bu insanlar, “davamız” der, başka bir şey demezler. Dava adamının tek bir refleksi vardır: *“Kim var diye seslenilince, sağma ve soluna bakınmadan, fert fert ‘ben varım’ cevabını verici”* kimsedir dava adamı. Her biri, *“Benim olmadığım yerde kimse yoktur”* duygusuna sahip bir dava ahlâkını kuşanır.

Dava adamı nasiple olunur, bir kere olundu mu da ölünceye kadar dava adamı kalınır. İlk gençlik çağlarında dava adamı olanlar, enerjilerini kendi nefislerine, kendi geleceğine, kendi menfaatlerine sarf etmezler, umumun refahına kendi refahlarını, umumun menfaatine kendi menfaatlerini, umumun aydınlık yarınlarına kendi yarınlarını feda ederler. Kendilerini davada eritmişlerdir. Fenâfîd-davâdırlar. Dava adamları hep azdırlar, lakin azlıklarına çokluklarına bakmazlar, yollarını yürürler, çünkü onlar zaferle değil, seferle memurdurlar.

Dava adamı nerede yetişir? Düşüncesini ve eylemini hangi vassatta kurar ve geliştirir? Kimi dava adamları, davanın asıl mecrası olan medeniyet birikiminin birkaç asırlık örselenmeye rağmen, velev parçalar halinde hâlâ hayatiyetini sürdürdüğü bir aile ocağında dünyaya gelir. Aile ocağında bir lutf-ı ilahi olarak hazır bulduğu ateşi, yine bu aile ocağının sosyal bağlarının getirdiği diğer imkânlarla harlandırır. İlkokuldan sonra Kur'an kursuna gider, orta ve liseyi İmam-Hatip'te bitirir. Burada -hepsi olmasa da- dava adamı hocaların tedrisatından geçer. Kimi dava adamları ise, seküler kültürün rüzgârlarının tesiri altına girmiş, medeniyet değerleriyle bağını koparmış bir aile ocağında dünyaya gelir, İlkokul, ortaokul ve lisede çoğu zaman pozitivist eğitim sisteminin klasik biçimlendirmesine maruz kalır. Bir gün bir merak, bir etkilenme, bir tanışıklık, bir davetle kat'i surette yönünü değiştirir, çölde susuz kalmış bir kişinin suya kavuşunca su içişi gibi, bütün medeniyet birikimini büyük bir iştiaqla içer.

Dava adamları, çağına göre, MTTB'ye, Akıncılar Derneği'ne, Millî Gençlik Vakfı'na devam eder, Büyük Doğu, Diriliş, Edebiyat, Maveria, Yedi İklim, Hece gibi edebiyat dergilerini, Yörünge, Cuma gibi siyasî dergileri okur, imkânına göre; Millî Gazete, Yeni Şafak, Akit gibi gazetelere abone olur. İHH, Deniz Feneri, Cansuyu gibi yardım derneklerinin faaliyetlerine katılır, düzenli olmasa da bu derneklere bağışta bulunur, kurbânını vekâleten kestirecekse bu derneklere birisi aracılığıyla

kestirir. Seçim zamanları, yüksek duyarlılıkla eş, dost akrabasının 'rey' ile vebale girmelerini önlemek için arı gibi çalışır. Bu çerçevede o gün için oy verilmesi gereken parti hangisi ise onu, hiçbir siyasi görevi taşımasa da, sosyal ortamlarda o partiyi temsil eder.

Eğitim-Bir-Sen ve Memur-Sen camiasının ağabeylerinden Mithat Sevin, bir dava adamı kimliğiyle temayüz etmiş, bulunduğu her mahfilde dava adamı sorumluluğunu kuşanmış, dava adamı olarak çeşitli kuruluşlarda sorumluluk üstlenmiş, dava adamı bir eş, dava adamı bir kardeş, dava adamı bir baba hüviyetiyle dünya imtihanını tamamlamıştır.

Doğumu ve Ailesi

Mithat Sevin, 25 Ocak 1961 tarihinde Maraş'ın Göksun ilçesinin Çardak köyünde dünyaya gelmiştir. Çardak, günümüzde Göksun ilçesine bağlı bir mahalledir. Maraş'a uzaklığı 110 kilometre, Göksun'a uzaklığı ise 31 kilometredir. Çardak, bir Çeçen köyüdür. Kahramanmaraş'ın yakınlarında, nüfusu yaklaşık 1200 olan bu köydür, Elbistan'a yakındır.

Çeçenler Osmanlı topraklarına 1865 yılında yerleşmişlerdir. O dönemde bölgenin komutanı olan, İmam Şamil'in naibi Hasbulat Bey'in küçük kardeşi Musa Kunduhov, Babiâli'nin onayını alarak Haziran 1865'te büyük çoğunluğu Çeçenlerden oluşan 23 bin kişilik bir kabileyi karayoluyla Kars'a getirmiştir. Bu grubun büyük çoğunluğu (3500 hane) Diyarbakır ve Halep vilayetlerine, kalan bölümü de (1500 hane) Sivas vilayetine yerleştirilmiştir. Çardak köyü, bu şekilde, 1865 yılında Halep vilayetinin Maraş sancağı sınırları içinde kurulmuştur. Türkiye'de bulunan 25 Çeçen köyü içinde en büyük köylerden biridir.

Mithat Sevin'in babasının adı Necmiddin, annesinin adı Hediye'dir. Ailenin 2. çocuğudur. Mithat Sevin'in 1 ablası ve 2 erkek kardeşi vardır. Çocukluğu Çardak'ta geçer. Öğretmen olan babası Necmiddin Bey'in Fındık Köyü ilkokulunda görev

başlaması nedeniyle bilahare aile Fındık Köyüne yerleşir. 1969 yılında da babası Necmiddin Bey'in tayininin Maraş merkezinde Karamanlı İlkokuluna çıkması üzerine aynı yıl Maraş'a yerleşirler. Mithat Sevin'in babası Necmiddin Bey, 1973 yılında Mithat Sevin 12 yaşındayken vefat eder. Mithat Sevin yetimliği iliklerine kadar hisseder.

Öğrenim Hayatı, Memuriyetleri

Mithat Sevin, ilkokulu ve ortaokulu Maraş'ta okur. Kahramanmaraş Cumhuriyet Ortaokulundan mezuniyetinin ardından 1977 yılında yatılı olarak Konya İmam Hatip Lisesine kaydolur. 1978'de Antalya İmam-Hatip Lisesine nakledilir. 1980'de Antalya İmam-Hatip Lisesinden mezun olur. Mithat Sevin'in annesi Hediye Hanım, 1980 yılında evlerinde çıkan bir yangında vefat eder. Bu defa 19 yaşında anne acısı yaşar. Annesinin vefatının bir facia ile gerçekleşmesi onun acısını derinleştirir. Mithat Sevin, Antalya İmam-Hatip Lisesinden mezun olmadan önce vuku bulan bu hadiseyi okuldan mezun olup memleketine geldikten sonra öğrenir. Kardeşlerine sahip çıkma düşüncesiyle bugün Kahramanmaraş merkeze bağlı bir mahalle olan Tekerek Köyünde imam-hatiplik yapmaya başlar. 08.07.1980-03.11.1982 tarihleri arasında yaklaşık 2,5 yıl boyunca bu görevini sürdürür. 03.11.1982 tarihinde istifa eder.

Mithat Sevin, imam-hatip olarak görev yaparken topluma daha faydalı olabilmek için yükseköğrenim görmek gerektiğini düşünür. Gençlere yönelik çalışmalar gerçekleştirebilmek için öğretmen olmaya karar verir, sınavlara hazırlanır. 1983 yılında Selçuk Üniversitesi Niğde Eğitim Yüksekokulu Sınıf Öğretmenliği Bölümüne yerleşir. Okulun son sınıfında 01.01.1985-01.10.1985 tarihleri arasında Niğde'de imam-hatip olarak 9 ay görev yapar. 01.10.1985 tarihinde istifa eder. Mithat Sevin, 30.06.1985 tarihinde Selçuk Üniversitesi Niğde Eğitim Yüksekokulu Sınıf Öğretmenliği Bölümünden sınıf öğretmeni olarak mezun olur. Yüksekokuldan mezuniyetinin ardından 14.04.1986 tarihinde Gaziantep Namık Kemal İlkokulun-

da öğretmen olarak görev yapmaya başlar. 1986 yılı Haziran ayında Ayşe Hanım'la evlenir. Bu evlilikten 4 çocuğu dünyaya gelir. 05.06.1993-05.01.1995 tarihleri arasında Sivas'ta askerlik yapar. Askerlik dönüğü, 17.01.1995 tarihinde Gaziantep Ali Tutkun İlkokuluna öğretmen olarak naklen atanır. 22.10.1996 tarihinde Gaziantep Mehmetçik İlkokuluna müdür yardımcısı olarak atanarak idarecilik yapmaya başlar. Öğretmenlik hayatında olduğu gibi idarecilik yılları boyunca da toplumun her kesiminin sevgisini kazanmayı başarır.

Mithat Sevin, 22.05.2003 tarihinde Gaziantep Şahinbey İlçe Milli Eğitim Müdürlüğüne şube müdürü vekili olarak görevlendirilir. Bu arada 06.10.2003 tarihinde Gaziantep Namık Kemal İlköğretim Okuluna okul müdürü olarak atanır, ancak fiilen Şahinbey İlçe Milli Eğitim şube müdürü vekili olarak görev yapmaya devam eder. 04.04.2005 tarihinde ise Gaziantep İl Milli Eğitim Müdürlüğünde şube müdürü olarak görevlendirilir. Mithat Sevin, 19.02.2009 tarihinde Gaziantep İl Milli Eğitim Müdür Yardımcısı olarak atanır. Buradaki görevine devam ederken 09.12.2009 tarihinde Kahramanmaraş İl Milli Eğitim Müdür Yardımcısı olarak atanan Mithat Sevin burada fiilen görev yapmaz, Gaziantep İl Milli Eğitim Müdür Yardımcısı olarak görevlendirilir, görevini burada sürdürür. Mithat Sevin, 27.12.2010 tarihinden itibaren Eğitim-Bir-Sen Şube Başkanı ve Eğitim-Bir-Sen Genel Başkan Yardımcısı olarak profesyonel sendikacılık yapar.

Cemiyetçiliği, Sendikacılığı

Mithat Sevin, sivil toplum çalışmalarına 70'li yılların sonlarında, lise öğrenciliği döneminde MTTB (Milli Türk Talebe Birliği) Antalya Şubesi yönetiminde yer alarak başlar. 1990 yılında ise Öğretmenler Vakfının Gaziantep Şubesini İhsan Ağçan ile birlikte kurar ve başkan yardımcılığı yapar. Bu süreçte Gökkuşadı dergisini çıkarırlar. Bu dönemde çok zor şartlar altında ve imkânsızlıklar içerisinde topluma faydalı olma yükümlülüğünü yerine getirirler.

1996 yılında Mehmet Âkif İnan, İhsan Ağcan'ı arayarak Ankara'ya davet eder. Eğitim-Bir-Sen ve Memur-Sen'in Gaziantep'te teşkilatlandırılmasını ister. İhsan Ağcan Mehmet Âkif İnan'la görüştüktan sonra Eğitim-Bir-Sen ve Memur-Sen'in Gaziantep'te kuruluşunu gerçekleştirmek için yetki alır, başta Mithat Sevin olmak üzere Öğretmenler Vakfındaki arkadaşlarıyla birlikte harekete geçer, kuruluş hazırlıklarını yürütür. 1997 yılının Kasım ayında Eğitim-Bir-Sen Gaziantep Şubesinin kuruluşu gerçekleştirilir, faaliyetlerine başlar. Mithat Sevin, Eğitim-Bir-Sen Gaziantep Şube Başkan Yardımcısı olarak görev alır. 1999 yılında ise Mithat Sevin, İhsan Ağcan'ın görev değişikliği nedeniyle ayrılması üzerine Eğitim-Bir-Sen Gaziantep Şube Başkanı ve Memur-Sen İl Temsilcisi olur.

Mithat Sevin, 2001 yılında Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesinde kız öğrencilerin başörtülü şekilde okula alınmıyacağı haberi gündeme düşünce şube başkanı olarak bir basın açıklaması yapar, bunun üzerine hakkında soruşturma açılır ve maaş kesim cezası alır. Mithat Sevin, 2003 yılında Şahinbey İlçe Milli Eğitim Şube Müdürü olarak görev altında sendikadaki görevini Zekeriya Efiloğlu'na devreder.

Mithat Sevin, 2004 yılında İlim Yayma Cemiyeti Gaziantep Şubesinin kuruluşunda yer alır. İlim Yayma Cemiyeti Gaziantep Şubesi ikinci başkanlığı görevini yürütür. 2007-2011 yılları arasında ise şube başkanı olur. Mithat Sevin, 2005 yılında İHH Gaziantep Şubesinin kuruluşuna öncülük yapar. 2005-2006 yıllarında Çeçenistan Savaşından dolayı zor günler geçiren Çeçen halkına destek amaçlı birçok kermes düzenler, buralardan elde edilen gelirlerin Çeçen halkına ulaştırılmasını sağlar.

Mithat Sevin, 2010 yılında gerçekleştirilen Eğitim-Bir-Sen Gaziantep Şubesi 3. Olağan Genel Kurulunda şube başkanlığına yeniden seçilmiştir. Mithat Sevin, Eğitim-Bir-Sen Gaziantep Şube Başkanlığı görevini 2015 yılına kadar sürdürmüştür. Bu süreçte, Gaziantep'te faaliyet gösteren sivil toplum kuruluşla-

rını GÖNÜL-KUR adıyla oluşturduğu platformda toplayarak bu platformun da başkanlığını üstlenmiştir.

Mithat Sevin, 21-22 Şubat 2015 tarihinde yapılan Eğitim-Bir-Sen 5. Olağan Genel Kurulu'nda malî işlerden sorumlu Genel Başkan Yardımcılığına seçilmiştir. Mithat Sevin, 16-17 Şubat 2019 tarihinde yapılan Eğitim-Bir-Sen 6. Olağan Genel Kurulu'nda da aynı göreve yeniden seçilmiştir.

Vefatı ve Kişiliği

Mithat Sevin, 26 Ekim 2020 tarihinde koronavirüs sebebiyle hastaneye yatırılmıştır. 50 gün hastalıkla mücadele eden Mithat Sevin, 16 Aralık 2020 sabahı Ankara'da vefat etmiştir. Mithat Sevin'in cenazesi, Memur-Sen Konfederasyonu'na getirilerek burada çalışma arkadaşlarından helallik alınmış ardından cenaze namazı pandemi tedbirlerine uyularak Genel Merkez önünde kılınmıştır. Mithat Sevin'in cenazesi daha sonra toprağa verilmek üzere Gaziantep'e götürülerek Gaziantep Asri Mezarlığında ebedi istirahatgâhına tevdi edilmiştir.

Mithat Sevin, yalnızca sendikacı kimliğiyle değil, bu kimlikle eş zamanlı olarak sürdürdüğü bir "Dava Adamı" ve bir "Vakıf İnsan" kimliğiyle de temayüz etmiş, bu yöndeki çalışmalarıyla geniş bir çevrede tesir oluşturmuştur. Mithat Sevin'in vefatının ardından bir yazı kaleme alan Eğitim-Bir-Sen Genel Başkan Yardımcısı Ramazan Çakırcı, onu "Bir Vakıf İnsanı" olarak tanımlamıştır. "Vakıf insanı" demek, kendisini başkalarının mutluluğuna vakfetmiş insan demektir.

Biyografisinden yararlanarak, Mithat Sevin'in izlerini takip edebileceğimiz kurumlar şöyledir: Antalya İmam-Hatip Lisesi (1980 mezunu), MTTB Antalya Şubesi, Öğretmenler Vakfı Gaziantep Şubesi, İlim Yayma Cemiyeti Gaziantep Şubesi, Eğitim-Bir-Sen Gaziantep Şubesi, İHH Gaziantep Şubesi, Gaziantep Gönüllü Kuruluşlar Platformu (Gönül-Kur), Eğitim-Bir-Sen Genel Merkezi, Mehmet Âkif İnan Vakfı... Bütün

bu kuruluşlarda Mithat Sevin, bazen kurucu, bazen yönetim kurulu üyesi, bazen başkan olarak hep önde yürümüş, iyiye, güzele, hayra yönelik olarak, “*İnsanların en hayırlısı insanlara faydalı olandır*” fehvasınca gayret etmiş, zihnini, vaktini, emeğini, imkânlarını sarf etmiştir.

Mithat Sevin’in yaklaşık yarım asırlık izleri onun bir dava adamı olduğuna, ömrünü bir davanın neşv-ü nema bulması mücadelesine hasrettiğine şahitlik etmektedir. Yine bu izler, onun ömrünü bir hesap verme şuuruyla geçirdiğini, her bir adımını bu şuurla attığını, ömrünün safahatındaki çeşitli bulunuşluklarını da buna göre tespit ettiğini ortaya koymaktadır. Mithat Sevin, bulunduğu bütün hizmet kuruluşlarında bir ağabey duruşuyla, ciddi ve vakarlı yüz ifadesiyle derin izler bırakmıştır.

Mithat Sevin, sendika şube başkanlığı döneminde yalnızca Eğitim-Bir-Sen Gaziantep Şubesinin değil, Eğitim-Bir-Sen’in doğudaki şubelerinin de ağabeyi olmuştur. Sakin, sözüne itibar edilir, zatına güvenilir, teşkilatçılıkta tecrübeli, sivil toplum alanlarında izi bulunan bir isim olarak 2015 yılında gerçekleştirilen Eğitim-Bir-Sen 5. Olağan Genel Kurulu’nda mali işlerden sorumlu genel başkan yardımcısı seçilmiştir. Mithat Sevin’in vefatının ardından bilhassa Eğitim-Bir-Sen Genel Merkezi çalışanları bir “baba” kaybetmiş olmanın acısını yaşamışlardır. Onun acısını yüreklerinde, derinden hissetmişlerdir. Mithat Sevin’in teşkilattaki “ağabey” hüviyeti, Genel Merkezde Genel Merkez çalışanları için bir “baba” figürüne evrilmiştir.

Genç Memur-Sen’in Kurucu Genel Başkanı Eyüp Beyhan, gençlik örgütlenmesi çalışmaları sırasında desteğini her zaman yanlarında hissettikleri Mithat Sevin’in kişiliğini şöyle özetler: “Kuruş değil duruş sahibi; ihlas, inanç ve iman sahibi; iffet, ahlâk, edep ve haya sahibi; kültür, bilgi ve irfan sahibi; sevgi, saygı ve nezaket sahibi; sadık, verdiği sözün sahibi; cemiyet hayatı ve toplumda söz sahibi; mazlumunu dert edinen dert sahibi...”

Eğitim-Bir-Sen ve Memur-Sen Genel Başkan Yardımcısı Ramazan Çakırcı, vefatının ardından kaleme aldığı yazıda Mithat Sevin'e ilişkin şu değerlendirmede bulunmaktadır: "Mithat Ağabey ile 6 yıl birlikte çalıştık, uzun yolculuklarımız oldu. Harezm'den (Hive) Kızılkum Çölü üzerinden Buhara yolculuğumuza; Sahra'yı aşıp Fildişi ve Burkina Faso ziyaretlerimizden yurt içinde onlarca teşkilat ziyaretimize kadar birlikte yol arkadaşlığı yaptık ve çalıştık. Hep babacan, olgun ve tevekküllüydü. Mithat Ağabey, dostluğu, yoldaşlığı ve fedakârlığı ile hep bir adım önde olan muhkem bir yol arkadaşı, bir hakikat ehli, emin bir dava adamıydı. İnsani erdemlerden diğerkâm oluşuna kadar 'ağabeylik sanatı'nın temsilcisi bir gönül adamıydı. Hâliyle ve diliyle bulunduğu meclisin doğal ağabeyi idi. Atalarının geldiği Kafkas topraklarının mayasından mıdır bilinmez, kibirden azade bir gururun, vakarın ve mertliğin mücessem hâliydi. Koca yürekli, mütevazı, ilişkilerinde dünyevi menfaat gözetmeyen ve hak bildiği yola baş koymuş, bir ömür o istikametten kopmamış imanlı bir yürekti."

Eğitim-Bir-Sen ve Memur-Sen Genel Başkanı Ali Yalçın, Mithat Sevin'le 2015-2020 yılları arasında 5,5 yılı aşan yakın çalışma arkadaşlığı sürecinde şahit olduğu Mithat Sevin'in örnek hasletlerine ilişkin "Yakışıyordu Ağabeylik O'na..." başlıklı yazısında şu değerlendirmelerde bulunmaktadır: "Yönetimimizdeki iki ak saçlıdan biriydi o. Latif Selvi başkanımız ile birlikte sağduyuyu temsil eder, yaş ortalaması aynı olan diğer beş kişiye ağabeylik yapmak ikisine düşerdi. Yönetimde kendisi dışında kalan altı kişi de "Mithat Abi" derdi.

Kendini işten çekmez, aldığı görevi ise kimseye yük etmezdi. Mali işlerde havuz sistemini uygulamak ve her şubemizin kendi mülkünde hizmet üretmesi için satınalmaları organize etmek konusunda üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmekle kalmayıp Genel Merkez binamızın inşasında da hak ediş usulüyle sürecin yönetiminde olağanüstü gayret ortaya koydu. Mehmet Akif İnan Vakfı binamızın alınması ve hayata geçiril-

mesinde özverili çalışmaları takdirin ötesindedir. EBS Konukevi ve EBS Otel'in yapımında yük yine sırtındaydı. Darlan- sa da zorlansa da kimseye yükünü hissettirmez ve ağabeylik sıfatının gereği derler toparlardı. “Gençler, beni ayrı tutun ve yaş farkımı göz önünde bulundurun” demedi hiç. Muhabbeti genç, yüreği genç, yolda genç, sohbeti seviyeli, davada ise kıdemliydi... Her işin üstesinden gelecek kabiliyeti, her işe koşacak heyecanı vardı.

Yurt dışı temsilinde bir iki defa bizi, rahatsızlandığı için tedirgin etti ama o hiç bir zaman bahane sunmadı. Onun işi bahanelere sarılmak değil kusursuz iş yapmaktı. Eğer herhangi bir konuda kırgın ise onu hissederdiniz ama o hissettirmemek için kendisini zorlardı.

Salgın hastalık ona bulaşmasın diye kendi aramızda konuşur, onun adına endişelenirdik. Kıbrıs'ta KIBTES ziyaretimizde yaşadığı rahatsızlığa bizzat şahit olmuş ve “Bir an önce Türkiye'ye gidebilseydik” demiştim. Ayşe Abla ona bir doktordan daha iyi bakar ve öksürüğü kesecek bir şeyler kaynatır diye düşünmüştüm. Soğuk soğuk terlemesi, ciğerden gelen öksürük, peçeteyi bırak kâğıt havlunun bile terini silmeye yetmemesi korkutmuştu doğrusu. Onun için tedirgindik salgın döneminde. Korktuğumuz başımıza geldi ve salgın onu buldu. Zor günlerdi. Duamız onu kaybetmemizi engelleyemedi. Yapımı için gecesini gündüzüne kattığı ve heyecanı yorgunluğunu aldığı Genel Merkez binamızın önünden kaldırılan ilk cenaze olması, herkesin cenaze namazına iştirak etmesi, dualar, hatimler, gözyaşları arasında Gaziantep'e uğurlamamız, toprağa koymamız ve hatıraları dünkü kadar taze.

Hayatı mücadele içinde geçen, kendisi için değil, Müslüman kardeşleri için yaşayan, hoş sada bırakan, davanın eri ve herkesin Ağabeyi, sana rahmet olsun. Hak ettiğin güzel anılmayı tarif eden tüm cümleler ve cümle dualarla.”

Düşüncesi

Mithat Sevin, hayatı boyunca geçmişten ders çıkararak ve güç devşirerek bugünü kıymetlendirmek, bugünün imkânlarını yerinde sarf ederek geleceği arzu edilen biçimde şekillendirmek gayreti ve çabası içerisinde olmuştur.

Mithat Sevin, “Önce Ahlâk ve Maneviyat” diyen bir geleneğin içerisinde yetişmiştir. Hayatı ve mücadelesi de bu motto etrafında şekillenmiştir. Gençliğe çok büyük önem veren Mithat Sevin “Önce İnsan Evvela Ahlâk” başlıklı yazısında şöyle der: “Büyük bir tehdit altındayız, kaygımız çok, çünkü gençlerimiz medeniyet değerlerimize gittikçe yabancılaşıyor. Gençlerimiz medeniyet öncülerimizi tanımıyor, kültürel yönden erozyona, sosyal yönden dumura uğruyor. Bu yozlaşmayla gençlerimizin hayatları çok çeşitli, ancak renksiz, bedenî hazza yönelik fakat ruhsuz imkânlar artsa da gönül darlık içerisinde. Yozlaşmanın en büyük bedeli ise ahlâkın buharlaşmasıdır. Hz. Ali, ‘Üstünlüğün en büyüğü, güzel ahlâktır’, Aristo ise ‘En bedbaht millet, kaleleri ayakta iken kültürü ve ahlâkı harabe olan millettir’ demiştir. Yıkılmasın kalelerimiz, hiç zaman kaybedilmesin.” O, bütün hayatını kalelerin yıkılmaması mücadelesine hasretmiştir. Bu çerçevede Millî Eğitim sistemimize hedef tayin eder: “Stratejik bir konu olan ahlâk eğitimi için derhal harekete geçilmelidir. Gençlik, güzel ahlâkla buluşturulmalı, eğitim sistemi bu ilke üzerine yeniden inşa edilmelidir.” der.

Mithat Sevin, “Köklerimize Dönmeli, Faziletin İzzetiyle Yol Almalıyız” başlıklı yazısında ise erdemli bir toplum düşüncesini ortaya koyar: “Olgun, erdemli insan, kendini ve hayatı sürekli gözden geçirendir. Yanlıştan dönmek, daha iyiyi aramak erdemli insanın temel tutumudur. Birlikte var olmayı bu tutumla anlamlı kılmalıyız. Aksi takdirde, hayatta hep geride kalırız. Devletin, toplumun her katında ihtiyaç duyduğumuz en önemli değer, fazilettir. İşlerimizi bu duyguyla yapmadığımız takdirde yaşanan olumsuzluklardan şikâyet etme hakkımız da olmaz.” der. Erdemli toplumun inşasında temel görev yine

Millî Eğitim sistemimize düşmektedir. Mithat Sevin, “Yeniden dirilişin ve şahlanmanın tamamlanıp tekemmül etmesi için özellikle eğitim ve kültür alanlarında son derece hassas, titiz olma mecburiyetimiz vardır. Eğitim ve kültür alanı, asla ihmal edilemez. Milletin manevî temelleri bu iki alan üzerinde yükselir, yükselecektir. Millî eğitimle sağlanması gereken yararlar, maddî alanda elde edilen kazanımla kıyaslanamayacak kadar fazla, önemli ve önceliklidir.” der.

Mithat Sevin, Türkiye’nin gelişmesini çağa uygun hamleler yapabilmesine bağlar: “Devlet ve millet bütünlüğü ile Türkiye, ayakta kalmak ve düşmemek istiyorsa, postmodern dönem sonrası yeni çağın icaplarına uygun hamleler, açılımlar yapmak, kendini yenilemek zorundadır.” diyen Mithat Sevin, “Kendi içinde bir yenileşmeyi gerçekleştiremeyen eğitim sistemi, hedefine ulaşamaz. Bütün bu ifade ettiğimiz realiteler, enformatik dayatmalara teslim olmak gibi anlaşılmasın. Bilakis insan, irfan ve medeniyet değerlerimizi canlı kılmak istediğimiz dünyanın vardığı nesnel aşamaya dikkat çekiyoruz. Çekiyoruz ki eğitim sistemimizi bu hassasiyet ve dikkatle yeniden biçimlendirebileyim. İnsanımızda bu uyum ve hamleyi başarak istidat da yetenek de birikim de vardır. Eğitim vizyonunun bu hassasiyetle hazırlanmış programlar içeriyor olduğunu görmek bizi umutlandırmaktadır.” diyerek eğitim sistemimizin yenileşmesi ve Millî kodlarımızla uyumlu hale getirilmesi süreçlerini yakından takip ettiğini ortaya koyar.

2. BÖLÜM

ŞUBE BAŞKANLARI

YAŞAYANLARIN DİLİNDEN
İZ BIRAKANLAR

ALİM ÇOBAN

Önder UÇAK / Mehmet Behzat EKİCİ

Doğumu ve Ailesi

Alim Çoban, 5 Ocak 1973 tarihinde, Muğla ilinin Köyceğiz ilçesinin Beyobası köyünde bir kış günü dünyaya gelmiştir. Beyobası, Muğla il merkezine 54, Köyceğiz ilçe merkezineyse 12 kilometre uzaklıkta bulunan 15 rakımda kurulu bir köydür. Beyobası, Akdeniz ve Ege Bölgelerinin birleştiği yerde, Muğla-Fethiye karayolunun 72'nci km'sinde Muğla'nın Köyceğiz ilçesine bağlı, birçok doğal güzelliğe ve narenciye bahçelerine sahip olan şirin bir köydür. Alim Çoban, beş kardeşin üçüncüsü olarak dünyaya gelir.

Alim Çoban'ın babasının adı Veli'dir, etrafında Veli Hoca diye tanınmış, köyün sevilen simalarından biridir. Alim Çoban'ın annesi Fatma Hanım, çilekeş bir Anadolu kadınıdır.

Öğrenim Hayatı

Alim Çoban, ilkokulu doğum yeri olan Beyobası beldesinde okudu. O zamanlar İmam Hatip Liselerine kimse gitmezken Alim Hocamızın babası Veli amca çocuğunun hem dinî hem de ilmi bilgi alması için Köyceğiz İmam Hatip Lisesine ortaokul ve Muğla İmam Hatip Lisesine lise öğrenimini alması için göndermiştir. Alim Çoban imam hatip yıllarında hem davranışlarıyla hem de derslerdeki tutum ve davranışlarıyla örnek bir öğrenci olmuştur. Okul yıllarında birçok sosyal sorumluluk projelerinde görev almış. Topluma ve çevresine karşı duyarlı bir kişilik olduğunu o zamanlarda belli etmiştir. Lise yıllarında imam hatipler arasında yapılan meslekî yarışmalara katılım sağlamıştır. Alim hoca lise hayatı süresince edebiyata, okumaya ve şiire ilgi duymuş bu alanda basit denemeler yazmaya başlamıştır. Hatta o dönemde okul dergisi de çıkarmışlardır. O zamanlardaki Edebiyat Öğretmeni Mustafa Bey Alim hocadaki bu yeteneği ve ilgiyi fark eder ve onun Edebiyat öğretmeni olması gerektiği yönünde telkin ve yönlendirmelerde bulunur. Alim hoca bu telkin ve yönlendirmelerin tesiri ile girdiği üniversite sınavında o zamanki adı ÖSS ve ÖYS olan sınavlarda

başarılı olur ve Alim Çoban, 1990-91 eğitim-öğretim yılında Uludağ Üniversitesi Balıkesir Necati Bey Eğitim Fakültesinde yükseköğrenime başlar. Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenliği bölümünü kazanmıştır.

Memuriyeti ve Öğretmenliği

Alim Çoban, 11 Eylül 1995 tarihinde Şanlıurfa Gazi Lisesinde Edebiyat öğretmeni olarak öğretmenlik ve memuriyet hayatına başlar. Sırasıyla;

Şanlıurfa Gazi Lisesi (1995-1996)

Muğla Merkez Yerkesik ÇPL (1997-1998)

Muğla Anadolu İmam Hatip Lisesi (1999-2001) [2001'de istifa etti.]

Sistem Dershaneleri (2001-2004)

Özalp Dershanesi (2004-2007)

Özel Bilge Fen Bilimleri Dershanesi (2007-2009) 2009 özel sektörden ayrılma

Köyceğiz İmam Hatip Lisesi ücretli olarak çalışma (2009-2010)

Şırnak Lisesine açıktan atama (2010-2012)

Dalaman Meslekî ve Teknik Anadolu Lisesi (2012-2015)

Köyceğiz Anadolu İmam Hatip Lisesi (2015-2015)

Dalaman Anadolu Lisesi (2015-2018)

Dalaman Şehit Mehmet Âkif Sancar Anadolu İmam Hatip Lisesi (2018-2019) görev yapmıştır.

28 Şubat sonrası devam eden baskılara daha fazla dayanamayıp 2001 yılında istifa etmiştir. Yaklaşık olarak 8 yıl sürecek

olan dershanecilik hayatı süresince Muğla ili ve ilçelerinde oldukça tanınmış ve sevilmiş bir şahsiyet olarak karşımıza çıkmıştır.

Alim Çoban Muğla İmam Hatip Lisesinde görev yaparken 10 Ağustos 1999 tarihinde Ebru Hanım'la evlenir. Bu evlilikten Rüfeyda Nur, Fatma Şule ve Meryem Naz adlarında üç kızları dünyaya gelir.

Alim Çoban, Sistem Dershaneleri, Özalp Dershanesi ve Özel Bilge Fen Bilimleri Dershanesinde Edebiyat öğretmenliği yapar. 2009 yılına kadar süren dershanecilik hayatında birçok gencin üniversiteye yerleşmesinde katkıları olmuştur. Kapitalizmin eğitim ayağına denk gelen dershanelerdeki süreç, Alim hocamızın çok da kabul edemeyeceği bir durum almaya başlayınca, 2009 yılında özel sektörden ayrılmaya karar verir. Ortaokulu okumuş olduğu Köyceğiz İmam Hatip Lisesinde ücretli olarak derse girmeye başlayan hocamız, istese birçok dershane de yüksek ücret karşılığı derse girebilirdi. Ancak kendisi gibi Köyceğiz'in köylerinden gelip okumaya çalışan o çocuklara yardımcı olmak hissiyatı daha ağır basmıştır.

Alim Çoban 1 Eylül 2010 tarihinde Açıktan Atama yoluyla Şırnak Lisesinde tekrar devlet görevine başlar. On yedi ay boyunca bu mahrumiyet bölgesinde gençlere umut olmak için canla başla çalışmıştır. 30 Ocak 2012'de Dalaman ilçesine tayini çıkan Alim Çoban bu süreçte (2012-2017) bir defa kurucu müdürlük (Adile İhsan Mermerci Kız Meslek Lisesi) bir kez ilçe şube müdürlüğü (Dalaman) bir kez Dalaman Kaymakamlığı AR-GE Proje Çalışmaları Birimi, birer defa Köyceğiz İmam Hatip Lisesi Müdür Vekilliği ve Müdür Yardımcılığı, tekrar Dalaman İlçe Millî Eğitim Şube Müdürlüğü görevlerinde bulunmuştur. Alim Çoban, yöneticilik anlamında yetenekli birisiydi, ihtiyaç olunan yere hiç hayır demeden, görevini yapmaya çalışıyordu. Hatta o kadar hızlı çalışıyordu ki bürokrasi gerisinde kalıyordu. Kimseye hayır demeden, canla başla çalışan Alim hocamız kendisine yapılan haksızlıklara daha fazla dayanamayarak bir

daha idari anlamda görev kabul etmeyeceğini beyan etmişti. Düşmanın okundan fazla dostun attığı güller yaralamıştı onu. Ayrıca uzun yıllardır görmüş olduğu tedaviler, almış olduğu ilaçlar da onu yormaya başlamıştı. Kızının yıllar süren tedavisini de pek kimse bilmezdi, hissettirmezdi. Onu tanıyanlar bu adamın hiç derdi yoktur diye düşünürdü. Ama içerisi yangın yeriydi, çok paylaşmazdı kimseyle. Tedavi masrafları ise öğretmenlik maaşı ile karşılanmayacak bir hal almaya başlasa da o her gittiği yere eli dolu giden, herkese bir şeyler ısmarlamaya çalışsan, hediyeleşmek sünnetini hayata uygulayan bir şahsiyetti.

İdarecilik görevinden ayrılan Alim Çoban Dalaman Anadolu Lisesinde Edebiyat öğretmenliği yapmaya başlar. O sırada okulundan bir öğretmen kanser tedavisi görüyordur. Alim Hocamız arkadaşını ziyaret etmeye gitmeden önce saçlarını kazıtmış ve arkadaşına moral vermeye çalışmıştır. Bu olay günlerce Eğitim camiası içerisinde konuşulmuştur. 2018 yılının Ağustos ayında Dalaman Eğitim-Bir-Sen başkanı Mutlu Söğüt, Dalaman İmam Hatip Lisesinde Müdür Vekilliği yapıyordu, okulun zorlu şartlarından dolayı kimse Müdür Yardımcılığı görevini kabul etmez. Sendika Başkanı Mutlu Söğüt de arasının iyi olduğu Alim Çoban'a teklif götürür. Ancak bir daha idarecilik görevi almayacağını ilan etmiş olan Alim Çoban, konu İmam Hatip ve Sendika Başkanının bir isteği olunca tekrar müdür yardımcısı olarak göreve başlar. Mutlu Söğüt'ün okuldan ayrılmasından sonra da Okul Müdürlüğü görevine gelmiştir.

Müdürlük dönemi Pandemi dönemine denk gelen hocamızı, içi içine sığmayan o şahsiyeti eve hapsedmek mümkün müydü hiç? Kendisinin ve kızının tedavisi, eşinin kardeşinin kanser tedavi süreci bile onu yapılması gereken çalışmalardan geri durdurmuyordu. Hayatta eksik ve boş bir alan bırakılmamalıydı ona göre. İzcilik ve AKUT çalışmalarında da bulunmuş olan hocamız, 21 Mart 2021 tarihinde AKUT tarafından yapılan bir tatbikata katılmış ve bu tatbikatta geçirdiği bir kaza

sonucu hastaneye kaldırılmıştır. Yoğun bir tedavi sürecine rağmen 16 Mayıs 2021 tarihinde vefat etmiştir. Salgın hastalık koşullarına rağmen büyük bir kalabalık tarafından cenaze töreni gerçekleştirilmiştir. Dalaman Seka Camiinde öğle namazını müteakip kılınan cenaze namazının ardından Dalaman Killik Mezarlığına defnedilir.

Şahsiyeti

Alim Çoban, İslâm adına bakir kalmış bir coğrafyada dünyaya gelmiştir. İslâm bu bölgelerde belli ritüeller dışında hayatın dışında tutulması gerektiğine inanılmış bir inanıştır. Zordur buralarda Müslüman kalabilmek, Müslümanca düşünebilmek, hareket edebilmek, Hele öncü olabilmek daha da zordur. 1992 yılında Mehmet Âkif İnan'ın kurduğu Eğitimciler Birliği Sendikasınının 1996 yılına kadar Muğla'da Temsilciliği bulunmamaktadır. Sendikanın ilk temsilcilik görevi Alim Çoban hocamıza nasip olmuştur. Yapılan bu temsilcilik faaliyeti o dönemlerde sendikacılığın yasal zeminlerinin tam olarak olmamasından dolayı resmî olmayan temsilcilik göreviydi. Alim Çoban hocamız Eğitim-Bir-Sen temsilcilik görevini bir müddet yaptıktan sonra çeşitli nedenlerden dolayı bırakmıştır. 1993 yılında Başbakan Yardımcısı Erdal İnönü "Sendikalara, kurucularına ve üyelerine soruşturma açılmaz" yönünde bir genelge yayımlamış. Daha sonraki süreçlerde de sendikalar yasal zemine oturtulmaya başlanmıştır. Eğitim-Bir-Sen'in resmî olarak Muğla'daki ilk başkanı Mehmet Mersindir.

Alim Çoban halim selim bir kişiliğe sahiptir. Çocuk ruhlu bir yapıya sahiptir. Giremeyeceği gönül yoktu. İletişim dersleri veren o kelli fellî akademisyenleri cebinden çıkartacak maharetleri vardı. Kendisine Müdür Yardımcılığı teklif ettiği birinden "eşim İdareci olmamı istemiyor" karşılığını alınca, "biz de seni eşinden isteriz" demiş ve o akşam çikolatasını alıp öğretmen arkadaşının evine gitmiştir ve öğretmeni eşinden Müdür Yardımcılığı konusunda istemiştir. Kimseye 'hayır' dememesi birçok haksızlığa uğramasına neden olsa da o bunların yaşanması

gereken süreçler olduğunu, kaderin üstünde kader var ilkesi gereği çok da büyütmemiştir. Hem öğretmenlik hem de yöneticilik dönemlerinde eğitimci ruhundan ödün vermeden çalışmıştır. “Vatanını en çok seven, işini en iyi yapandır.” düsturuyla gittiği her yerde kendisini devlete ve öğrencilerine adamıştır. Liseyi bitirir bitirmez otobüsle umreye gitmiştir. Üniversite yıllarında dergi çıkarmıştır. Masa tenisi hakemliği yapmıştır. İzcilik ve AKUT faaliyetlerine katılmıştır. Üniversite tercihlerinde birçok öğrenciye rehberlik yapmıştır. Sosyal sorumluluk projelerinde yer almıştır. Uzak yakın demeden veli ve öğrenci ziyaretlerinde bulunmuştur. Dershanecilik hayatından dolayı, özellikle Üniversite Tercih Rehberliği döneminde telefonları hiç susmazdı. Maddî olarak çok zor durumda olmasına rağmen hiç kimseden bir kuruş talep etmezdi. Odasının önünden Muğla'nın çeşitli ilçelerinden gelen insanlar sıraya girerdi. Tek derdi bölgesindeki o gençleri üniversiteye yerleştirmek, hayatı daha iyi anlamaları, yorumlamaları ve iyi bir geleceğe sahip olmalarını sağlamaktı. Bugün geçmişte ekilmiş o tohumların her biri güzel ülkemizin dört bir yanında fidanlar, ağaçlar ve ormanlar olmuştur.

Alim Hocamızın bu yönü ile ilgili Muğla Şube Başkanı Önder Uçak'ın anısına yer verelim. “11 Şubat 2017 tarihinde, Genel Merkezimizin düzenlemiş olduğu 25. Yıl Öncüler Buluşmasına Alim Hoca'mla birlikte katıldık. Yolculuk esnasında Alim Hocamın sohbetine doyum olmuyordu. Öğrencileri, yakın çevresi ve arkadaşları ile ilgili anılarını dinlemek yolculuğu daha da keyifli kılıyordu. Öğretmenlik hayatındaki dersane ve millî eğitim tercihlerini anlatırken imkânları olmayan öğrencilere nasıl yardımcı olabilirim düşüncesiyle hareket ettiği anlaşılıyordu. Dershaneler o dönemlerde üniversite sınavını kazanmak için neredeyse tek seçenekti ve Alim Hocamızın bir çok gencin hayatına bu süreçte dokunduğunu görüyorduk.

25. Yıl Öncüler Buluşması Ankara'da yapılmıştı. Programa katıldık ve Muğla'ya dönmek üzere yola revan olduk. Arabayı

Alim Hocam kullanıyordu. Ben de telefonla birkaç görüşme yapmıştım. Yola dikkat ettiğimde, Afyon'dan sonra Denizli yoluna dönmemiz gerekirken, Uşak istikametine doğru gittiğimizi fark ettim. Alim Hocam dönüşü kaçırmışız dedim. Ne yapalım ilk kavşaktan dönelim mi diye istişare ederken, Banaz'a gelmediğimizi fark ettik. Banaz'dan sonra Çivril istikametine döner, oradan Denizli'ye geçeriz dediğimde benim Çivril'de öğrencim var ona da uğrayalım dedi. Ben saatin gece 11'i geçtiğini Çivril'e varıncaya kadar gece yarısını da geçeceğini söyleyerek bence uğramayalım diyerek fikrimi söyledim. Ama Alim Hocam ısrarla uğramak isteyince o zaman şimdiden ara görüş ona göre gidelim dedim. "Akıllı bir çocuğu gayretliydi elimden geldiğince yardımcı olmaya çalıştım çok severim" dediği öğrencisinin Çivril'de Doktor olduğunu öğreniyordum. Evliydi ve küçük bir kızları vardı diye hatırlıyorum. Doktor Bey konum attı ve eve gece bir sularında ulaştık. Eve girdiğimizde muhabbetle kucaklaşmalar tamamdı ama gecenin o saatinde açıkçası gözlerinin içi gülen genç bir çift görmeyi beklemiyordum. Gördüğüm manzarayı anlamlandırmak için kusura bakmayın gecenin bu saatinde sizi rahatsız ettik dediğimde eğer uğramadan geçseydiniz çok üzülürdük diye karşılık alıyordum. Çok güzel bir ziyaret olmasının yanı sıra bir öğretmen öğrencisiyle olan bu bağının birçok anne baba ve çocukları arasında olmadığını düşündüm. İşte karşımızda fedakâr bir öğretmen ve vefalı bir öğrencisi vardı. Alim Hocam beni bu ziyaretle tekrar şaşırttı, kendisine de bunu ifade ettim sıra dışısın ve gerçekten çok iyisin Allah senden razı olsun dedim." İşte bir gencin hayatına nasıl dokunduğunu da Önder Başkanımızdan dinlemiş olduk.

Hem öğretmenlik hem de yöneticilik dönemlerinde eğitimci ruhundan ödün vermeden çalışmıştır. İşini en iyi yaparsan vatan sevgisi konusunda tezahürat istemez derdi. Sıra dışı olmak lâzım derdi. Bu yüzden de liseyi bitirir bitirmez otobüsle umreye gitmişti. Müslüman sivil toplum kuruluşlarında görev almalıdır, derdi. Korkmak bize yakışmaz deyip İmam Hatip Me-

zunları Derneği, İHH Arama Kurtarma Ekibi, Eğitim-Bir-Sen, tabelanın önemi yok deyip Muğla'da İslâm davasını yüceltmek isteyen vakıflarda aktif çalışmalar yapmıştır. Vakıf, dernek, sendika, izcilik, spor faaliyetlerine hep aktif olmaya çalışmıştır. Hiçbir zaman koltuk sevdalısı olmamıştır. Koltukları, millete hizmet ufuklu kullanmıştır. Haksız yere görevlerden el çektirildiğinde bile kimseye küsmeden öğretmenlik vazifesini ilk yıllardaki aşk ile yerine getirmiştir. Beyobası Mahallesinde eğitim yönü ile öne çıkmış ender kişilerdendir. Anne babasına, kardeşlerine, eşine ve çocuklarına son derece bağlı, insanların iyi ve kötü zamanında yanında olan biridir. Camilerde yeri gelmiş müezzin, yeri gelmiş imam, yeri gelmiş cemaat olmuştur. Allah ve Resulünü hem çok seviyordu hem de başkalarına sevdirmek için gayret ediyordu. Geride kalan tanıdıkları tarafından hayırla yâd edilmektedir. Alim Çoban, 21.03.2021 tarihinde AKUT tarafından yapılan bir tatbikata katılmış ve bu tatbikatta geçirdiği kaza sonucu hastaneye kaldırılmış. Yoğun bir tedavi sürecine rağmen 16.05.2021 Pazar günü ebediyete intikal etmiştir. Salgın hastalık koşullarına rağmen büyük bir kalabalıkla cenaze töreni gerçekleştirilmiştir.

Allah razı, mekânı cennet olsun.

YAŞAYANLARIN DİLİNDEN
İZ BIRAKANLAR

BİLAL YEŞEN: YOLDAKİ ADAM

Selahattin KARANFİLER

Küçük bir tekne ile okyanuslara açılmak yeni bir şeyler keşfetmek, tekneyi ve içindekileri sahili selamete çıkarmak her kaptanın işi değildir. Onu ancak kararlı, cesur, inanmış, davası, amacı olan kaptanlar yapabilir.

Bir yetim tek başına Mekke çöllerinde bir dava için yola çıkmış ve büyük bir insanlık hikâyesi yazmıştı. Her dava; önderinin inancı, gayreti ve samimiyeti ile büyür, gelişir ve yükselir.

Kırklareli’nde yazılacak büyük sendikacılık hikâyesinin kahramanlarından öğretmen ve aynı zamanda küçük ölçekli bir esnaf olan Bilal Yeşen, 1 Eylül 1958 tarihinde Kırklareli Pınarhisar İlçesinde dünyaya geldi. İlkokul ve ortaokulu burada tamamlayarak, lise öğrenimine Kırklareli İmam Hatip Lisesinde devam etti. Ankara İlahiyat Fakültesini kazandı ve buradan 1982 yılında mezun oldu. 1985-1986 eğitim öğretim yılında Afyon İmam Hatip Lisesine Meslek Dersleri Öğretmeni olarak atandı. Daha sonra 1992 yılında Kırklareli İmam Hatip Lisesine tayin oldu. 2009 yılında merkez halk eğitim müdürlüğü yaptıktan sonra tekrar Kırklareli İmam Hatip Lisesine döndü. Burada Müdür yardımcısı görevine başladı. Vefatına kadar öğretmenlik hayatına burada devam etti.

Bilal Yeşen, kararlı ve adalet duygusu yüksek bir insandı. Zekâ ve sezgisiyle çevresindekileri etkileyen biriydi. Zorluklarla karşılaştığında asla pes etmez, aksine daha da hırslanırdı. Bu kararlılığı, onu çevresinde saygın bir konuma getirdi. Özellikle zorlu dönemlerde, liderlik vasıfları sayesinde çevresindekileri motive etmeye çalışırdı. Öğretmenlik kariyeri, sadece bilgi aktarmakla sınırlı kalmamış, aynı zamanda öğrencilerine düşünmeyi, sorgulamayı ve eleştirel bakış açısı kazandırmayı hedeflemiştir. Öğrencileri, onu sadece bir öğretmen olarak değil, aynı zamanda bir ağabey olarak da görüyordu.

İlk öğretmenlik tayininin Afyon’a çıkması sebebiyle hayata başlamanın ve tutunmanın yollarını öğrenmeye ve heyecanı yaşamaya çalışır. Burada öğretmenliğine devam ederken

medenî hayatında değişiklik olur ve evlenir. Bu evlilikten Osman ve Mehmet isminde iki oğlu dünyaya gelir. Afyon onun hayatında öğretilenlik ve aile hayatı gibi iki temel tecrübeyi öğrendiği ve kazandığı yer olur. Böylece hayatı yükleri ve sorumlulukları ile yaşamaya başlar.

Arapçaya karşı olan ilgisi onu, özel Arapça dersler vermeye yöneltti. Öğrencilere ve çeşitli meslek gruplarına dersler verdi. Eşinin küçük esnaf dükkânı onun büyük medresesi oldu. Aynı zamanda bu küçük mekân eş, dost, arkadaş ve öğrencilerin iletişim ve buluşma yeriydi.

Bilal Yeşen, öğretilenlik kariyerine başladığı günden itibaren, öğrencilerine karşı duyduğu sorumlulukla hareket etti. Dilin sadece bir iletişim aracı olmadığını, aynı zamanda bir kültürel köprü olduğunu da öğretmeyi başardı. Öğrencilerinin dil becerilerini geliştirirken, onların kültürel bilinçlenmelerine katkıda bulundu. Öğrencilerinin kişisel gelişimlerine de büyük katkılar sundu.

Bilal Yeşen, yokluğu, yoksulluğu yaşamış ancak umutsuzluğa ve karamsarlığa düşmemiştir. Hayata ve geleceğe dair umutları olduğu gibi insana ve insanlığa dair fikri olmuş ve her zaman fiili mücadelenin içinde yer almıştır. O şunu çok iyi biliyordu; Yer kürede özgürlük kadar örgütlülüğe de ihtiyaç vardır. Bu anlayışla sivil toplum faaliyetlerine ve teşkilatlarına katılmış ve katkıda bulunmuştur. Yakın tarihimizin en önemli ve bir o kadar da en anlamlı sivil toplum kuruluşu olan İlim Yayma Cemiyeti Kırklareli Şube Başkanlığını üstlenmiş, bütün imkânsızlıklara ve zorluklara rağmen öğrenci hizmetleri ve faaliyetlerini yürütmüştür. Cemiyetin evlerini oluşturarak, öğrencilerin iâşe ve ibatelerini sağlamış, gençleri inanç ve medeniyet değerleri çemberinde ve çeperinde tutmaya hassasiyet göstermiştir. Gençlerin fikir ve düşüncelerinin oluşması, ruh dünyalarının sağlıklı olabilmesi için okuma faaliyetleri, geziler, kültürel ve sportif çalışmalar organize ederek gençleri geleceğe hazırlamıştır.

İnanç Varsa İmkân Olur.

Bilal Yeşen, teşkilatlanma, teşkilat disiplini ve ahlâkına inanan, bu alandaki çalışmalara fizikî ve fiilî olarak katılan, katkı sağlayan bir kişiydi. 90'lı yılların başında memur sendikalarında hareketlenme ve çalışmalar boy göstermeye başlayınca buna duyarsız kalmadı. Sendika ve sendikacılığın tartışıldığı, yapılmasının temel değerlerimizle bağdaşıp bağdaşmadığı tereddütlerinin yaşandığı bir zamanda tartışmayı değil çalışmayı önceleyerek Kırklareli'nde Eğitim-Bir-Sen Bayrağını yorumlamanın, tereddütlerin ve tartışmaların zirvesine dikmiştir. Bayrak uğruna ve etrafında toplanma ve çalışma olursa dalgalanacaktı.

Zor zamanlardı bir avuç arkadaşı ile sendika yönetimini kurarak yola çıktı. Sendikanın ismi var ancak imkânı ve mekânı yoktu. Eşinin küçük esnaf dükkânı eş dostun bulunduğu, derslerin verildiği yer iken sendika için de hem imkân hem de mekân haline geldi. Sendikal faaliyetlerin planlandığı, evrakının saklandığı üyelerle bulunduğu hareket merkezi oluverdi. Fizikî hacmi küçük olan bu yerin etkisi ve tesiri büyüktü. 15/20 metre karelik bu dükkân böylece hem ilim meclisi hem de sendika hizmet binası haline geldi. Mekân küçüktü, dardı ama hayaller, gayretler büyüktü. İnanç varsa imkân olurmuş. Ahmet Cevdet Paşa'nın Mecellesindeki kaidesi burada pratize ediliyordu. "Bir iş zik/dıyk oldukça müttesi olur."(Bir iş/mesele/daralınca/sıkışınca genişler) İmkânlar ve fırsatlar daraldıkça çözüm yolları genişlermiş.

Sendikanın tanıtılması, okulların ve kurumların gezilmesi, üye yapılması gerekiyordu. Yakın yerlere yaya gidilirdi ancak uzak yerlere gitmek için araç gerekiyordu. Bilal Yeşen, küçük dükkânındaki mallarını pazarlara taşıdığı, şahsına ait beyaz renkte çok mütevazı bir Toros binek aracı vardı. Okullara, kurumlara ve ilgili yerlere bu araçla sendika faaliyetleri için giderdi. Böylece doğal olarak sendikanın bir küçük mekânı ve bir de mütevazı aracı olmuştu. Sendika tarihinde ilkler, ön-

cüler bütün hasbiliği ve fedakârlıkları ile önder oldular. Zor zamanlarda ve zor şartlarda sendika başkanlığı yapan Bilal Yeşen, geriye samimiyet, mücadele, gayret bıraktı. Şairin dizele-
rinde ifade ettiği gibi önden giden atlılardandı.

El Karda Gönül Sendikada

Zaman dar imkânlar kıttı. Öğretmen ve esnaf olan Bilal Yeşen, okul dışında hem esnaflığa hem de sendikacılığa zaman ayıracaktı ve hızlı olacaktı. Her ikisini de gayreti, enerjisi ve en önemlisi inancı ile yürüttü. Eskilerin güzel bir ifadesi vardır: El karda gönül yarda. Esnaflık boyutu ile eli karda görünebilirdi ama gönlü yarda idi. Aileye katkı için ayrıca çalışmak gerekiyordu. Esnaflık bu anlamda mecburi ve fiilî bir durumdu, onun gönlü, isteği, niyeti sendika faaliyetlerinde idi. Sabırla, sükûnetle, inançla insanlarla bire bir iletişime geçerek, niçin sendikalı olmak gerektiğini anlatırdı. Israrla dostlarını, arkadaşlarını üyeliğe davet eder, genelde aldığı cevap hocam gön-
lümüz sizinle derler ve üye olmaktan çekinirlerdi. O da gönül birliğinizi eylem birliği ile birleştirirseniz özgürlüğünüzü ve öz güveninizi kazanırsınız ve bizi de güçlü kılarınsız derdi. Büyük sabır ve metanetle üyelik mücadelesi veriyordu. Bir üye bin umuttur der, Eğitim-Bir-Sen ailesini büyütmeye çalışırdı. Zaman zor, şartlar müsait değildi. O sabırla ve ısrarla okulları, kurumları gezer ve sendikayı anlatırdı. Ama bu anlatım ve aktarım yolculuğu genelde tek başına olurdu. Çünkü yönetimdeki her arkadaşın zamanı çalışmaya müsait olmuyordu. O yoldaki mühendis gibi tek başına yollara düşer sendika davasını ve sevdasını anlatırdı. Bazen de bir üye bin tebessüme dönüşürdü onda.

Eğitim-Bir-Sen'e Üye Olmak, Sadece Üyelik Değildir.

Sendikayı ve sendikalı olmayı anlatmanın en yakınlarla bile zor olduğu günlerdi. Ülkemizin batısında bu durum daha da zordu. Eğitim-Bir-Sen'e üye olmak sadece üyelik değildir. Bu aileye üye olmanın sosyo-psikolojik, sosyo-kültürel boyutu da

vardır. Bir üye için zamanın ve sözün hesapsız olduğu anlar. İşte böyle bir zamanda bir ilçede okul müdür yardımcısı sendikadan istifa eder. Her üye bin tebessüm olurken, her bir istifa da adeta psikolojik yıkım oluyordu. Bilal Yeşen, ilçe temsilcisini arar, bir müdür yardımcısı arkadaş sendikamızdan istifa etmiş, arkadaşımızı ziyaret ederek istifasının sebebini öğrenelim. Sakın ola ki sorgular, hesaba çeker bir tavırla, davranışla değil; bizlerden mi kaynaklandığını, bir eksikimiz kusurumuz mu var diyerek, kendinizi test edin, der. İlçe temsilcisi müdür yardımcısına gider, bütün ısrarlarına rağmen müdür yardımcısı istifa için bir sebep bildirmez ve öyle uygun gördüm istifa ettim der. İlçe Temsilcisi Bilal Yeşen'e döner, Başkanım, arkadaşımızla görüştük bütün ısrarlarımıza rağmen istifa sebebini açıklamadığını ifade eder. Bilal Yeşen, devreye girer müdür yardımcısını telefonla arar. Değerli hocam, sendikamızdan istifa etmişsiniz, sizin gibi kıymetli bir arkadaşın istifası bizi üzmüştür. Bu sizin özgür iradenizdir, saygı duyuyorum. Acaba istifanız bizim bir hatamızdan mı kaynaklanıyor, bunu bilelim ve hatamızı düzeltelim. Yoksa sizi sorgulamak ve sorguya çekmek adına değil. Müdür yardımcısı soruların samimiyetini ve inceliğini anlamış olacak ki, başkanım, gerçek sebebini söyleyeyim mi der. Bilal Yeşen, tabii ki der. Ne ilçe yönetimi ne de sizlerle her hangi bir sorunum yok. Sendikamızı ve sizleri seviyorum. Ben gece gündüz alkol alan biriyim. Sendika toplantılarına katılıyorum, kendimi kirli ve suçlu hissediyorum. Bu sebeple sendikadan istifa ettim. Bilal Yeşen, biz üyelerimizin malî, sosyal ve özlük haklarını savunan, mücadele eden bir sendikayız. Dünyaya ve insanlara dar bir açıdan ve renkli bakan bir anlayışa sahip değiliz. Sizin sosyal hayattaki yaşamınız, hayatı farklı okuyuşunuz bizim zenginliğimizdir. Değerli hocam, siz Neyzen Tefvik'i mutlaka duymuşsunuzdur veya biliyorsunuzdur, o da bilmiyorum fazla bilgim yok diye cevap verir. Bilal Yeşen, Neyzen Tefvik, Cumhuriyet Tarihinin en büyük neyzenidir. O da gece gündüz alkol alır, fakat dünyada en samimi dostlardan biri de Mehmet Âkif Ersoy'dur. Biz insanı, insanlığı ve emeği önceleyen, önemseyen bir hareketiz. Meh-

met Âkif Ersoy'la Neyzen Tevfik'i bir araya getiren, dost yapan, Mehmet Âkif İnan'ın felsefesini, düşüncesini taşıyan, aktaran ve anlatan düşünceye sahibiz. Kendinizi sendikamızın toplantılarında kirli, suçlu değil, kimlikli ve sorumlu biri olarak hissedin. Sizin varlığınız bize şeref verir, güç katar. Sendikamızın değerli, kıymetli, üyesi olarak ailemizde yerinizi alın der. İstifa eden üyemiz, Allah sizlerden razı olsun, çok teşekkür ederim. Beni kendime, kendimi de sendikamıza getirdiniz. Bilal Yeşen, sendikacılığı sadece üye yapmak olarak değil, aynı zamanda insanlar arası ilişkilerin ağının ve anlayışlar durağının alanı olarak görürdü.

Bilal Yeşen, sendikal toplantılar, seminerler, konferanslar, buluşmalar düzenleyerek bir şeyleri anlatmanın, harekete geçirmenin yollarını zorluyordu. Sendika toplantıları kimi on kişi kimi yirmi kişi olurdu. Ancak o sayı değil saygınlığın ve saydamlığın mücadelesini veriyordu. Yüksek enerji ve gayretle koşuyor, koşuşturuyordu. İlimizde sendikayı şube yapamadı ama şube için her zemini hazırladı. Yola çıkmak yolda olmak önemlidir. Doksanlı yaşlarda kızgın çöl ikliminden yola çıkan Ebu Eyyub El-Ensari İstanbul kuşatmasına katılmış fetih görememiş ancak fetih için madde ve mana planında fethe zemin hazırlayanlardan biri olmuştur.

O İki Çocuk Sahibi Bir Annedir.

Eğitim-Bir-Sen Kurucu Genel Başkanı, çağın soylu adamı Mehmet Âkif İnan'ın insanı insan olduğu için kabul ederiz, ırkına, rengine, diline, dinine, ideolojisine bakmayız evrensel mesajı Bilal Yeşen'in, çalışmalarında ve iletişimlerinde rehber olmuş, aynı zamanda uygulamaya dönüşmüştür. Sadece üyesi değil herkese gider, koşar ve yardımcı olurdu. Gece gündüz hareket halindeydi.

Bir gece vakti; saat 23.30'u gösteriyor. Bilal Yeşen'in telefonu çalar, arayan numara telefonuna kayıtlı değildir. Telefonda bir kadın ve ağlayarak kendini tanıtır. Arayan bir okulda öğret-

men ve sol bir sendikaya üyedir. Eğitim-Bir-Sen üyesi değildir. Bilal Yeşen'in öğretmenle fizikî ve fiilî olarak görüşmesi, sadece öğretmenin babasının vefatı sebebiyle cenazeye katıldığı ve taziyede bulunduğu sırada olmuştur.

Telefonda ağlayarak arayan bir kadın ve öğretmen. Bilal Yeşen, hoca hanım, buyurun bir şey mi oldu? Nasıl yardımcı olabilirim? diye sorar. Hoca hanım, ağlayarak sizden bana yardımcı olmanızı rica ediyorum. Hem psikolojik hem de aile olarak çok zor durumdayım. Sizin sendikanızın üyesi değilim, sizinle de pek tanışmıyoruz. Ben eşimden boşandım, iki küçük çocuğumla baş başa kaldım. Çocuklarımla biri ana sınıfında biri de ilkokul birinci sınıfta. Çocuklarımla okulu ile benim okulumun arası çok uzak, çocuklarımla okula bırakmak ve kendi okuluma gitmek beni çok yıpratıyor. Arabam yok, okuluma çok geç kalıyorum. Sizden ricam beni çocuklarımla bulunduğu okula görevlendirme konusunda yardımcı olmanız. Ben durumumu anlatır dilekçeyi Millî Eğitim Müdürlüğü'ne verdim, kesinlikle olmaz dediler. Okulda görevlendirmeme engel bir durumun olmadığını okul müdüründen bilgi aldım. Çok zor durumdayım. Evet, bir kadın öğretmen darda kalmış, bir tarafta çocukları ile bir tarafta da kendi sorunları ile uğraşılıyor. Bilal Yeşen, önce öğretmeni teskin eder, Millî Eğitim Müdürlüğü'ne gider, konuyu inceler yardımcı olmaya çalışırız der. Vakit geçirmeden Millî Eğitim Müdürlüğüne durumu anlatır. Millî Eğitim'in verdiği cevap, onun biz de dilekçesi var, görevlendirilmesi uygun olmaz diyerek cevap verirler. Ancak Bilal Yeşen bu hususta yardımcı olmaya konuyu çözmeye kararlıdır. Millî Eğitim'in ileriye sürdüğü mazeretleri dinler. Başkanım o sizin üyeniz değil neden bu kadar ısrar ediyorsunuz denilince, Bilal Yeşen, üzerindeki inanç ve medeniyet değerlerinin verdiği sorumlulukla, taşıdığı sendikacılık kimliği ile biraz sesini yoğunlaştırarak ve duygusallaştırarak, o bir annedir, iki çocuğu vardır ve eşinden boşanmıştır. Çok zor durumdadır. Bizim buna yardımcı olmamız gerekir. Bizim üyemiz olup olmaması önemli değildir. Burada bir dram yaşanıyor biz mazeretlere sığınama-

yız der. Konuşmaların neticesinde iş çözülür ve öğretmenimizin görevlendirme talep yazısı işleme alınır. Böylece öğretmenimiz çocuklarının sorunu çözmüş, sınıfına rahatla girmenin mutluluğunu yaşamıştır. Yardım için teşekkür eder, bir sorun çözülmüştür. Aradan birkaç hafta geçer, tekrar bir telefon gelir yine aynı öğretmen bu defa başka bir ricada bulunmak üzere arar. Başkanım ben sendikamıza Eğitim-Bir-Sen'e üye olmak istiyorum der. Bilal Yeşen çok erdemli davranış sergiler. Hoca Hanım, eğer yardımcı olduğumuz konuyu bir minnet borcu kabul ederek üye olmak istiyorsanız buna gerek yok. Kendinizi borçlu ve sorumlu hissetmeyin, rahat olun cevabını verir. Hoca Hanım, hayır ben sendikama üye olmak istiyorum der ve üye yapılır. Burada dikkat çeken konu öğretmenin ısrarla sendikamıza üye olmak istiyorum ifadesi. Sendikanıza veya sendikaya demiyor bu çok önemli ve bir o kadar da çok anlamlı ifade. Demek ki kendisine yapılan davranış, kendisiyle kurulan ilişki, kimliğini, kişiliğini kırmamış, incitmemiş. Aksine ona özgüven ve kimlik kazandırmıştır. Bundan dolayı olacaktır ki; kendi sendika başkanına veya başka sendika başkanlarına gidip bu talepte bulunmamıştır. En samimi en dürüst en güvenli liman olarak Eğitim-Bir-Sen'i ve başkanını görmüş olacak ki, öyle bir talepte bulunmuştur. Bu da sendikacılığı sadece yazı üzerinde bir üyelik değil, aynı zamanda insan ve insanı anlamaya değer veren bir düşüncenin eseridir.

Bilal Yeşen, "Yanlış üslup doğru sözün katilidir" der. İnsan ilişkilerinde üsluba ve sözün yumuşaklığına, kuşatıcılığına dikkat ederdi. Sendika zemininde insanlar arasındaki ilişkiler ağını güçlendirmek, toplumun geleceğini örgütlemek için mücadele ederdi. Bilal Yeşen, Memur-Sen'i bir üniversite, Eğitim-Bir-Sen'i de bu üniversitenin fakültesi olarak kabul ederdi. O sadece üye kazanmak için değil, bireyi geliştirmeyi, şahsiyetli olmayı da önceliyor ve önemsiyordu. Kadın öğretmenimizin sorununu ele alırken bile annelik vasfını incelemiştir. Anne insanlığın ve eğitimin ilk başlama noktası ve en sıcak yuvasıdır. *Bilal Yeşen'in kadın ve anneye bakışı İranlı Fatıma Rakiin'in şiirindeki incelik gibidir.*

ANNECE

*Şairleri kıskanmadım asla
Söz ülkesinin sultanları
Arifleri kıskanmadım asla
Gönül ülkesinin sultanları
Filozofları kıskanmadım asla
Akıl ülkesinin hükümdarları.
Sadece Peygamber'leri kıskanmıştım,
Anne olmadan önce.*

İlim Yolunda Olmak

Bilal Yeşen, sadece bir öğretmen ve sendika başkanı değil, aynı zamanda öğrencileri ve meslektaşları için bir rol modeldi. Eğitim alanında gösterdiği özveri, onun en belirgin özelliklerinden biriydi. Öğrencileriyle birebir ilgilenir, onların akademik ve sosyal gelişimlerine katkı sağlamak için gece gündüz çalışırdı. Aynı zamanda, öğretmenlerin de sürekli desteklenmesi gerektiğine inanarak, meslektaşlarının karşılaştığı zorluklar karşısında onlara yardımcı olmaktan geri durmamıştır.

Bilal Yeşen, Arapçaya ve ilme olan iştiağını çevresi ve öğrencileri ile paylaşır okulda ve kendi küçük mekânında derslerine devam ederdi. Yıl 2016 Anadolu İmam Hatip Lisesinden bir grup öğrenci ile yaz okulu için Ürdüne gitme görevi kendisine verilmişti. Hayâli öğrencileri ile güzel bir ilim yolculuğuna çıkmak ve orada iyi bir tecrübe kazanmaktı. Öğrencilerini yeni kültürlerle buluşturmak ve onların ufkunu açmak için büyük bir heyecanla yolculuk zamanını bekliyordu.

Hazırlıklarını yapmış, öğrencilerini organize etmiş, Ürdüne gitmek için İstanbul Hava Alanına varmışlardı. Uçağın merdivenlerine yaklaşınca, kader onu başka yolculuğa davet etmiş olacak ki tam merdivene binecekken fenalık geçirir ve Gazi Osmanpaşa Şafak Hastanesine kaldırılır. Beyin kanaması geçirmiştir. Yoğun bakıma alınır, bir hafta sonra hayata veda eder.

Ürdün'e olan ilim yolculuğunu tamamlayamadı ama belki de kader planında öbür dünyadaki mekânı ve makamında bizleri karşılamak için önden gitmesi ve öncü olması gerekiyordu. Dünya mücadelesini ve yolculuğunu ilim yolunda tamamlayan Bilal Yeşen'e bizim de bir veda borcumuz, son görevimiz vardı. İl Millî Eğitim Müdürümüz ve Valimizle yapılan görüşmede Bilal Yeşen'in hatırasının ve isminin yaşatılabilmesi için bir okula isminin verilmesi kararı çıkmış ve il merkezinde İmam Hatip Ortaokulu'na ismi verilmiştir. Artık ismi, Bilal Yeşen İmam Hatip Ortaokulu ile ila-nihaye anılacaktır.

Bilal Yeşen, ardında bıraktığı değerler ve eğitime yaptığı katkılarla daima anılacaktır. Onun özverili çalışmaları ve eğitime olan tutkusunun, gelecekteki nesiller üzerinde kalıcı bir etkisi olacaktır. Eğitimdeki kararlılığı ve insanlara duyduğu derin sevgi ile daima hatırlanacaktır.

Evet, uzak diyarlardan İstanbul'u fetheden Ebu Eyyub El-Ensari'ye de fethi görmek nasip olmadı. Ancak ismi ve hatırası dünya şehri olan İstanbul'da Eyüp Seme ve mezarı ile yaşatılmaktadır.

Bilal Yeşen'e, Ürdün'e olan ilim yolculuğunu tamamlamak, sendikamızı şube yapmak nasip olmamışsa da, ismi ve hatırası ilim yuvası olan okulda yaşamaya devam edecektir.

Biz de önde giden, öncü sendika başkanımız için diyoruz ki;

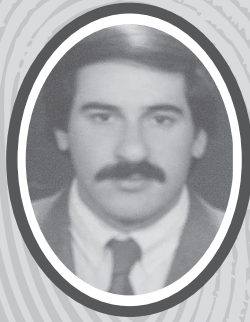
İnsanların söyledikleri iddia, yaptıkları ispattır.

Yol belli, kapı belli, gidecek olan belli. Bazen konuşmaya gerek kalmaz, her şey bellidir.

Bilal Yeşen, hizmetleri, gayretleri ve samimiyeti ile iyi bir miras bıraktı.

Ruhu şad, mekânı cennet, makamı alî olsun.

YAŞAYANLARIN DİLİNDEN
İZ BIRAKANLAR

DAVUT KURDAL:
ALÇAKGÖNÜLLÜ BİR YİĞİT

Erdal SAĞLAM

Davut Kurdal, mütevazı, dinî değerlerine bağlı, alçakgönüllü ve hayatının safahatına bakıldığında İslâm mevzu bahis olduğunda hiçbir şeyden korkmadan, çekinmeden tavır alabilmiş, eğilip bükülmeden davasının getirdiği meşakkat ve çilelere yaratanın hatırı doğrultusunda göğüs germiş bir öncüdür.

Davut Kurdal, halim selim bir kişiliğe sahiptir. Bağırıp çağırmaya, sesini yükseltmeye hiç ihtiyaç duymadan doğru kimden gelirse gelsin doğruya doğru, yanlış kimden gelirse gelsin yanlışla yanlış demeyi şiar edinmiştir. Üniversitede çalıştığı dönemde duruşu dolayısıyla çile çekmiş, üst düzey amirlerin baskılarına maruz kalmış, ancak boyun eğmenin konforundan yararlanmayı hiç düşünmemiştir. Mizacı itibarıyla dikleşmemiş ancak daima dik durmuştur.

Davut Kurdal, insan ilişkilerinde son derece mahir bir kimsedir. İnsan kazanmayı bilir. Gerek memuriyetinde, gerek sendikacılığında halim selim kişiliğiyle hep gönüllere girmeyi başarmıştır. İnsanlarla iletişim kurmak için mutlaka bir vesile bulur.

Davut Kurdal, tanıştığı insanlarla ilişkileri sürdürmek için elinden geleni fazlasıyla yapar, kurum içerisinde kendisini ziyarete gelenlere ve sendikal anlamda gittiği yerlerdeki personele son derece nazik davranır, tatlı dile ile karşısındaki insanlarda bir iz bırakırdı. Bu da sendikadaki başarıyı artıran bir unsurdur.

Sendikacılığı

Eğitim-Bir-Sen Erzurum 1 No'lu Şube başkan yardımcısı olan bu satırların yazarının Eğitim-Bir-Sen'le tanışması 2000 yıllarında başladı.

O dönemde Onursal Genel Başkanımız Ahmet Gündoğdu, genel başkan yardımcısı olarak Erzurum'a gelmişti. Böylece sendikaya onun teşvikiyle üye olarak girdim ve ilk etapta

Davut Başkan ve ekibine yaklaşık 20 üye yaptım. Yönetimde görev almaya ise 2007 yılında şube sekreteri olarak başladım ve 17 yıldır sendikam için mücadeleye devam ediyorum. Zaman içerisinde şube başkanlığı ve çeşitli başkan yardımcılığı görevlerinde bulundum. Her daim sendikama hizmetten onur duydum. Elimden geldiğince dilimin döndüğünce Davut Kurdal başkanımızdan ve hatıralarından bahsetmeye çalışacağım.

Davut Başkan 2000'li yıllarda Rektörlük Personel Dairesinde Atama Şube Şefi olarak görev yapıyordu. Zaten onunla birlikteliğimiz bu dairede başlamıştı. Birlikte yıllarca hizmet ettik; o atama şefi ben ise muamelat şefiydim. Kendisi aslen Bayburtlu olup; ailece Erzurum'a yıllarca önceden göç etmişler. Şeflik döneminden çalışkan, alçak gönüllüğü ile tanınan birisiydi.

Yaptığı işlerde personelin mağdur olmaması için elinden gelen fedakârlığı yapardı. Örneğin bir personelin ataması yapılacaksa o personelin mağdur olmaması için işini takip eder, gerekirse mesai sonrası hatta Cumartesi Pazar gelip işini bir an önce hallederdi.

Memurları ile birlikte daktilo başına geçer yılmadan usanmadan yüzlerce evrakı imzaya hazırlardı. Birçok kuruluştaki şefler gibi emir verip oturmazdı. Velhasıl o yıllarda insanların gönlünü kazanmış ve duasını almıştı.

2000'li yılların başında başkanımız, nakil giden müdürümüzün yerine atandı. Bu hem dairede hem de üniversite camiasında sevinçle karşılandı. Sonuçta tüm üniversite atamalarının yapıldığı birimin başında müdürlük görevini ifa edecek olması insanların sevinmesine neden oluyordu. Çünkü o dönemde, dairelerde baskıcı, işleri yokuşa sürececek bir yönetim anlayışı vardı.

Davut Başkan adeta can suyu gibi insanların yüzünü güldürdü. Sonuçta illegal bir iş yapmıyordu ancak insanların işlerini kanuna, yönetmeliğe uygun ama daha çabuk ve seri bir şekilde yapılmasına vesile oluyordu. Tabi seri şekilde yapılan işlemler-

de özlük haklarında kayıp olmuyordu aksine çalışanın lehine kazanç sağlanıyordu.

Davut Başkanın sendika ile buluşması 2000’li yıllar içerisinde oldu. Şube müdürü olması hasebiyle hem dairedeki görevinin ağırlığı ve hem de sendika başkanı olarak görev yapması hakikaten o yıllarda herkesin bu yükü kaldırabileceği bir durum değildi. Fedakârlık ve hizmet aşkı ile çalıştı yılmadan.

Yukarıda Davut Başkan ile ilgimi bildiklerimi, gözlemlerimi aktardım. Şimdi o dönemde Davut Başkan ile birlikte görev yapan yönetim kurulu üyelerinden ulaşabildiğim değerli arkadaşarımdan onu anlatmalarını istedim. Onların bana aktardığı bilgileri sizlerle paylaşacağım. Bu paylaşımın merhum başkanın nasıl ve hangi şartlarda görev yaptığını ve sendikamızın bugünlere gelmesinde onun ve diğer başkanların ve yönetim kurulu üyelerinin ve diğer organlarda görev yapmış tüm arkadaşlarımızın katkılarının ne derece önemli olduğunu anlamamız açısından önemli olduğunu vurgulamak isterim.

O dönemin yönetim kurulu üyelerinden Vehbi Aydın kardeşimizin bize aktardıklarını aşağıda sizlere sunuyorum:

“2000 yılından önce Eğitim-Bir-Sen yetkisi Erzurum’da Millî Eğitim Bakanlığı emrinde memur olarak çalışan bir arkadaşına verilmiş, fakat hiçbir faaliyet yapılmadan alan kişi sadece sendikamızın ismini kullanarak siyaset yapmıştı. 2000-2001 yıllarında Eğitim-Bir-Sen’in bir dergisinden genel merkez yönetim kurulu üyesi İrfan Coşkun’un e-posta adresine tarafımca Erzurum’daki durumu bildiren bir e-posta göndererek bilgi verildi. İrfan Coşkun yeni bir yönetim oluşturun ve Ankara ya gelin yeni bir yetki belgesi verelim diye cevap gönderdi.

Bizde Davut Kural, Vehbi Aydın, Zeki Öztürk, Ünal Dilekçi, Fuat Taşkesenlioğu, (Bunlar Üniversite Personeli) yine Selâmi Saygın, Abdulbaki Gültepe (Millî Eğitim Müdürlüğü) personellerinden oluşan yedi kişi ile yeni bir yetki belgesi aldık. Bu

belge ile Erzurum'a döndük. Sendika adına tutulan büronun kira, elektrik, yakıt, su borçları yığılmış ülke genelinde genel merkezin üyesi sayısı barajı aşmadığı için üye aidatı kesilemiyor ve bize herhangi bir maddî destek gelmiyordu.

Şube Başkanı Davut Kurdal yönetim kuruluna bu durumu getirerek çözüm bulmamız gerektiğini toplantı yaparak bize aktardı. Ve mevcut borçların karşılanması için yönetim kurulu olarak bizlerin fedakârlık yapmamız gerektiğini söyledi. Bunun üzerine bizler yönetim kurulu olarak mevcut kira ve benzeri borçları ödemeye başladık. Ve bu durum üye aidatları genel merkez tarafından bize gönderilinceye kadar tarafımızca karşılandı. Bundan hiç birimiz şikâyetçi olmadık. Çünkü biz Merhum Âkif İnan'ın çizdiği yolun çileli olduğu bilincine sahiptik bundan asla gocunmadık.

Eğitim-Bir-Sen 2000'li yıllarda bir veya iki üniversitede örgütlenmişti. Fakat bu örgütlenmeler temsilcilikten öteye gidememişti. Erzurum olarak göreve başladıktan sonra 4 ay gibi kısa sürede 500 üyeye ulaşarak Türkiye'de ilk defa şube olma başarısını elde ettik.

Şube olduktan sonra Milli Eğitim Müdürlüğü çalışanlarına da yoğunlaşarak ilçeleri yönetim kurulu üyelerine bölerek her hafta ilçe ilçe gezerek teşkilatlanma çalışmaları yapılmasına öncülük eden Davut Başkan her hafta sonu kim ne kadar üye yaptı, nerede sıkıntı yaşandı bunları tek tek inceleyerek o bölgelere yoğunluk verilmesi gerektiğini belirterek kısa süre içerisinde millî eğitim müdürlüğü çalışanlarının sayısını 400 üyeye ulaştırılmasına da öncülük etti ve ikinci olarak Erzurum 2 No'lu şubesinin kurulmasına büyük katkıda bulundu.

Üniversite Şubesi olarak bize şube olmak yetmez diyerek yetkili sendika olmamız gerektiğini belirterek geceleri gece bekçilerine, gündüzleri bütün birimleri tek tek ziyaret ederek yetkili sendika olmamızı sağladı. Ve Türkiye de ilk defa yetkili sendika olma başarısını şubemiz elde etmiş oldu.

Davut Başkan, Atatürk Üniversitesi personelleri tarafından çok sevilen, takdir edilen, mütevazı bir yaşantısı olan kişiliği ile kısa sürede sendikanın gelişmesine çok büyük katkısı olmuş, gerek idari ve gerekse akademik personel üzerinde bu kişilik sayesinde etkili oldu.

Bu süre içerisinde sendikayı akşamları geç saatlere kadar açık tuttu hafta sonları bütün yönetim kurulu üyelerini ve temsilcileri sendikada toplar, çoğu giderleri hem bizden ve hem de kendi cebinden karşılardı. Sendikaya yapılan yeme içme ve benzeri ikramları mutlaka kendi yapardı. Ayrıca sendikanın hesabını mali sekreterden sorar ve titizlikle yanlış yapılmaması için azami gayret gösterirdi.

O dönemde siyasiler tarafından kendisine yapılan teklifleri ret ederek ben sendikama hizmet için geldim, başka lütf istemem diyerek kimsenin yapamayacağı fedakârlığı yapmıştır. Memur-Sen'in diğer şubeleriyle de her zaman ortak çalışmayı benimserdi. Biz Memur-Sen'ciyiz diyerek hangi kurumda kimin temsilcisi varsa onları yanına alarak üye çalışmalarına yardıma giderdi.

Başkanımız iki dönem Başkan olarak görev yaptı. Yılmadan usanmadan, herhangi bir karşılık beklemeden görevini ifa etti. Kendisini hem başkanım olarak ve hem de arkadaş ve insan olarak çok severdim. Rahmetle anıyorum. Mekânı cennet olsun. Baki kalan bu kubbede hoş bir seda imiş denir ya işte o da hoş bir sada bırakıp fânî âlemden bakî aleme göçtü. Vefat etmiş olan o ve onun gibi fedakâr başkanlarıma Yüce mevlâdan rahmet diliyor, Sendikamızın bu vefasına yürekten teşekkür ediyorum.”

Yine yönetim Kurulu üyelerinden Zeki Öztürk'ün duygularını aşağıda sunuyorum.

“Davut başkanla yaşadıklarımızı buraya sığdıramam belki ancak özetle şunu ifade edebilirim. Şubeyi kurduktan sonra hem

maddî ve hem de manevî anlamda büyük sıkıntılar yaşadık. Özellikle rakip sendikaların üzerimizde baskısı çok fazlaydı. Sahada bizi çok zor durumda bıraktılar. Sürekli üzerimize gelip sahadan silinmemizi istiyorlardı. Bu süreçte Davut Başkan sağduyulu olması bizi sükûnete davet etmesi ve kavgaları önlemede çok gayret sarf etti.

Kişilik olarak alçakgönüllü, mütevazı ve güler yüzü ile insanları ikna edici kabiliyete sahipti. Onun çok iyiliğini gördük, onunla çalışmaktan ve Sendikamıza o zor dönemde hizmet etmekten büyük onur duymuşumdur. İyi ki Davut Başkanla birlikte çalıştık, iyi ki sendikamıza hizmet ettik. Rabbim başkanıma ve hizmet etmiş tüm başkanlarıma rahmet eylesin.”

O dönemin Yönetim Kurulu Üyesi Yılmaz Ferah'ın duygu ve düşüncelerini sizlerle paylaşıyorum.

Ülkenin çalkantılı bir dönemi. Ekonomik ve siyasî olarak ülkede sıkıntıların boy gösterdiği Askeri vesayetin tüm kamu kurumlarına koruma bahanesi ile baskı kurduğu muhafazakâr, milliyetçi kesimin inim inim önlediği bir dönem.

Atatürk Üniversitesinde Personel Daire Başkanlığında birlikte görev yapmaktan her zaman onur duyduğum bir kaç arkadaşımız ile birlikte Şube Müdürümüz rahmetli Davut Kurdal abimizin önderliğinde Memur-Sen Konfederasyonun bağlı Eğitim-Bir-Sen Erzurum temsilciliğinde toplam 7 kişi çalışmak için kolları sıvadık. Bizden önce bir temsilcisi vardı ama konuşunca onunda üye olmadığı çıktı ortaya. Sendika için önce bir yer bulduk kendi imkânlarımızla boya, masa, halı vs. tüm malzemelerini aldık kendi emeğimizle de başta Davut abi olmak üzere temizleyip boyayıp sendikal faaliyetimize başladık.

Bu mekân pelit meydanında bulunan bir fırının üstündeydi. Bakımsız ve alttaki fırının dumanları sürekli büromuza girerdi. Ve her gün simsiyah küllerle karşılaştık. Hemen hemen

her gün temizlik yapmak zorunda kalırdık. Ancak bunu büyük zevkle yapardık. Davamıza hizmet bilinci o dönemde o kadar fazlaydı ki bundan hiç gocunmazdık.

Zaman zaman Davut Başkana acıktığımızı söylerdik o da imkânları ölçüsünde kendi cebinden bir şeyler alıp bize ikram ederdi. Bazen de hadi size kıyak yapıyorum der çorba söylerdi. Bazen rakip sendika tarafından tehdit edilen arkadaşlarımıza kol kanat girerdi. Davut abi kişilik olarak hiç kimseye yok di-yemeyen işi konusunda son derece bilgili maneviyatı güçlü bu sendika için gecesini gündüzüne katarak çalışmıştır. Yönetim Kurulu üyelerimizden Vehbi Aydın kardeşimizle ve benimle de birçok anısı vardır. Bu sendikanın temelleri rahmetli tara-fından atılmıştır.

Emekliliği ve Vefatı

Davut Kurdal 2011 yılında Ankarada özel bir Üniversitede Personel Daire Başkanı olarak görev teklifi sebebiyle emekli oldu. O dönemde Atatürk Üniversitesi eski Rektörü Prof. Dr. Erol Oral hocanın emekli olması ve Davut Kurdal'ın çalışkan-lığını bilgisini, ahlâkını bildiğinden onu daire başkanı olarak Ankara'ya götürdü. Bir süre burada görev yaptıktan sonra ta-mamen emeklilik hayatına döndü ve hayatını ölümünden son bir yıl öncesine kadar Ankarada devam ettirdi. Daha sonra yakalandığı hastalık nedeniyle ameliyat oldu ve ne yazık ki bu ameliyattan şifa bulamayarak bu âlemden baki âleme göç etti.

Sendikamıza hizmet etmiş ve fânî âlemden baki âleme göç etmiş olan başkanlarımızın hatıralarının kaleme alınması bü-yük bir hizmet ve vefanın en büyük örneğidir. Bundan dolayı hatıraların kaleme alınmasında akımı başlatan emeği geçen ve geçmiş hatıraları kaleme alan başkanlarımıza da teşekkür ediyorum.

YAŞAYANLARIN DİLİNDEN
İZ BIRAKANLAR

ESAT KAÇAR

Ergül KAÇAR / Behti GEZER

Kıymetli eşim Esat Kaçar Çanakkale Lapseki'nin Eçialan Köyünde dünyaya gelmişti. Resmî olarak 15.01.1959 doğumluymdu fakat bu doğum tarihi zannedersen doğru değildi. Ayını tam olarak bilmesek de 1958 yılında doğduğunu söylüyordu.

Eşim yedi aylıkken kayınpederim Selahattin Kaçar Ayvacık'ın Erecek Köyü'ne imam olmuş ve oraya gitmişler. Eşimin çocukluğu orada geçmiş. Köyde ilkokulu okumuş ortaokul için Ayvacık'a gitmek zorunda kalmış. Ortaokulda yatılı kalmış, hafta sonu köye gelirmiş. Daha sonra liseyi Tekirdağ İmam Hatip Lisesi'nde yine yatılı okumuş. Ardından Çanakkale merkez köylerinden birinde çok kısa bir imam hatipliği olmuş. Üniversitede Ankara İlahiyat Fakültesini kazanınca Ankara'ya gelmiş.

Fakültedeyken kendisiyle aynı sınıftaydık. Sınıfta çok aktif ve biraz da muzip idi. Her teneffüste, çok konuştuğu için arkadaşları onun ismini tahtaya yazarlardı. İkinci sınıfta bana evlenme teklif etti, okula evli olarak devam etmek istiyordu. Hacı Bayram Veli Camii'nin tam karşı sokağında Ahi Tura Mescidi var, orada imammış, caminin ufak bir bölümünü bir yatak bir kitaplık sığacak şekilde ayırmışlar, önceleri yurttta kalsa da imamlığa başlayınca orada yaşamış.

Aileler de istekli olunca 1978 yılı Temmuz ayında evlendik ve caminin sokağında eski bir ev kiralayıp oturduk. Son sınıfta 1980 ihtilali oldu, okula devam mecburiyeti geldi. Esat Bey sakallı bir imamdı, sakalını kesmek zorunda kaldı. O dönemlerde bizim okulda ülkücü-akıncı mücadelesi vardı. Ülkücüler dördüncü sınıfta eşimi gözümün önünde öldüresiye dövdüler, hatta birisi yerden kocaman bir taş aldı atıyordu ki ben o anda görmemek için gözümü kapattım. Çünkü o sırada ben hamileydim ve bu taş eşimi öldürür, bari görmeyeyim, yoksa çocuğum düşer diye düşünmüştüm. Biz o gün çocuğa bez yapmak için Sümerbank'tan pazen almıştık, bu sebeple okula geç gitmiştik. Otobüsten indiğimizde gördük ki olaylar olmuş ülkücüler okulun bahçesinde topluca duruyorlar. Eşimi gö-

rünce hemen üstüne çullandılar, ben yolun ortasında kalakaldım. Bir taraftan yağmur yağıyor, bütün taksilere durun diye el kaldırıyorum, hiçbirini durmuyor, herkes son sürat oradan uzaklaşıyor. Ben ne yapacağımı bilmediğim için ağlıyordum. En sonunda omzuma bir el dokundu, bir ses ‘Mücahideler ağlamaz’ dedi. Baktım, beşinci sınıftan Saide abla. ‘Abla bak sana Esat’ı öldürecekler, dedim. O da ‘Esat’a seslen, Tandoğan’a doğru koşsun, ben oradan taksi tutacağım size, dedi. Allah razı olsun. Tandoğan’dan taksiye binip evimize geldik, Esat beyin gözlükleri kaybolmuştu, çamurlara bulanmış, kan revan içinde kalmıştı. Allah’tan o koca taş ona isabet etmemiş yoksa ölebilirdi. O devir öyleydi, ailelerimiz de bizi onun için erkenden evlendirmişti.

Son sınıfta ilk kızımız Esra doğdu, ben zar zor okula gidebiliyordum ama eşimin yardımıyla okulu bitirebildim. Okulun son sınavlarında Esat Bey, hadis hocamız Mehmet Sait Hatipoğlu’ndan kendisini dersten bırakmasını istedi, böylece askere bir yıl geç gidecekti. Bu ders sebebiyle bir yıl bekleyerek Ankara İbadullah Camii’nde imamlığına devam etti.

1982 yılında askere gitti. Ankara Mamak’ta acemilik, Edirne’de Tankçı yedek subaydı. Ben de bu sırada Konya’nın Kadınhanı ilçesinde ailemin yanında Kur’an kursu öğreticiliğine başlamıştım. Sonra ikinci kızımız Esmâ doğdu. Rahmetli annem bebeklere bakıyordu. Askerden sonra Esat Bey de Kadınhanı’na geldi önce imamlık yaptı, sonra İmam Hatip Lisesi’ne öğretmen oldu. Faal bir öğretmendi, zaten kişiliği de öyleydi. Ben ilkokul mezunu kızları Kur’an kursunda bir yıl okutuyordum, onların imam hatipte okumasını istiyordum ama idare kaydetmekten çekiniyordu ve aileleri vazgeçiriyordu. Biz eşimle bunu fark ettik. Önce benim kız kardeşim Çiğdem’i zorla kaydettirdik. Onların düşüncesine göre kızlar başörtüsü problemi yaşayabilirdi, en iyisi okulda hiç kız öğrenci olmamasıydı. Ama çok çalışkan, becerikli talebelerim vardı, onların okuması gerekirdi. İlk sene Çiğdem biraz mücadele etti ama sınıftaki tek kız

olduğu için sıkıldı, meslek lisesine geçti. Fakat biz eşimle ertesi sene azmettik birkaç tane öğrencimi aynı anda kaydettirmeyi başardık. İdare bu sefer bir şey yapamadı ve bu öğrencilerden bazıları daha sonra üniversiteye de gitti.

Bu arada Esat Bey İmam Hatip'te öğretmenken öğrencilerle ders harici sohbetler yaptığı için askeri mahkemede yargılanmıştı. Neyse ki beraat etti.

Kayınpederim hastalanınca 1989 yılı ağustosta Çanakkale'ye taşınmak zorunda kaldık. Üç kızımız vardı. (1986 yılında Büşra'mız doğmuştu.) Esat Bey Çanakkale Merkez İmam Hatip Lisesi'nde öğretmen olarak göreve devam etmekteydi fakat eşimin faal bir öğretmen olması yerinin sabit olmasını engeliyordu, sürekli başka bir okula görevlendiriliyordu. Bu şekilde birçok okulu gezdi, hatta Kirazlı Yatılı İlköğretim Okulu'na bile gönderildi. O zamanlar 28 Şubat dönemi olduğundan başörtüsü sorunları had safhadaydı.

1992 yılında eşim Eğitim-Bir-Sen faaliyetleri yaparken ben de Şüheda Hanımlar Kültür ve Çevre Derneği'ni kurmuştum. Benim de kendime göre faaliyetleri olduğu için o sırada eşimin Eğitim-Bir-Sen çatısı altında yürüttüğü faaliyetleri fazla takip edemedim, buna ilişkin bilgileri sağ olsun Behti hocam yazmış. 1994 yılında son kızımız Berrin dünyaya geldi.

2013 yılında büyük kızımız Esra'nın kına gecesinde eşim salon olarak Cumhuriyet İlkokulu'nun müsamere salonunu kiralamış, kına gecesinde bazı talebelerimiz de ilahi okumuşlardı. Anlatıldığına göre kadınlar salondayken bir gazeteci salona girmeye çalışmış, fakat kapıdakiler içeride bayanlara ait bir düğün var deyip izin vermeyince gazeteci kapıdan bakıp içeri- nin birkaç fotoğrafını çekip gitmiş. Öğrenciler sahneye fon olarak Allah ve Muhammet levhaları asıp ilahileri onun önünde söylemişlerdi. Salonun ortasında sahneden 8 metre önde bir kolonun üzerinde ise 'Hâkimiyet kayıtsız şartsız millettir.' yazıyordu. Çekilen fotoğrafta bu yazıyla arkadaki Allah ve

Muhammet fonları alt alta gelmiş, gazeteci de bundan kendine malzeme çıkarmıştı. Olayı çarpıtarak ‘Esat Kaçar evlendi ve irticai bir düğün yaptı. Hem de Cumhuriyet İlkokulunda!’ diyerek fotoğrafı Star gazetesinde yayınladı. On gün boyunca bütün Türkiye çalkalandı. Önce eşime karşı kamu davası başlatıldı. Ben bu kına gecesinin bayanlarla ilgili olduğunu, eşimin bir şeyden haberinin bulunmadığını söyleyince savcı bu sefer bana karşı da soruşturma başlattı. İkimiz de devlet memuruyduk. Durumu ne kadar anlatsak da savcı bir türlü bu işten vazgeçmedi. Bu olaylar sebebiyle sonunda zorunlu olarak tayin isteyip Çanakkale’den ayrıldık.

Esat Bey’e ‘Onlar bizi rastgele tayin etmeden ben İstanbul’a tayinimi isteyeyim, sen de eş durumundan yanıma gelersin,’ demiştim. Çünkü kızlarımız o sırada İstanbul’da okuyordu, onların yanına gitmek mantıklı olacaktı. Bu şekilde Üsküdar’a tayin oldum, eşim de sonradan yanıma geldi ve İstanbul’daki hayatımız başladı.

Esat Bey İstanbul’da önce Burhaniye İlköğretim Okulu’nda öğretmenlik sonra da Beylerbeyi İlköğretim Okulu’nda idarecilik yaptı.

Bu arada Çanakkale’de iken 2001 yılında eşimle Milli Görüş’ün davetiyle Almanya’ya bir aylığına yaz öğrencilerine Kur’an öğretmek için gitmiş, Kassel de Ayasofya Camii’nde görev yapmıştık. Aynı şekilde 2009 yılında da (yani İstanbul’a geldikten altı yıl sonra) ben Diyanet’in görevlendirmesiyle Ramazan ayında irşat görevi için eşimle birlikte Belçika’ya gittim. Eşim o sırada yeni emekli olmuştu.

Emekli olma sebebi 2008 yılında hacca gittikten sonra kendisini çok yorgun hissetmesiydi. Ama bir süre dinlenince pişman oldu ve Üsküdar Belediyesi’nin Tebrik ve Taziye Komisyonu’na girdi. Bu komisyon belediye başkanı adına ölen kişilerin ailelerine taziyeye gidiyor ve Esat Bey orada müteveffanın ruhuna Kur’an okuyordu.

Daha sonra iyi idare edilememiş, borca batmış bir vakıftan yöneticilik teklifi aldı. Esat Bey orada çok çalıştı, orayı öyle disipline etti ki borca batmış vakfın kasasına bu borcun çok çok ötesinde para koydu. Fakat sonunda nedeni bilinmeyen bir şekilde eşimin işine son verildi. Esat Bey buna çok üzüldü. Bilemiyorum bu üzüntüden mi oldu, fakat bu olaydan sonra hafızasında sorunlar çıkmaya başladı. Doktorların Alzheimer teşhisinden sonra ilaç kullanmaya başlasa da unutmaması giderek ilerledi ve sekiz yıl sonra bir gece ansızın vefat etti. Vücudu çok sağlıklıydı, normal bir şekilde yiyip geziyordu fakat son zamanlarında her şeyi, çocuklarını bile unutmuştu. Eşi olarak bir tek beni tanıyordu.

Bu arada eşimin fahri bir işi daha vardı ki onda da çok başarılıydı. Önce Çanakkale’de savaş alanları rehberliği yaptı, hatta kendisi gibi din dersi öğretmenlerinin rehberlik yapmasına da önayak olup onları yetiştirdi. Öyle ki Esat beyin anlatımını beğenenler tekrar tekrar tur düzenleyip Çanakkale’ye gelirlerdi. Ülkenin değişik vilayetlerinden, hatta yurtdışından gelenler özellikle Esat beyin onları gezdirmesini isterdi. Rahmetli eşim biz İstanbul’a geldikten sonra da hafta sonları Çanakkale’ye gelerek rehberlik yapmaya devam etti.

Esat Bey Çanakkale’deki rehberlikten sonra İstanbul rehberliği ve hatta Suriye Rehberliği de yaptı ve dört kez uçakla Suriye’ye tur götürdü. Elbette o zamanlar Suriye’de savaş yoktu.

Esat Bey’in gözü çok açıktı, insanları idarede çok mahirdi. Çok pratikti. Konuşması da çok etkileyici, çok duyguluydu. Çanakkale Savaşı’nı öyle bir anlatırdı ki insanlar hüngür hüngür ağlar, sanki o günleri yeniden yaşarlardı, o gezi onlar için ömür boyu unutamadıkları bir gezi olurdu.

Esat Bey yerinde hiç durmayan, çok hareketli bir insandı. Boş durmayı sevmezdi. Her yaz mutlaka bir kursa giderdi. Ondan geriye bir çekmece dolusu sertifika kaldı. Bazen ‘Biraz yavaş olsan,’ derdim. ‘Hızlı yaşa, genç öl, cesedin güzel olsun.’ diye

karşılık verirdi. Öyle de oldu. Öldüğünde çok güzeldi, 65 yaşında gireli birkaç gün olmuştu. 29 Ocak 2024'te vefat etti.

Dışarıda çok muzip ve konuşkan olmasına rağmen aile içinde çok mükemmeliyetçi ve disiplinliydi. Çocuklar sınavlardan 95 puan alsalar bile niye 100 almadın diye sorardı. Kızlarının okumasını çok isterdi, hepsini de okuttu. Hatta ikisi çift üniversite bitirdiler.

Rahmetli eşim kitaplara çok düşkündü, kitaplığında ta orta-okulda aldığı kitapları vardı. Kitapların bazısında fiyat olarak 25 kuruş yazıyordu. Gittiği yerden mutlaka elinde bir kitapla gelirdi. Çok da okurdu. İstanbul'a taşınırken bu kitapların bir kısmını Çanakkale'de bırakmıştık, daha sonra onları Çanakkale İlahiyat'ın kütüphanesine hediye ettik. Bir kamyonet kitap... İstanbul'dakilerin bir kısmını da Marmara İlahiyat'ın kütüphanesine bağışladık. Yine de geriye birçok kitabı kaldı. İnşallah hediye ettiğimiz bu kitaplar kendisi için sadaka-yı cariyeye olur. Allah ondan razı olsun. Kabri cennet olsun.

YAŞAYANLARIN DİLİNDEN
İZ BIRAKANLAR

HAYRULLAH GÜRLER

Hamdi YILDIZ

Hayrullah Gürler, gurbetçi bir babanın çocuğu olarak 1957 yılında Samsun'un Terme ilçesinde dünyaya geldi. Aynı yıl Tek parti baskıcılığına karşı "Yeter Söz Milletindir" diyen Demokrat Parti üçüncü defa seçimleri kazanmış, ama CHP, kabullenemediği sonuçlar için ortalığı karıştırmaya başlamıştır. Hayrullah üç yaşına geldiğinde o malum darbeyle milletin iradesi hiçe sayıldı. Üç yaşında tanışılan ilk darbe son da olmayacaktı maalesef.

Gürler, ilkokulu Terme Yukarısöğütlü İlkokulunda bitirip, ortaokul ve lise eğitimine Samsun İmam Hatip Okulunda devam etmiştir. Takvim yaprakları 1984 yılını gösterdiğinde Samsun Yüksek İslâm Enstitüsü'nün mezunları arasında kendisi de bulunmaktaydı.

O artık bir öğretmen idi ve ilk görev yeri de Bayburt Ortaokulu olmuştur. 1985 yılında askerlik vazifesini Çanakkale'de yedek subay olarak tamamladıktan sonra evlenmiş, üç çocuk sahibi olmuştur.

Okumaya, araştırmaya, düşünmeye olan sevdası, harfleri sökmeye başladığı andaki taze heyecanını hiç yitirmedi. Öğrenim hayatı boyunca tüm parasını kitaplara, gazetelere, dergilere harcadı. Gençlik dönemlerinde MTTB (Millî Türk Talebe Birliği) bünyesinde çalışmalara katıldı. İlk görev yeri Bayburt'ta gençlere yönelik çalışmaları ile bilinen Millî Gençlik Vakfı'nın çeşitli kademelerde görev aldı. Gençlerin, öğrencilerinin İslâm ahlâkıyla örtüşen bir hayat sürmeleri için tavsiyelerde bulundu, öncülük etti, kendisi de rol model oldu.

1988 yılında tayin olduğu Giresun Eynesil'de, Eynesil İmam-Hatip Ortaokulunda müdür yardımcılığı görevini üstlenerek gençlere daha fazla vakit ayırmaya gayret etti. Yine Eynesil ilçesinde görevde olduğu süre boyunca kitaplar almaya gençlerin eğitim-öğretim ve sosyal çalışmalarına destek vermeye devam etti. Neredeyse her gün gençler ile birlikte olup, onların derslerinde ve sosyal hayatlarında başarılı olmalarında büyük

emek sarf etti. Öyle ki, eşi de bu çalışmalara destek vermiş maddî imkânı olmayan ve köyden okumak için gelen genç kızlara ellerindeki tüm imkânları seferber etmişlerdir. Bazı akşamlar öğrencileri evlerinde misafir ederek onlara geleceğe dair yön verici konuşmalar yapmışlardır. “İslâm’da Şecaat, Yiğitlik, Kahramanlık” konulu tez çalışmasında, yüce dinimizin bizlere yüklediği genç nesillere hatırlatma ve aktarma görevini de yerine getirmeyi amaçlamıştır.

1992 yılında memleketi Terme’de İmam-Hatip Lisesinde görev başladı. Yıllar içerisinde bin bir çaba ve fedakârlıkla oluşturduğu kütüphanesindeki kitap ve dergilerin bir kısmını, kurulmasına öncülük ettiği, okul kütüphanesine bağışlayarak birçok öğrencinin faydalanmasını sağladı.

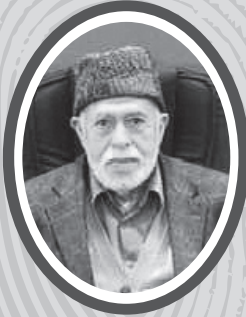
14 Şubat 1992 de Mehmet Âkif İnan ve 15 arkadaşı tarafından kurulan ‘Eğitim-Bir-Sen’, kendisi ve arkadaşları için artık sınılanacak bir limandı. Sendikanın Terme ilçesinde örgütlenmesi ve faaliyetlerine başlamasına öncülük eden Gürler, her türlü zorluğa karşın başarılı olmuştur. Bu sıralarda Terme’den ayrılarak Samsun İmam Hatip Lisesi’nde öğretmenlik yapmaya başladı. Sendikal çalışmalarına da burada devam eden Gürler birkaç kez dostlarıyla Ankara’ya giderek Mehmet Âkif İnan’ı ziyaret etmiştir.

Cihad Lütfullah Gürler, babası için; “Ailesi olarak çeşitli sohbetlerinde mücadelelerini arkadaşlarına anlatırken kulak misafiri olurduk. Çektiği sıkıntıları aile içerisinde çok fazla dillendirmezdi. Ama akşamları evdeki yorgunluğundan biz nedeni bir uğraş içerisinde olduğunu anlamaya çalışırdık. Sonra zaman içerisinde biz de görev sahibi olunca babamızın aslında inandığı davası için ne kadar büyük fedakârlıklar yaptığını ziyadesiyle fark ettik. Bize en büyük mirası ahlâk, sabır ve 3000 adet kitaptan oluşan dev bir kütüphanedir. Biz kendisinden hep razı olduk. Duamız o ki, Rabbim de kendisinden ebeden razı olsun” der.

Dava arkadaşları, yol arkadaşları sendikal hareketin içerisinde kendisine omuz veren arkadaşları da aynı cümleleri kurar Hayrullah Başkan için. Ülkemizin yokluklar, yolsuzluklar, hukuksuzluklar ile kâbus dolu günler yaşadığı dönemlerdi 2002 yılı. 90'lı yılların karanlık zihniyeti etki gücünü hâlâ kaybetmemiş, yargıda, bürokraside, askeriyede ve siyasette buna paralel yapılanmalar hâlâ devam etmektedir. Gürler ve arkadaşları tüm bunlarla mücadele içindeyken ülkede bombalar patlıyor, hukuk ayaklar altına alınıyor, ekonomi liyakatsiz yöneticiler yüzünden halkın üzerine kâbus gibi çöküyordu. Yine de Samsun'da Eğitim-Bir-Sen bayrağını dik tutmak için olanca gayretini sarf ediyor, köy köy, okul okul geziyor çiçeği burnunda sendikaya üye kaydetme, sendikanın varlığını öğretmenlere duyurma görevini layıkıyla yerine getiriyordu. Tabi ki zamanın şartlarında ekonomik anlamda çok büyük fedakârlık isteyen bir görevdi bu yapılan. Bu fedakârlık da ancak bu davaya gönül vermiş, bu davaya inanmış bireyler tarafından yürütülebilirdi.

2002 yılında Samsun Eğitim-Bir-Sen Şube Başkanlığı'nı Abdullah Ayrancı'dan devralan Gürler, bu görevini sağlık sebeplerinden dolayı bir yıl sonra dava arkadaşı Necmi Macit'e devreder.

YAŞAYANLARIN DİLİNDEN
İZ BIRAKANLAR

İBRAHİM DURAN
-Bir Ömürlük Hizmet-

Süleyman ÇAYIR

1943 yılında Afyon'un Emirdağ ilçesine bağlı Çatalı köyünde dünyaya gelen İbrahim Duran, ilkokul eğitimini Emirdağ'da tamamladı. Küçük yaşta hafızlık eğitimini de başarıyla tamamladıktan sonra İstanbul'a giderek İmam Hatip Ortaokulu'nda öğrenim gördü. Ortaokul ve lise eğitimini İstanbul İmam Hatip Lisesi'nde bitirdikten sonra İstanbul Yüksek İslâm Enstitüsüne girdi.

Henüz üniversite eğitimine devam ederken 1966 yılında, hayatını birleştirdiği Elif Duran ile evlendi. Aynı dönemde Üsküdar'daki Aziz Mahmut Hüdayi Camii'nde imam ve hatip olarak görev yaptı. 1969 yılında Yüksek İslâm Enstitüsünden mezun olduğunda önünde üç seçenek vardı: Diyanet'te müftülük (Hatta Marmaris müftülüğü teklifi yapılmıştı), üniversitede akademisyenlik veya Milli Eğitimde öğretmenlik. Ancak evli ve çocuğu olduğu için en erken açıklanan seçenek olan öğretmenliğe yönelmeyi tercih etti.

Üniversite sonrası, 1969'da İzmit'e atandı ve İzmit İmam Hatip Lisesinde meslek dersi öğretmeni olarak göreve başladı. 1971 yılında yedek subay olarak askerlik hizmetini yerine getirdi. 1973'te ise Eskişehir Esentepe Ortaokuluna Din Kültürü öğretmeni olarak tayin edildi. 1977'de Eskişehir İmam Hatip Lisesine geçiş yaparak meslek dersi öğretmenliği görevine başladı ve kısa süre içinde burada müdür başmuavini oldu. Bu yıllarda meslek dersleri için bir kitap yazdı ve bu eser, okullarda ders kitabı olarak okutuldu.

1982'de Eskişehir'in Çifteler ilçesine İmam Hatip Lisesi Müdürü olarak atandı. Görev yaptığı süre boyunca, okulun bugünkü binasının inşası için büyük çabalar sarf etti. Yardım toplamak amacıyla çevre il ve ilçelerde çalışmalar yürütüldü, kurban derileri toplandı. Ancak bu esnada askerî yetkililer, derilere el koyarak Türk Hava Kurumu adına topladılar ve okul yönetiminden bir müdür yardımcısını nezarete attılar. İbrahim Hoca, Vali Hanifi Demirkol'un desteğini alarak hem arkadaşını nezaretten çıkardı hem de kurban derilerini tek tek geri

aldı, kaymakamın engellemelerine rağmen mücadelesinden vazgeçmedi.

1987 yılında, Eskişehir Süleyman Çakır Lisesine müdür olarak atandı ve 1993 yılına kadar burada görev yaptı. Ancak siyasi baskılar nedeniyle Eskişehir İmam Hatip Lisesine meslek dersi öğretmenini olarak geri döndü. 1994 yerel seçimlerinde Refah Partisinden Emirdağ Belediye Başkan adayı olarak yarıştı. Ardından 1995 genel seçimlerinde Refah Partisi Afyon Milletvekili adayı oldu. Seçimlerin ardından öğretmenlik mesleğine geri dönerek 1997 yılında emekli oldu.

Ensar Vakfı ve Eğitim Hizmetleri

İbrahim Duran, emeklilikten sonra da mücadeleye ara vermedi. Aynı yıl, Eskişehir’de Ensar Vakfının kurucu başkanlığını üstlenerek vakfın faaliyetlerine öncülük etti. Vakıf bünyesinde eğitim çalışmalarına devam edildi ve öğrencilere burslar sağlandı. Bu dönemde Eskişehir’e bir ilahiyat fakültesi açılması için de girişimlerde bulundu. Diğer sivil toplum kuruluşlarıyla birlikte, Anadolu Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Yılmaz Büyükerşen’e çıkararak fakülte açılması talebinde bulundular. Ancak Büyükerşen bu teklifi reddetti.

Vakıf başkanlığını devrettikten sonra yurt dışına giderek Millî Görüş teşkilatında görev yaptı. Belçika ve Almanya’da sekiz yıl boyunca imamlık yapan İbrahim Hoca, Türkiye’ye döndüğünde Eğitim-Bir-Sen Eskişehir Şubesi’ni kurarak başkanlık görevini üstlendi. Bu süreçte sendikanın kuruluşu için yönetim kurulu yeter sayısını sağlamakta zorlandığını kendisi de dile getirmişti. Ancak pes etmeden, sendikayı genç nesillere devrederek mücadelesine Eskişehir’deki dernek ve cemiyetlerle devam etti.

Bir konferans sırasında İskender Evrenosoğlu’nun sahte peygamber olduğunu yüksek sesle dile getirdiği için salondan zorla çıkarıldı. Ancak bu çıkışı, İslâmî camiada büyük sevince-

le karşılandı. Müftülük personeli kendisine teşekkür ederek: “Bizim söyleyemediğimizi sen söyledin, dilimize tercüman oldun.” dediler.

Ailesine Adanmış Bir Hayat

İbrahim Duran, aynı zamanda ailesine karşı da sorumluluklarını eksiksiz yerine getiren bir babaydı. Üç oğlunun düğünlerini yaparak babalık vazifesini tamamladı. Son dönemlerde eşinin geçirdiği ağır ameliyat sonrasında, yaşına bakmaksızın ona büyük bir özveriyle baktı. Hayat arkadaşına evde hizmet etti ve karı-koca, birbirlerinden yalnızca kırk gün arayla vefat ettiler.

İbrahim Duran, 8 Haziran 2022’de hayata gözlerini yumdu. Dört çocuk sahibi, iyi bir baba ve sadık bir eş olarak ardında pek çok güzel hatıra bıraktı. Son nefesine kadar insanlara dini doğru bir şekilde anlatmayı sürdürdü.

İbrahim Duran’ın Sendikacılık Serüveni: Zor Zamanların Dava Adamı

1993 yılının Kasım veya Aralık aylarından biriydi. Merhum Mehmet Âkif İnan, Eğitimciler Birliği Sendikası’nın temellerini atmak için il dolaşıyordu. O yıl, tam tarihini hatırlamasam da Eskişehir’e geldi. Bir grup öğretmenle yaptığı toplantıda, sendikal örgütlenmenin önemini vurguladı. O güne kadar eğitimciler, çoğunlukla ideolojik bir zeminde illegal olarak örgütlenmişlerdi. Ancak İnan, bunun aksine meslek temelli bir örgütlenme gerektiğini savunarak şöyle diyordu:

“Bizim örgütlenmemiz meslekî bir zeminde olacak. Eğitim programlarını şekillendirecek, neslimizin ve ülkemizin geleceğini inşa edecek çözümler üretmek üzere bu yola çıktık. Amacımız, öğretmenlerin refahını sağlamak ve eğitimde huzur tesis etmektir. Bu mücadeleye gönül verecek, aynı idealleri paylaşacak arkadaşlarımızı arıyorum. İl temsilcisi olarak davamıza omuz verecek yıl arkadaşları edinmek istiyorum.”

Bu konuşmanın ardından İbrahim Duran, söz alarak bu önemli vazifeyi Eskişehir’de üstlenmek istediğini belirtti. Onun isteği kabul edildi ve görev kendisine tevdi edildi.

Adım Dershanesinde İlk Adımlar

Görevi üstlenir üstlenmez Duran, yakın arkadaş çevresindeki öğretmenlerle temas kurarak bir toplantı organize etti. Ocak 1994’ün ortalarında, bugünkü Eskişehir Eğitim-Bir-Sen mülkü olan Adım Dershanesinde toplanma kararı alındı. Sanırım bir cumartesi akşamıydı, saat 18.00-19.00 sularında dershane-nin bir odasında buluştular. Yaklaşık 20 öğretmen ve akademisyen hazır bulunuyordu.

Toplantıda İbrahim Duran, Mehmet Âkif İnan’ın kimliğinden, ideallerinden ve sendikal faaliyetlerinden bahsederek bu davanın Eskişehir ayağının kendisine emanet edildiğini anlattı. Ardından, katılımcılardan görüşlerini sordu. Yapılan değerlendirmeler sonucunda sendikanın kurulmasına, 7 kişilik bir kurucular kurulu oluşturulmasına ve seçilen isimlerin genel merkeze sunulmasına karar verildi. Kurucular Kurulu’nun başkanlığına ise İbrahim Duran getirildi.

İdeolojik Çatışmalardan Meslekî Mücadeleye

O dönemin şartları gerçekten zorluydu. Aydınlar, ideolojik tartışmalarla çevrelerini oyalarken İbrahim Duran ve arkadaşları öğretmenlerin gerçek sorunlarına odaklandı. Eğitim sistemindeki aksaklıkları tartışıyor, meslekî örgütlenmenin önemine vurgu yapıyorlardı. Eğitim-Bir-Sen’in bir meslek örgütü olduğunu, ideolojik saplantılardan arınmış bir çözüm zemini sunacağını her fırsatta anlatmaya çalışıyorlardı. Zor bir süreçti, zira meslek örgütlerinin o güne kadar ideolojik angajmanlarla anılması birçok kişiyi tedirgin ediyordu. Ancak sendikanın vizyonuna inanan az sayıda öğretmen ve akademisyen, bu yolda yürümeye kararlıydı.

Tanıtım ve İş Birliği Faaliyetleri

Bu amaçla Mehmet Âkif İnan, konferanslara davet edildi; yerel basın ve televizyonlarda tanıtım toplantıları yapıldı. 1996 yılında Haçlı Seferlerinin 900. Yılı münasebetiyle Eğitim-Bir-Sen İstanbul Şubesi tarafından düzenlenen, çeşitli üniversitelerden 40 akademisyenin katıldığı; İznik, Kütahya, Seyitgazi ve Eskişehir güzergâhında gerçekleştirilen tarihi ve kültürel gezi çerçevesinde Eskişehir’de “900. Yılında Haçlı Seferleri ve Anadolu’nun İslamlaşması” paneli düzenlendi. Açılış konuşmasını Memur-Sen Genel Başkanı Mehmet Akif İnan’ın yaptığı panele, Prof. Dr. Mahmut Kaya, Doç. Dr. Ahmet Ağırakça, Doç. Dr. Ramazan Kaplan ve Doç. Dr. Cezmi Karasu konuşmacı olarak katıldı.

Sendikanın Büyümesi ve Yeni Alanlara Yayılması

Eğitim camiasında çalışmalar sürerken, 1995 yılında Genel Merkez, Memur-Sen Konfederasyonu’nun kurulduğunu ve diğer meslek gruplarının da Eğitim-Bir-Sen aracılığıyla örgütlenmesi gerektiğini bildiren bir yazı gönderdi. Bunun üzerine ilk olarak din görevlileri derneğiyle temas kuruldu. Ardından sağlık çalışanları ve belediye memurlarıyla görüşmeler yapıldı, farklı iş kollarının örgütlenmesi için büyük çaba sarf edildi.

O dönemde, birçok memur illegal yapılardan çekinirken İbrahim Duran onları ikna etmek için durmaksızın çalıştı. Nihayet sendika yasası çıkınca görevini genç nesillere devretti. Ancak 28 Şubat sürecinde yaşanan zorluklar, herkesin hafızasında unutulmaz anılar bıraktı.

Bir Dava Adamının Ardından

Evet, İbrahim Duran zor zamanların idealist insanıydı. Bir inancı, bir ülküsü vardı. Onun öncülüğünde, başta Mehmet Âkif İnan olmak üzere, bu yolda emek veren tüm dava arkadaşlarının ruhu şad olsun. Hepsine Allah’tan rahmet diliyorum.

YAŞAYANLARIN DİLİNDEN
İZ BIRAKANLAR

MEHMET ARSLAN BOZ

Ekrem BOZ

Allah'ın (CC) Selâmı ve Rahmeti, Meleklerin İstiğfarı, Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed Mustafa (SAV) efendimizin Şefaati üzerimize olsun. Öncelikle böyle bir yazıyı kaleme almanın mutluluğunu biz evlatlarına yaşattığımız için tüm Eğitim-Bir-Sen ve Memur-Sen camiasına teşekkürlerimizi borç biliriz. Sevgili Babamız Mehmet BOZ' un hayatı, yaşamı, kişiliği, fedakârlıkları ve verdiği mücadeleleri ansiklopedilere sığmayacak ölçüde olmasına karşın acziyetimizi beyan eder ve birkaç sayfada onu anlatmaya gayret edelim. Öncelikle kendisinden bahsederken "Sevgili Babamız" unvanını önem ve hassasiyetle belirtmek isteriz.

Sevgili Babamız Mehmet Boz, Trabzon ili Akçaabat ilçesi Arpacılı köyünde Hacı Bayram ve Hatice Boz'un hanelerinde 05.12.1953 tarihinde hanenin üçüncü evladı olarak dünyaya gelmiştir. İlkokul eğitimini, Arpacılı Köyü Metinkale İlkokulunda, Orta ve lise eğitimini Akçaabat Lisesinde tamamlamıştır.

1974 yılında girdiği Trabzon Fatih Eğitim Fakültesi Sosyal Bilimler Enstitüsünden, 1977 yılında mezun olmuş, Sosyal Bilimler Öğretmeni olarak 1978 yılında, İlk görev yeri olan, Kastamonu ili Devrekâni ilçesi İmam Hatip Lisesine atanmıştır. 12 Eylül 1980 darbesinin sıkıntılı dönemi öncesi Devrekâni İmam Hatip Lisesi Müdürü olarak görev yapmıştır.

Haksızlığa karşı dik duruş ilkesinden hareketle, cuntacıların başı Kenan Evren'e yazmış olduğu bir mektup nedeniyle, 1983 yılında Adana ili Seyhan İlçesi Beşocak Ortaokuluna tayin edilmiştir.

Daha sonra 1990-1991 eğitim-öğretim döneminde Trabzon ili Akçaabat ilçesi Sebat Ortaokuluna tayini aldırılmış, burada iki

seneye yakın vazife yapmıştır. Bu sürede lisans eğitim ve sınavını tamamlayarak Tarih Öğretmeni olmuştur.

1993 yılında Antalya ili Konyaaltı İlçesi Çakırlar köyü Ortaokuluna tayin edilmiştir.

Takip eden yıllarda, Antalya Zeytinköy İmam Hatip Lisesi, Hacı Dudu Mehmet Gebizli Kız Anadolu İmam Hatip Lisesinde görev yaptığı yıllarda, 28 Şubat dönemi baskıcı uygulamalarına maruz kalmış, başörtülü öğretmen ve öğrencilere vermiş olduğu açık destek ve sendikal faaliyetleri nedeniyle, Habibler İlköğretim Okuluna sürgün olarak tayin edilmiş, burada iki yıl boyunca soruşturma ve yıldırma maruz kalmıştır.

Eğitimci olarak son görev yeri olan 2004 yılında Varsak Lisesinden emekliliğe ayrılmıştır.

1979 yılında Şaduman Hanım ile evlenerek Yusuf, Elif Zeynep, Mahmut Emin, Ayşegül Handan, Mahmut Ekrem ve Neslihan isimlerinde altı çocuğu olmuş; Mahmut Emin ve Ayşegül Handan küçük yaşlarda vefat etmişlerdir.

2012 yılında, eşi Şaduman Hanım'ı, iki yıldır mücadele etmiş olduğu kanser hastalığı nedeniyle rahmeti rahmana uğurlamış, ardından kendisi de yakalandığı kansere yenilerek 01.01.2016 tarihinde hakka yürümüştür.

Sevgili babamız, öncelikle ailesine biz çocuklarına sevgi ve saygısını hiç eksik etmemiştir. Evvela bizlere hakkaniyetli ve adaletili olmayı, hiç kimsenin en küçük hakkına hukukuna girmemeyi öğütlemiş bu konuda bizleri tam anlamıyla şuurlandırmıştır. Çevresine, komşularına ve akrabalarına karşı hassas bir yapıya sahiptir. Beyaz da olsa yalanı asla sevmez, dürüst ve net bir kişilik sahibidir. Sözü tutma hususunda çok hassas ve titizdir; eğer söz verdiyse onu mutlaka yerine getirmeye özen göstermiştir. Küçük, büyük demeden karşısındaki her insana değer verir; iyi bir dinleyici ve iyi bir hatiptir. Ayrıca ileri

görüşlü ve feraset sahibidir. Özellikle çocuk ve gençlere çok kıymet vermiştir.

Hayatının bir kısmı yasakçı rejimlerin, sınırlayan, korkutan, insanı hiçe sayan ikliminde geçmişse de onda bunun tam aksi anlayışta bir duruşu vardı. Gerek eğitimci olarak gerek baba olarak -ki bunun sayısız örneklerinden birisini yazacak olursak- haftada bir gün kitaplıktan seçtiğimiz bir kitaptan belirlediğimiz konuyla ilgili bize konferans ödevi verir ve bizim için evimizde hazırladığı kürsüde 5 dakikalık konuşma yaptırır. Katılımcılar olarak Ev halkı ve özellikle de kendisi pür dikkat bizi dinler sonrasında düşüncelerimizi ve kendimizi ifade etmeye yönelik sorular sorar, akabinde alkışlayarak bizi takdir ve tebrik ederdi. Aynı şekilde eğitimci olarak öğrencilerine pek kıymet verir, fikir ve düşüncelerini özgürce ifade edebilmelerini tavsiye ve teşvik ederdi.

Sevgili Babamızın haksızlığa karşı bir kere olsun boyun eğdiğine şahit olmadık. Bu kişiliği sayesinde Eğitim-Bir-Sen'de ve Memur-Sen'de il başkanlığı görevlerini ifa ederken zamanın en büyük zulümlerine karşı tam anlamıyla mücadele vermiş, bir an geri durmamıştır. Kendisi ve nice arkadaşları artık aramızda değiller. Bütün bir toplum olarak bugün bu mücadelecî ruhun meyvelerini toplamaktayız. Allah bu ruha sahip olan, destek olan, katılan, katkı veren herkesten razı olsun.

Sevgili Babamızın, eğitim yönüne şunları ilave edebiliriz: Gerek okulda öğrencileri, gerek arkadaşları ve gerek biz evlatları olsun, katılım sağlayan tüm çevresini, sıkmadan, sevdirek pratik kavramaya yönelik anlatım metotları ile motive ederdi. Branşı Tarih öğretmeni olması sebebiyle, Ecdadımız ile çağımız gençliğine köprü vazifesi olmak adına gerekli bilgi ve donanımla vazifesini yerine getirmeye gayret etmiştir. "Tarih tekerrürden ibarettir" sözüne istinaden geçmiş tarihimizde yaşanan malum olumsuz döngülerin tekrar yaşanmaması ve aslımızı muhafaza etmemiz konusunda, çevresinde sesini duyurabildiği her ortamda kendisini dinleyenleri bilinçlendirmiştir.

Sevgili Babamız, 1999-2004 yıllarında beş yıl Eğitim-Bir-Sen ve Memur-Sen Antalya il başkanlığı yapmış olduğu sancılı ve kritik dönemlerde toplumu hem ahlâken hem ekonomik olarak acziyete düşürmüş malum 28 Şubat zihniyeti olan koalisyon hükümetlerinin getirmiş olduğu sosyal yıkımlara karşı, adeta asrın en büyük mücadelesini veren sivil komutanlarından birisi olmuştur.

Evlatları olarak söyleyebiliriz ki; 28 Şubat süreci ve sonrasında hem okuma hayatımızın engellendiği (bitirildiği) hem hayatımızın daha başlarında olduğumuz bir dönemde, bu zulüm karşısında nasıl durabileceğimizi, ne olursa olsun Allah'tan başka kimseden korkmamak gerektiği telkinleriyle bize ve çevresine örnek olmuştur. Bu zorlu eğitim öğretim yıllarındaki güçlü ve dik duruşunu hep saygıyla yâd ediyoruz. Gerek okul hayatında gördüğümüz baskı ve zulüm gerek ülkece yaşadığımız tramvatik durum diğer vatandaşlarımız gibi bizleri de mağdur etmiştir. Hayatımızda inandığımız şeylerden vazgeçmezsek, asıl kazanın biz olacağımızı bize sevgili babamız öğütlemiştir.

Dolayısıyla Sevgili Babamızın buradaki duruşunu özetlersek, bir taraftan eğitime vurulan darbelere karşı, bir taraftan ekonomik krizlerle yokluğa sürüklenen sessiz yığınların sözcülüğünü yapmış, maalesef herkesin çekindiği o dönemde bir avuç arkadaşıyla bu mücadelesini geri adım atmadan sürdürmüştür.

Meşhur 1 Aralık 2001 yürüyüşünü unutmak mümkün değildir. Çünkü tüm sağıyla soluyla bilinen sivil toplum kuruluşlarının eş zamanlı katılımı ile tüm Türkiye'de büyük bir miting yapma kararı alınmıştır. Zamanın aciz koalisyon hükümetine en büyük 'DUR' mesajı vermek hedeflenmiştir. Tüm bu çoklu farklı yapıda olan örgütleri tek bir idealde, hedefte tutmak kolay değildir. Sevgili Babamız, işte bu mitingde Antalya ilinde il sözcülüğü görevini üstlenmiştir. Bu mitingde on binin üzerinde katılım sağlanmış, dönemin hükümetinin zulmüne sivil duruş tüm Türkiye de sergilenmiştir.

O zaman yaşanan bir olayı Sevgili babamız bize şöyle aktarmıştır; On binlerin önünde Cumhuriyet Meydanına bildiri okumak üzere ilerlerken çevik kuvvet tarafından engellenmek istenmiş, emniyet amirine vali ile görüşme talep edilmiş, zamanın Antalya valisi tarafından kabul görülmüş, vali beyin kendisine hitaben, “Neden izinsiz bu yürüyüşü sergiliyorsunuz” diye sorduğunda, “Sayın valim az önce bizi buraya getiren emniyet amirine söylediklerimi size de tekrarlıyorum, siz eğer devletin valisi iseniz bu işlenen zulme karşı bize izin verin bildiri okuyalım. Yok, eğer Hükümetin valisi iseniz bilin ki bu on bin kişi ile bu bildiriye mutlaka okuyacak bir yer kendimize buluruz” demiştir. İnançlı ve mücadeleci duruşu karşısında vali bey tarafından da takdir görmüş ve bildiri okunmasına müsaade edilmiştir. Sevgili Babamız, izdihamı anlatırken “Kıbrıs kemiklerimin sesini duyuyordum” dediğini hep hatırlarız. Ve nihayetinde Cumhuriyet Meydanında o meşhur bildiri okumuştur. Bu yürüyüş toplumumuz için bir umut olmuş, mevcut hükümetin hüsrânını daha devam ettiremeyeceğinin de malumu olmuştur. Kısa sürede bu sessiz yığınlar karşısında tutunamayarak yerini milletin sesine teslim etmiştir.

İşte bütün bu yaşananlar, sevgili Babamız gibi davasına inanan siddıklar ve mücahit ruhlar sayesinde kazanılmıştır. Aramızdan ayrılanların ruhları şad olsun... Allah hepsinden razı olsun...

YAŞAYANLARIN DİLİNDEN
İZ BIRAKANLAR

MEHMET KESKİN

Mehmet KARA

Doğumu ve Ailesi

Mehmet Keskin, 28 Mayıs 1950 tarihinde Giresun'un Gö-rele ilçesinin Karakeş köyünde dünyaya gelmiştir. Babası imam, annesi ise ev hanımıdır. 6 çocuklu bir ailenin ilk evladıdır. Çocukluğu köyde geçmiş, 3 çocuk sahibi olan Mehmet Keskin, sabırlı, okumayı seven, kendini yetiştirmiş, yaptığı işi özenle en iyi şekilde yapmaya çalışan, titiz, vefalı, vakur; uzun yıllar boyunca yorulmadan, sıkılmadan mesleğini özenle icra etmiş sevilen, sayılan kıymetli bir insan ve iyi bir aile babasıdır.

Öğrenim ve Meslek Hayatı

Mehmet Keskin, ilkokulu köyünde okumuştur. Ortaokul ve lise eğitimini Trabzon İmam Hatip Lisesi'nde almıştır. Ardından ilahiyat eğitimine Konya Yüksek İslâm Enstitüsü'nde (İlahiyat Fakültesi) başlamış, 2 yıl sonra İstanbul Marmara İlahiyat Fakültesi'ne geçerek buradan mezun olmuştur.

Meslek hayatına, Din Kültürü ve Ahlâk Bilgisi öğretmeni olarak Kars'ta başlamış, sonrasında Trabzon Lisesi'ne geçmiş, burada uzun yıllar öğretmenlik ve idarecilik yapmıştır. Trabzon Lisesi kadrosundayken 1986-1992 yılları arasında yurtdışı görevlendirme ile gittiği Avusturya'da öğretmenliğe devam etmiştir.

Emekliliği

Mehmet Keskin, 1999 yılında Türkiye'de emekli olmuş, eğitim hizmetlerine devam etmek için tekrar Avusturya'ya gitmiştir. Avusturya'da İslâmî organizasyonların içinde bu görevi sürdürmeye devam etmiştir. Son nefesine kadar kendini İslâm'ı anlatmaya ve eğitime adanmış, 28 Kasım 2023 tarihinde Avusturya'da vefat etmiştir.

Şahsiyeti

Mehmet Keskin, çok beyefendi, çok kibar, naif ve güler yüzlü bir insandı. Kendisi dava adamıydı. Hareketliydi, uzun yıllar

Trabzon Lisesi'nde Müdür Yardımcılığı görevini yürütmüştür. Trabzon Lisesi'nde 250'yi aşkın öğretmen içerisinde farklı siyasî ideolojik düşüncede olmalarına rağmen Mehmet Keskin hepsiyle çok iyi bir iletişim içerisindeydi. İdareci olmasına rağmen kimseyi kırmamış, küstürmemiştir. Herkesin Mehmet abisi olabilmeyi başarmıştır. İlmli birisidir, o zamanlar idareci dediğin sert mizaçlı, asık suratlı adeta kötü polis gibi otoriter olmalı iken, Mehmet Keskin, öğrenci nezdinde bile gayet sevecen bir karakter sergilemiştir. İyi bir idareci, iyi bir öğretmen, örnek bir insan olarak tanınmıştır. İnanıldığı davasına hep sadık kalmıştır. Her zaman aktif olmuş, her oluşumun içinde mutlaka kendisini bulundurmaya tercih etmiştir.

Mehmet Keskin'i anlamak ve tanımak için Türkiye tarihine gitmek gerekir. Türkiye siyasî ve ideolojik olarak bir sürü badiyelerden geçmiştir. Bu ülkenin yerli millî insanları Türkiye'nin siyasî yapılanmasında yerlerini alırken Mehmet Keskinde bu yapılanmanın bir ferdi olmuştur.

12 Eylül 1980 ihtilali olmuş, askerler idareye el koymuş ve meclis lağvedilmiş siyaset demokrasi rafa kaldırılmış, ülkenin yönetimi askere bırakılmıştı. Siyasetin kapısı aralanınca yerli ve millî kadrolar tekrar siyaset sahnesine çıkmaya başlamış ve buna bağlı olarak toplumda demokrasinin gereği olarak hareketlenmelerde başlamıştır. İşte bu toplumsal hareketlenmelerde kendisi doğru bildiği örgütlenmeler içinde yer almıştır.

Kendisi hâlâ vazifeperver, gönüllü bir dava adamı, bir nefer olarak zihinlerdeki yerini korumuştur. Kendisi saygın bir memleket insanıdır. Bu toprağa, bu toprağın değerlerine kıymetlerine hep bağlı yaşamıştır. Ülküsü peygamberin ülküsüdür. Bu ülkeye hizmet etmekten hiç bir zaman geri durmamıştır. O hep elinde bayrak önde giden insanlardan olmuştur.

Sendikacılığı

Devletin sendikal örgütlenmelere göz kırptığı bir zamanda, Mehmet Âkif İnan'ın Ankara'da sendikal çalışmalara başlama-

sıyla; Mehmet Keskin'de sendikanın Trabzon Şubesi'nin oluşturması gerektiğini dillendirmeye başlamıştı. Mehmet Keskin, o yıllarda daha kamu sendikacılığı yasası çıkmadan, sendikal örgütlenmenin başında kendi yerini almış ve Eğitim-Bir-Sen'in Trabzon'da kurucu sendika başkanı olmuştur. Bu cenanın insanları, gönüldaşları; Eğitim-Bir-Sen içerisinde yerlerini almaya başlarken o dönemde çok dar ve kısır bir hareket alanı vardır. Mehmet Keskin, olgun, saygın ve oturaklı kişiliğiyle temsil makamında olması sendikanın gelişmesinde avantaj sağlamıştır. O dönemde kıt ekonomik imkânlarla Trabzon'da, özellikle yeni açılan özel TV ve radyo programlarında sendikayı tanıtmaya etkili olmuştur. Mehmet Keskin, bu örgütlenmenin en başındaki yerini almış olmanın gururunu ve onurunu taşımış önemli bir vazife insanıdır.

YAŞAYANLARIN DİLİNDEN
İZ BIRAKANLAR

METİN ÇİMEN

Nebi GÜL

Metin Çimen 04.08.1960 yılında Erzincan'da doğdu. İlk Orta ve Lise tahsilini Erzincan'da yaptı. 06.07.1979 yılında Erzincan Eğitim Enstitüsünü bitirerek, 12.11.1979 tarihinde Kars ili Susuz ilçesi Keçili İlköğretim Okulunda öğretmenliğe başlamıştır.

Sırasıyla Erzincan Merkez Erdene İlköğretim Okulu, Erzurum Çat Söbeçayır İlköğretim Okulu, Bartın Ulus Şiriner İlköğretim Okulu, Erzincan Merkez Yamaçlı İlköğretim Okulu, aynı ilde sırasıyla Üzümlü Karakaya İlköğretim Okulu, Merkez Osman Gazi İlköğretim Okulu Müdür Yardımcısı, Merkez Kurtilek 60. Yıl İlköğretim Okulu Md. Yet. Öğretmen, Merkez Ula-lar İlköğretim Okulu Müdür, Merkez Gazi İlköğretim Okulu Müdür görevlerinde bulunmuş, en sonunda Erzincan Merkez Osman Gazi İlköğretim Okulu Müdürlüğünden emekli olmuştur. Ensar Vakfı Erzincan Şube Başkanlığı görevindeyken 9 Nisan 2016 tarihinde vefat etmiştir.

Devlet memurlarının sendikal çalışmalarını yasal zemine taşıdığı ve 4688 sayılı yasanın çıkmasıyla daha çok görünür hale gelen sendikal mücadelesinde artık kimliği 'Sendikacı Metin Çimen' diye bilinmeye başlamıştır. Eğitim camiası ve şehirdeki kimliği eğitimci olmasından öte sendikacı olarak anılmaya ve görünür hale gelmişti. Bu durum onun sendikal alanda daha çok görüntü vermesinin yanında, kişiliğinin sivil toplum kuruluşlarındaki daha sivil ve özgür alanı kullanmaya yatkın olan karakterinin sonucu olarak da görülebilir. Nitekim bu duruş onun söylemlerine de yansıyor 2000'li yılların başındaki baskıcı ortamda inanç özgürlüğünü ve demokratik duruşunu toplumla ve eğitim camiasıyla paylaşmasına imkân sağlamıştır.

İnandıklarını toplumla ve kamu çalışanlarıyla paylaşmak, anlatmak gayreti bu yıllarda bütün mesaisini alacak şekilde öne çıkmıştır. Eğitim kurumu yöneticiliği yaparken sendikacılığı da çalışmalarında öne çıkarmak için büyük gayret göstermiştir. Görevli olduğu kurumlarda çözüm odaklı çalışan Şube

Başkanı Metin Çimen, çalışma arkadaşları arasında birleştirici, uzlaşmacı ve lider kimliğini hep öne çıkarmayı başarmıştır. 1997 yılından 2001 yılına kadar sendika şube yönetiminde sendikal söylem ve mevzuata yatkınlık kazanan Çimen, yasanın çıkmasından sonra sendika şube başkanı olarak bu yatkınlığını ve birikimini kullanarak çalışmalarına devam etmiştir. Bu dönemde üye çalışmalarında daha çok ikili ilişkilerini kullanarak üye kaydı yapılmıştır. Bu yönüyle Çimen'in kişiliğinin, arkadaş ilişkilerinin sendikaya büyük katkı sağladığı görülmüştür. Sendikal çalışmalara ve üye sayısının artırılması için zamanını kişisel imkânlarını kullanmaktan kaçınmayarak sendikanın büyümesine gayret etmiştir. Şube Başkanı Metin Çimen, sendikacılıkta iş yeri ziyareti ile eğitim çalışanlarına sendikayı anlatma ve üyelik çalışmalarında büyük bir artışın ortaya çıkmasını sağlamıştır. Bu dönemde toplu ve grup konuşmaları, görüşmeleri yerine daha çok bireysel görüşmeler üzerinden üye çalışmaları ve sendikanın tanıtımı sağlanmıştır. Metin Çimen bu dönemde yeni bir faaliyet olarak sendika üyelerini özel günlerinde, düğünlerinde ve cenazelerinde ekipler oluşturarak ziyaretler gerçekleştirilmiş ve üyelerle sendika arasında bir bağ oluşmasını sağlamıştır. Bu yöntemle sendikanın, üyesinin yanında olduğu anlayışı oluşturulmuştur. Yine bu dönemde yeni yeni ortaya çıkan kurum yöneticileri ile üyeler arasındaki anlaşmazlıklar ve problemlerin giderilmesi için müdahaleler gerçekleştirilmek suretiyle sendikanın varlığı iyice hissettirmeye başlanmıştır. Şube Başkanı Metin Çimen'in başkanlık yaptığı dönemde ilçe ziyaretlerine yeni başladığı bir dönemdir. Erzincan'ın Refahiye ilçesi haricinde diğer ilçelerde sendika temsilcisi ve bulma ve üye çalışmalarında zorluklar yaşanmıştır. Bu zorluklar Çimen'in ikili ilişkilerindeki meziyetleri ve fedakârlığı ile aşılmıştır. Bu dönemde tüm ilçeleri gezerek, ilçelerde ve beldelerde sendikanın tanıtımı yapılmış, büyük başarılar elde edilmiştir.

Sendikal faaliyetlerin yapıldığı bir kış günü Çayırılı ilçesinde köylerde okul ziyaretleri gerçekleştirirken kendi aracıyla bir

kaza yapmış, fakat sonrasında okul ziyaretlerini yarıda bırakmadan sürdürmüştür. Karda yolda kayan aracı kara saplanmış, yakın köylerden yardıma gelenlerin aracı tekrar yola koymasından sonra bu kazanın etkileri sürmesine rağmen okul ziyaretlerine devam etmiştir. Bu yolculukların çoğunda da yol masraflarını kendi karşılamış, yemeklerini evde hazırlanan paketlerle yolda yemek suretiyle ziyaretlerini sürdürmüştür. 28 Şubat döneminde toplum ve bireyler üzerinde olumsuz etkilerin psikolojik baskıların ortadan kalkması için sendikal mücadele yeni bir alan olarak kullanılmıştır. Özellikle sivil toplum kuruluşlarıyla iş birliği yapılarak, sivillik vurgusu sürekli işlenmiştir. Yine aynı dönemde siyasî partilerle görüşmeler sürdürülerek sendikanın fikirleri etkili çevrelere tanıtılmaya gayret edilmiştir.

YAŞAYANLARIN DİLİNDEN
İZ BIRAKANLAR

MUSTAFA ULUDA

Bahattin EREL / Ahmet DOĞAN

Eğitim-Bir-Sen'in Edirne'deki ilk yapılanmasında önemli görevler almış olan Mustafa Uluda Edirne'nin Havsa ilçesine bağlı Osmanlı köyünde 20.06.1950 tarihinde doğdu. İlkokulu köyünde okuduktan sonra Kepirtepe Öğretmen okulunu bitirdi ve daha sonra öğretmenlik kariyerine Muğla'nın Köyceğiz ilçesinin üçra köylerinin birinde başladı. Daha sonra Denizli Kale ilçesinin Çokmaşat köyüne tayin oldu. Orada 2 yıl çalıştıktan sonra Uzunköprü Halk Eğitim Müdürü olarak atandı. Daha sonra Lalapaşa'nın Ömeroba köyünde öğretmenlik yaptı. Daha sonra da Havsa'nın Kabağaç köyünde çalıştı. Sonrasında Almanya'nın Nürnberg şehrine giderek oradaki Türk öğrencilere Türkçe öğretmenliği yaptı. 6 yıl burada çalıştıktan sonra tekrar Edirne'ye gelerek yıllarca 1. Murat Lisesi, Yüksel Yeşil Ortaokulu, Hasköy Ortaokulunda öğretmenlik yaptı. Sonra Edirne Mithatpaşa Ortaokuluna okul müdürü olarak atandı. Toplam 37 yıllık görevin ardından Mithat Paşa Ortaokulundan emekli oldu.

Mustafa Uluda Beyefendiyi tahminen 80'li yıllarda tanıdım. Fakir Lari (Laleli) Camii'nde İmam Hatip olarak görev yapıyordum. Mustafa Bey'de 1. Murat Ortaokulu'nda Türkçe öğretmeni idi. Özellikle cuma günleri camimizi tercih eder büyük bir dikkatle sohbeti ve hutbeleri takip ederdi. Fakir de sohbetleri daha çok büyüklerin konu ile ilgili kelâm-ı kibarları, ashab-ı kiram, salihler, hadis-i şerifler, ayeti celiflerden mürekkep nakiller yaparak gönüllere ulaşılmaya çalışırdı. Çok dikkatini çekmişti ki tanıştık ve seyri sülük yolunu tercih ederek Mahmut Sami Ramazanoğlu ile manevî yolculuğuna başladı.

Bu manevî yol onu çok etkilemiş idealist bir öğretmen olmasında katkı sağlamıştı. Öncelikle çok düzenliydi, temiz giyinmeyi severdi. Temiz bir yola girmenin neşesiyle Allah'ın rızası yolunda Resulü Ekrem ile itikaden ve amelen aynileşme heyecanı ile dostları ile beraber olma ihtiyacı, bedenini ve ruhunu sarmıştı.

Allah'ın kullarına Allah'ın nazarıyla bakmayı ilke edinmiş onlara hizmet etme şevki ile Hasan Sezai teknik bilim ve İrfan Vakfının kuruluşunda bulunmuştu. Kendisinde hizmet şuru vardı.

Hatta Osman Nuri Topbaş Efendi'nin "Cenab-ı hak hizmete büyük bir sır koymuştur -Allah'a kulluk etmek için yaratılan insana hizmet bir nevi Allah'a kulluk makamındadır- Allah Teâlâ dinine hizmet eden ve kullarının sıkıntılarıyla meşgul olan kimselerin şahsi sıkıntılarını kefil olur, bütün meşguliyeti şahsî menfaatlerinden ve kendi derdinden ibaret olanları ise dertleriyle baş başa bırakır" sözünü hayatının merkezine oturtmuştu. Hatta hizmete davet edildiği zaman aceleden ayakkabılarını apartman çıkışında giyermiş.

Sosyal çalışmalarla ilgilenir, birçok projeler üretti. Bilhassa ilkokulu öğrencilerine yönelik teklifler hazırlamıştı.

Kendisi muhabbet ehliydi. Ailesi, akrabaları, komşuları gerekse toplum ile selâmlaşması, irtibatı koparmaması dikkat çekiciydi.

Velhasıl, Milletinin hizmetinde güzel bir hocamız idi. "Milletler iki vasıflı insan ile inkişaf eder; bir yetişmiş insan iki idealist insan" derdi.

Mustafa Uluda, 15.04.2022 tarihinde vefat etti. Mekenı cennet, makamı âli olsun.

YAŞAYANLARIN DİLİNDEN
İZ BIRAKANLAR

ADANMIŞ BİR DAVA ADAMI
OLARAK MUSTAFA YAKAR

Betül YAKAR (Kızı)

Mustafa Yakar, 1968 yılında Adana'da işçi bir babanın ve Mev hanımı bir annenin sekiz çocuğundan biri olarak dünyaya geldi. Mustafa Yakar, hayatı boyunca çalışkanlığı, fedakârlığı ve eğitime olan bağlılığıyla tanınan bir insan oldu. İlkokul ve lise eğitimini Adana'da tamamladıktan sonra, Fırat Üniversitesi Teknik Eğitim Fakültesi Metalurji bölümünden mezun olarak 1991 yılında Metal İşleri Öğretmeni unvanını aldı. 1995-2006 yılları arasında Adıyaman'da görev yaptı ve bu süreçte Eğitim-Bir-Sen Adıyaman-Gölbaşı İlçe temsilciliğini üstlendi. Ardından Adana'ya geri döndü ve Seyhan İlçe Millî Eğitim Müdürlüğü'nde görev aldı. Eğitim-Bir-Sen Adana 1 No'lu Şube Başkanlığı görevini yürüttüğü 2007-2010 yılları arasında, eğitim çalışanlarının haklarını savunma mücadelesinin öncüsü oldu. 6 Temmuz 2020 tarihinde geçirdiği kalp krizi sonucunda hayatını kaybetti.

Mustafa Yakar, sadece iyi bir aile reisi değil, aynı zamanda çevresine ışık tutan bir liderdi. Hayatına dokunan herkesin gönlünde derin izler bırakan bir kişiliğe sahipti. Ailesiyle olan bağı, dostları ve iş arkadaşlarıyla olan ilişkileri, onun insanî yönlerini daha da ön plana çıkarıyordu. Yakar, insana saygı duyan, yardım etmeyi kendine görev edinmiş, insanı dinleyen bir yapıya sahipti. Alçak gönüllülüğü ve başkalarının görüşlerine değer verme yeteneği, onu sevilir kılan en önemli özelliklerindendi. Cenazesindeki kalabalık ve insanların yüzlerindeki keder, onun ne kadar çok insanın hayatına dokunduğunu bir kez daha gösterdi.

Herkesin derdiyle ilgilenen bu yüce gönüllü insan, sevgi dolu bir baba, eş ve dost olarak hatırlanacaktır.

Evine ve çocuklarına olan düşkünlüğü, özellikle torunlarına olan sevgisi dikkat çekiciydi. Pandemi sürecinde bile, risk grubunda olmasına rağmen, torunlarının sevdiği yiyecekleri almak için markete gönderirdi. Çocukları, onun için her zaman

“En büyük şansımız” derlerdi. Mustafa Yakar, çocukları için bir baba olmanın ötesinde, onlara bir

Arkadaş ve rehber oldu. Hayatına dokunduğu herkesin “İyi ki tanıdım” diye yâd ettiği bir insan olarak kalacaktır. Eğitim alanında gösterdiği özveri, Mustafa Yakar’ın kişiliğinin bir yansımasıydı.

Adıyamandaki görev süresinde, sadece meslekî bilgileri aktarmakla kalmayıp, öğrencilerine hayat dersleri vermeye de özen gösterdi. Öğrencilerine bir birey olarak yaklaşmayı ilke edinmişti. Her öğrencinin potansiyelini keşfetmeye çalıştı ve onların gelişimlerine katkı sağlamaktan gurur duydu. Onun için eğitim, yalnızca bir meslek değil, aynı zamanda bir sorumluluktuktu. Bu sorumluluğu, öğretmenlik görevini yerine getirirken hissettiği derin bir bağlılıkla daha da pekiştirdi. Eğitim-Bir-Sen ile olan bağı, onun eğitimci kimliğini daha da güçlendirdi.

Adıyamanda kurulan temsilcilik, sendikal mücadelenin ilk adımlarından biri oldu. Burada, Öğretmenlerin haklarının savunulması ve eğitimdeki adaletin sağlanması adına önemli adımlar attı. Eğitim alanındaki mücadelesi işini aksatmadığı gibi, öğretmenlerin sorunlarını çözmek için de sürekli çaba harcadı. Eğitim-Bir-Sen’in değerlerini benimseyen Mustafa Yakar Meslektaşları arasında her geçen gün daha da saygı duyulan bir isim haline geldi. Görev yaptığı okullarda, öğrencilerine olduğu kadar, öğretmen arkadaşlarına da ilham kaynağı oldu.

Mustafa Yakar’ın sendikal kariyeri onun liderlik vasıflarını en iyi ortaya koyduğu alanlardan biriydi. Eğitim-Bir-Sen Adıyaman Gölbaşı ilçesinde kurucu temsilci olarak önemli bir rol üstlendi. Sendikacılığı, eğitim çalışanlarının haklarını savunmakla sınırlı görmedi; aynı zamanda toplumsal değerlere sahip çıkmayı ve eğitimin kalitesinin artırılmasını da hedefledi. 2007 yılından itibaren Eğitim-Bir-Sen Adana 1No’lu Şube Baş-

kanlığı görevine seçilen Yakar, bu pozisyonda eğitim çalışanlarının haklarını koruma ve geliştirme adına büyük çabalar sarf etti. Liderlik döneminde, birçok öğretmen ve eğitim çalışanın sorunlarına çözüm üretti.

Sendikal mücadelesi yalnızca masada değil, sahada da aktif bir şekilde sürdü. Eğitim-Bir-Sen'in ve kurucu Genel Başkanımız Mehmet Âkif İnan'ın misyonunu her zaman ön planda tutarak, eğitim camiasının meselelerine duyarlılık gösterdi. Meslektaşlarının sosyal ve ekonomik haklarının korunması için sürekli çaba harcadı. Onun için sendikacılık, sadece hak talep etmek değil, aynı zamanda eğitimin değerini yüceltmek ve eğitim çalışanlarının yaşam kalitesini artırmak anlamına geliyordu. Mustafa Yakar'ın en belirgin özelliklerinden biri, yaptığı fedakârlıklardı. Ailesi ve meslektaşları için gösterdiği özveri, onun ne denli değerli bir insan olduğunu ortaya koydu. Kendi sağlık sorunlarıyla mücadele ederken bile, insanların yanında olmayı öncelik haline getirdi. "İnsanların bana ihtiyacı var" diyerek görevini sürdürdü. Bu fedakârlıklar, yalnızca meslek hayatında değil, aile hayatında da kendini gösterdi. Ailesine olan sevgisi, onların mutluluğu için yaptığı özverili çalışmalarla her zaman kendini belli etti.

Mustafa Yakar, zorluklara rağmen yılmadan çalışan, çevresindeki insanların hayatlarını kolaylaştırmaya çalışan bir kişiydi. Fedakârlıkları, sadece ailesi için değil, çevresindeki herkes için geçerliydi. Onun için önemli olan, sevdiklerinin huzur içinde yaşamalarıydı. Bugün, onu hatırlayan herkes, onun bu fedakârlıklarını büyük bir minnetle anıyor. Mustafa Yakar, bir sendikacı, bir eğitimci ve bir aile reisi olarak, hayatımıza kattığı değerlerle daima kalplerimizde yaşayacaktır.

Mustafa Yakar, sadece bir baba, öğretmen ve sendikacı değil; aynı zamanda fedakârlığın, sevginin ve dayanışmanın bir insanında vücut bulmuş haliydi. O, hayatına dokunduğu insanların kalbinde hep yaşayacak, bıraktığı izlerle topluma örnek ol-

maya devam edecektir. Bu dünyadan ayrılması, ardında derin, hazin bir boşluk bıraksa da onun mücadelesi ve fedakârlıkları asla unutulmayacak. Bizler, onun yolunda yürümeye ve onun değerlerini yaşatmaya kararlıyız.

Mekânı cennet olsun.

Sevgili Başkanım Mustafa Yakar Anısına Sedat ALTUNKAYNAK (Okul Müdürü)

Sevgili Başkanım! Sen yaşarken bir başkaydı dünya, sen öldükten sonra bir başka oldu. Bizim medeniyetimizde insan eşref-i mahlûkattır. Hayatta iken de vefat etmişse de kıymeti bilinirdi insanın.

Sevgili Başkanım! Öyle hüznü bir hikâyen var ki, ne hayatta iken ne de vefatından sonra senin kıymetini bilebildik. Hakkını helal et sevgili Başkanım. Sen dünya sürgününü tamamladın. Bizler de bizi bırakıp gittiğin bu dünya sürgününde seninle inandığımız değerler uğruna mücadelemize devam ediyoruz. Biz şahitlik ederiz ki; muvahhit bir kuldun. Rabbimizden temennimiz o ki, sonsuz âlemde de Rabbimizin salih kullarından olursun...

Mustafa Başkanım ile yaşadığımız dönemde inancımıza ve değer sistemlerimize hakaret eden bir gürhün zulmüne maruz kalmış Anadolu'nun mazlum çocuklarıydık. Bu zulümlere maruz bırakılmış bir neslin var oluş mücadelesini veriyorduk. Mücadelenin önemli bir halkası olan sendikal örgütlenme ve dayanışma bizleri bir araya getirmişti. Bizler şehrin varoşlarında ve köylerinde büyümüştük. Devlet ve bürokrasiyle yeni yeni tanışmaya başladığımızdaki acemiliklerimizi hatırlıyorum. Bir seferinde şube yönetim kurulu olarak Seyhan Kaymakamı'nı ziyaret ederken protokol kurallarında yapmış olduğumuz yanlışları Kaymakam Bey bizlere öğrencilere ders anlatır gibi an-

latmıştı. “Sayın Başkan! Siz bu işlerde daha yenisiniz herhalde” demişti. Bütün bu acemiliklere rağmen davamızın kutsallığı bizi mücadelemizden vazgeçirmemişti. Davamız kutsal olunca azmimiz ve mücadelemiz bir o kadar güçleniyordu. Sendikal davamız bizim dönemde fidandı. Şimdi ağaç oldu; onun gölgesinde bütün değer sitemimiz ve inancımız gölgelenmektedir.

Mustafa Başkanım, yemesiyle içmesiyle ve giyinmesiyle tipik bir Adanalıydı. Özellikle hafta sonu Adana’ya özgü siyah şalvarını giyer kasketini de başından eksik etmezdi. Güleç yüzlü, etine dolgun, kıvrak zekâlı aynı zamanda mevzuat ve yönetmeliklerin uygulanmasında pratik çözümler önerirdi. Zaman zaman yönetim kurullarımızda hararetle tartışmalar yaşansa da o sakinliğini korurdu. Sakinliğini korurken yanında torbayla ilaç taşır bir şeker ilacı bir de tansiyon ilacı alır dururdu. Bütün bu hastalıklarına rağmen Adana’nın kebabına dayanamaz kilo lu olmasına rağmen yemeden içmeden kendini alıkoyamazdı.

Mustafa Yakar, bürokrasi dilinden daha çok sokak dilini kullanırdı. Özellikle kahve kültürünü çok iyi bildiği için bütün konuşmalarında mutlaka fıkra vardı. Özellikle eşekle ilgi fıkraları meşhurdu. Protokol konuşmalarını ben ve Kâmil Hoca hazırlardık. O, hiçbir zaman hazırladığımız metne sadık kalmazdı. Kendine özgü bir konuşma tarzı geliştirmişti. Zaman zaman yönetim kurulu olarak eleştirilere maruz kalsak da bu konuşma tarzını bürokrasiye kabul ettirmeyi başarmıştı. Sendikal mücadelemizde kendisiyle iki dönem çalışma şerefine nail olduğum Mustafa başkanımı rahmetle yâd ediyorum. Mustafa Yakar’ın vefat haberini aldığımda şehir dışında olduğum için cenazesine katılamadım. Hâlâ içimde bir ukdedir. Zaman zaman Kabasakal Mezarlığı’na gittiğimde kabrine uğrar dururum. Kendisini rahmetle anarım.

Aramızdan erken ayrıldın Mustafa Başkanım! Toprağa atmış olduğun tohumlar şimdi yeşerdi ağaç oldu. İncancımız ve değer sistemimiz dimdik ayakta. Sendikal mücadelemizde bir nefer

ve meşale olarak seni her zaman yâd edeceğiz. Kurucu başkânımız Âkif İnan'ın "Her eylem yeniden diriltir beni/ Nehirler düşlerim göl kenarında" mısralarında dediği gibi...

Rabbim sonsuzluk yurdu ahrete irtihal eden bütün dava arkadaşlarımıza ve sana rahmet eylesin. Bizim de bu hak davada ayaklarımızı sabit tutsun. Ahirimizi hayır eylesin inşallah.

YAŞAYANLARIN DİLİNDEN
İZ BIRAKANLAR

MEHMET KAZANCI

Mehmet KARA

Doğumu ve Ailesi

Mehmet Kazancı, 1959 yılında Trabzon'da doğmuştur. İlk ve orta öğrenimini Trabzon'da, lise öğrenimini ise Kırıkhan Lisesi'nde tamamlamıştır. Atatürk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirmiştir. 1987 yılında evlenmiş, Ali Fuat ve Yavuz Selim isimli iki erkek evladı vardır.

Öğrenim ve Meslek Hayatı

Mehmet Kazancı, üniversite hayatı boyunca hem okul hem de basın yayın çalışmalarını birlikte yürütmüştür. Erzurum'da tarihî Albayrak Gazetesinin editör muhabirliği yanında gazetenin başyazılarını yazmıştır.

1982-84 yıllarında ecza deposu işletmeciliği, ardından Maltepe Askerî Lisesi'nde edebiyat öğretmenliği yapmıştır. Askerliğini 1984 yılında İzmir-Güzelbahçe'de yedek subay olarak yapmıştır. 1986-94 yılları arasında Eczacıbaşı'na bağlı Sanipak A.Ş'de bölge satış temsilciliği ile ilgili satış eğitimi, yönetimi ve pazarlama eğitimi almış, daha sonra Hayat Kimya Sanayi A.Ş'de bölge satış şefliği, ardından bölge satış müdürlüğü yapmıştır. Bu görevleriyle ilgili endüstriyel işletme yönetim seminer ve eğitimlere katılmıştır. Kazan Döviz A.Ş. yönetim kurulu başkanlığı (1993), aynı yıl "Birlik Araştırma Grubu" adlı oluşumla tekrar yazı hayatı ve araştırmacılığa devam etmiştir. Kolektif bir çalışma üreten grupta "Akrebın Kısacasında Güneydoğu (1995)", "Yönetim Bozuklukları / Siyasal Putlaşmalar ve Karizma (1996)" adlı kitap çalışmaları yayınlanmıştır. Sistem analizi üzerine yoğunlaşarak devam eden seri çalışmalarda "Birlik-teliğin Esasları (1998)", "Batılılaşma Paradigması (1999)" adlı kitapları yayınlanmıştır. Araştırma grubunun son çalışması "Cebri Modernleşme" yayına hazırdır.

Memuriyet hayatına ise 4 Şubat 1994 yılında Trabzon Cumhuriyet İlköğretim Okulu'nda öğretmen olarak başlamış, Trab-

zon Anadolu Meslek Lisesi - KML'de (1996-2009) ve Trabzon İMKB Kız Teknik ve Meslek Lisesi'nde (2013-2018) öğretmen; Trabzon Olgunlaşma Enstitüsü (2009-2011) ile Trabzon Borsa İstanbul Kız Meslek ve Teknik Anadolu Lisesi'nde (2021-2013) Müdür Yardımcısı; Trabzon İl Millî Eğitim Müdürlüğü'nde Şube Müdürü (2011-2012); Trabzon Türk Eğitim ve Teknoloji Müzesi'nde de Müze Müdürü olarak görev yapmıştır.

Yerel basında (Karadeniz Olay Gazetesi) düzenli olarak üç yıl köşe yazarlığı yapmıştır. Kamuda Öğretmenliğe 1994 yılında başlamıştır. Demokrat Eğitimciler Sendikası Trabzon Başkanlığı'nın ardından Eğitim-Bir-Sen Trabzon Şube Başkanlığı, Memur-Sen Bölge Başkanlığı, Memur-Sen İl Başkanlığı yapmıştır. Ayrıca Mazlum-Der MYK üyeliği ve Bölge Koordinatörlüğü'nde bulunmuştur. TODA (Trabzon Düşünce Akademisi)'nin Kurucu ve Onursal Başkanı'dır.

İsrail zulmüne karşı "Filistin Mitingleri", kapatma davasına karşı "Ortak Akıl Mitingleri", 28 Şubat döneminde de "İHL'leri Kapanmasın" imza çalışmalarında bulunmuştur. Sivil toplum kuruluşları yanında, aktif yerel medya programlarında yer almıştır. Özellikle 28 Şubat ve 27 Nisan dönemlerinde basın açıklamaları ve televizyon programları ile toplumu aydınlatmaya çalışmıştır.

TESOB-İŞ KUR işbirliğiyle Trabzon'da sürdürülen projelerde satış eğitimi, pazarlaması, beden dili, diksiyon konularında kursiyerlere yönelik eğitimler vermiştir. Olgunlaşma Enstitüsü'nde Müdür Yardımcılığı görevinde bulunmuştur. Mantar kompost üretim projesi hazırlayarak AB fonlarına göndermiştir. TODA bünyesinde ve birçok STK ortaklığında proje çalışmalarında bulunmuştur.

Tüm bu meslek uğraşlarının yanında kitap ve yazı hayatını sürdürmüştür.

Şahsiyeti

Mehmet Kazancı, okuyan, yazan ve entelektüel ufku olan bir düşünce insanıydı. Bu vasfı onunla aranızdaki mesafeyi kaldırdığı gibi mütevazı kişiliği ve alçak gönüllülüğü, samimiyeti pekiştirmiştir. Sürekli okuyarak, düşünerek, düşüncelerini çevresindekilerle paylaşarak, etkileyerek ama etiketlemeyerek farkını ortaya koymuştur. Lise yıllarında oruç tutup parasını kitap almaya ayırarak başlayan kitap ve okuma sevgisi, şimdi ondan geriye kalan eşsiz ve zengin bir kütüphanenin oluşmasını başlatmıştır. Çok yardımsever bir kişiliğe sahiptir. Öğretmenlik yıllarında öğrencileri ile yakından ilgilenmiş, zaman zaman evinde öğrencilerini ağırlamış, iftar davetleri vermiştir. Öğrencileri ile irtibatını hiçbir zaman koparmamış, hayatının son demleri de dâhil olmak üzere öğrencileriyle sürekli iletişim halinde olarak düzenlemiş olduğu sohbetleri devam ettirmiştir. Hayatı boyunca bildiklerini insanlarla paylaşmış, zaman zaman konferanslar vererek faydalı olmaya çalışmıştır.

Sendikacılığı

Mehmet Kazancı, Mehmet Âkif İnan'ın kurduğu sendikaya yakışan bir sendika başkanı olmuştur. İlmî, birikimi ona oldukça özgüven ve cesaret vermiştir. Toplantılarda ve diğer sendika yetkilileri ile yapılan programlarda çok bariz bir şekilde farkını göstermiştir.

Eğitim-Bir-Sen'in Trabzon teşkilatında Mehmet Kazancı ile bir atak yaşanmıştır. İkili ilişkileriyle birçok üye kaydedilmiştir. Özellikle hanım üyelerin üye olmaları hususunda iyi bir mesafe kat edilmiştir.

Mehmet Kazancı, sendikada binasında akşamları toplantılar organize etmiş, fikir sohbetleri düzenlemiş; simit, kaşar, çay eşliğinde muhabbetler geç vakitlere kadar sürmüştür. Toplantılar sonrasında katılımcıları şahsî arabasıyla tek tek evlerine bırakacak kadar cömert ve yüce gönüllüdür.

Vefatı

Mehmet Kazancı, 2018 yılı Ağustos ayında geçirdiği beyin kanamasının ardından KTÜ Tıp Fakültesi'nde tedaviye alınmış, 8 Eylül 2018 tarihinde de hayata veda ederek ebedi yolculuğuna çıkmıştır.

YAŞAYANLARIN DİLİNDEN
İZ BIRAKANLAR

BİR DAVA ADAMI: RESUL ERSÖZ

Ahmet YASAL / Mehmet GÖKSU

Giriş:

Dava adamlığını öne çıkaran en önemli özelliklerinden biri, zorluklara ve baskılara rağmen ideallerinden vazgeçmemiş olmasıdır. Dava adamı, sadece kendi çıkarlarını düşünmeden, ideallerini gerçekleştirmek için zorluklara göğüs geren ve bu uğurda fedakârlıklar yapabilen bir kişidir.

Rahmetli Resul Ersöz, dava adamı sıfatını her yönüyle taşıyan bir kişilikti. Sağlam bir iman sahibi, son derece gayretli, hakkaniyetli, dik duruşlu, savunduğu davadan taviz vermeyen, yalnız kalsa bile inancı ve davasında yoluna devam eden bir yapıda idi. Allah'ın hakkı için, İslâm'ın izzet ve onurunu korumak ve savunmak için, gerekiyorsa her türlü zorluğa katlanmaktan çekinmezdi.

Herkesin şu an terör örgütü diye lanetlediği yapının karşısında dimdik durdu. Birçok kişinin zamanında methiyeler düzdüğü ve niyetleri halis zannedilen bu yapının asıl niyetini anlayacak kadar feraset sahibi ve dava uğruna her türlü yıldırma ve bıkırtma politikalarına karşı göğsünü siper edecek kadar da cesaret sahibiydi.

28 Şubat'ın sert ve soğuk rüzgârları eserken dava adamı olmayı Allah'ın bir lütfu olarak gören Resul hocamız, bu düsturuyla çevresindekileri de cesaret vermiştir. “Kim var?” diye sorulduğunda, önüne, arkasına, sağına ve soluna bakmadan “Ben varım!” diyebilen nadir insanlardandı o dönemde!

İmam Hatip Okullarına karşı yapılan haysiyet cellâtlığına karşı verilen mücadelelerde, cephenin en önünde kutlu davası uğruna alemdarlık yapanlardandı. Şairin “*Bacımın örtüsü batmakta rezilin gözüne, Acırım tükürüğe billahi tükürsem yüzüne,*” dizelelerini şiar edinmiş rahmetli hocamız, hangi erk ve hangi yapı olursa olsun bir milim geri adım atmamış, kul nezdinde çok sıkıntılar çekse de imanın gereğini Allah'ın nezdinde yerine getirmiştir.

Rahmetli Profesör Doktor Necmettin Erbakan hocamızın “*Bir çiçekle bahar olmaz ama her bahar bir çiçekle başlar*” sözü istikametinde, kalbinde hak davası olup, dönemin şartlarından dolayı cesaret mefhumunu ortaya çıkartacak bir cesur yiğit bekleyenlere de ilk hareketi vermiştir kendisi. Manisâda kutlu dava uğruna bir teşkilatlanma gereğini dile getirdiğinde ve bunun için kapı kapı dolaşırken, çok yakınlarından dahi kendisine sırt çevirenler olmuştu.

1995 yılında Manisâda sendika kurma mefkûresi için yanında bir elin parmağını geçmeyecek kadar az olan dava arkadaşları ile birlikte her türlü maddî ve manevî zorluklara karşı sabırlı ve metanetli olmaları sayesinde, farklı dünya görüşleri olan çevrelerin bile teveccühünü kazanmışlardır. Hâlihazırda Manisa ilimizde en büyük ve en güçlü sivil toplum kuruluşu olan sendikamızın temelini Rahmetli Resul hocamız ve birkaç dava arkadaşı atmıştır.

Rahmetli hocamız, Kur’an-ı Kerimde emredildiği üzere hayatı boyunca ilim tahsilinden hiç geri kalmamıştır. Dava mücadelesi devam ederken, yüksek lisans ve doktora yaparak doçentlik unvanını da almıştır. Selefilik ve Selefi Tefsir Anlayışı, Haklar ve Özgürlükler, Yol Ayrımındaki Selefilik; Klasik İslâm Modernizminin Kur’ân Algısı, İlk İslâm Tefsir Ekolleri, İslâm Siyaset Nazariyesi, İbn Cüzey Tefsiri (Tercüme ekibinde) gibi eserlerinin yanında birçok makalesi ve akademik çalışması mevcuttur.

Her Müslüman “*Nasıl yaşarsanız öyle ölürsünüz. Nasıl ölürseniz, öyle dirilirsiniz!*” hadisini bilir ancak bu hadis doğrultusunda dünya hayatını idame ettirmek ve emaneti sahibine teslim etmek herkese nasip olmaz. Kıymetli hocamız, 07 Haziran 2024 tarihinde İsrail’in zulmünü protesto etmek için yapılan mitingde konuşma yapmış, konuşmasında “*İsrail’in katliamlarına ve soykırma karşı dişe dokunur bir şeyler yapamamanın*” hüznünü yaşadığını belirtip , “*Keşke imkânımız olsa da orada savaşısak, şehit olsak*” şeklinde açıklama yapmıştır. Bu hüznü

kendisinin kalbine ağır gelse gerek, konuşmasını yaptıktan 15-20 dakika sonra kalp krizi geçirerek davası istikametinde emaletini sahibine teslim etmiştir.

Doğumu ve Ailesi

Resul ERSÖZ, 1962 yılında Manisa ili Gördes ilçesi Kaşıkçı köyünde dünyaya gelmiştir. Babası esnafılık yapardı. Annesi sadece eviyle meşgul olan bir Anadolu kadınıydı. 2 kız, 1 erkek kardeşi vardı.

Ersöz, 2 kız ve 1 erkek evlat sahibiydi.

Öğrenim Hayatı, Memuriyetleri

Resul Ersöz ilk ve ortaokul öğrenimi Manisa'nın Gördes ilçesinde görmüştür.

1979 yılında Manisa İmam Hatip Lisesinden mezun oldu. 1984 yılında Konya Selçuk Üniversitesi İlahiyat Fakültesini bitirdi ve aynı yıl öğretmenliğe başladı.

Ordu Gököy İmam Hatip Lisesi, Amasya Gümüşhacıköy İmam Hatip Lisesi, İzmir Buca Anadolu İmam Hatip Lisesi, Karşıyaka Anadolu İmam Hatip Lisesinde görev yaptıktan sonra 1994 yılında Manisa İmam Hatip Lisesine atandı.

Yüksek lisans ve doktorasını yaptıktan sonra Afyon Kocatepe üniversitesinde öğretim görevlisi olarak göreve başlamış daha sonra, Manisa Celal Bayar Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Arap Dili ve Belagâtı Anabilim Dalı Öğretim Üyesi görev yapmıştır.

Cemiyetçiliği, Sendikacılığı

Resul Ersöz, 1995 yılında herkesin çekindiği dönemde çok az bir arkadaş grubu ile Manisa'da sendikamızın temellerini atmak için türlü zorluklara göğüs germiş ve sendikamızın Manisa Şubesinin temellerini atmıştır. O zamanlar maddî imkânsızlıkların yanında çevresindeki yakın arkadaşları ve

aynı davaya gönül verdiği düşündüğü kişilerden bile destek bulamadığı gibi, umutsuzluk ifadelerini sıkça duymuştur. Buna rağmen engellemelere ve zorluklara boyun eğmeyen karakter yapısı ve daha önemlisi davasının kendisine verdiği azim ve motivasyonla kapı kapı dolaşıp sendikacılıkta örnek şahsiyet olmuştur. Sendikacılığın ve örgütlü mücadelenin toplum nezdinde kabul görmediği hatta en entelektüel kesimin bile kötü nazarla baktığı zamanlarda bile sendikamızın temel düsturlarını savunmaktan geri kalmamıştır.

Başörtüsüne yapılan saldırılara karşı kendisini siper etmiştir. Bu konuda zahmet ve eziyetlere kalbindeki iman ve dava şuurunun verdiği güçle her platformda en önlere mücadele vermiştir.

Vefatı ve Kişiliği

Resul Ersöz, 07 Haziran 2024 tarihinde, İsrail'in Filistin'de yaptığı soykırımı ve zulmü protesto etmek için Manisa'da düzenlenen mitingde konuşma yaptıktan 15-20 dakika sonra kalp krizi geçirmiş ve tüm müdahalelere rağmen vefat etmiştir. Cenaze namazı memleketi Manisa'nın Gördes ilçesinde kılınmış ve cenazesi Gördes Şehir Mezarlığına defnedilmiştir.

Kendisini iyi bir insan ve iyi bir Müslüman olmanın tüm hasletlerini taşıması ile birlikte, davası uğruna tüm zorluklara karşı dik durabilen, ömrünü davasına vakfeden ve Müslümanların düştüğü durumun üzüntüsünden dolayı kalp krizi geçirip emanetini sahibine teslim eden hakiki dava adamı olarak tanımlamak, sayfalarca kişilik özelliklerini belirtmeye eş değerdir.

Sendikamızın Manisa'da kuruluşuna öncülük yapmış ve sendikamızın Manisa özelinde ve Türkiye genelinde en büyük Sivil Toplum Kuruluşu olması için her daim desteğini vermiş kıymetli büyüğümüz Resul Ersöz hocamızı saygı ve rahmetle anıyoruz. Allah ondan razı olsun...

YAŞAYANLARIN DİLİNDEN
İZ BIRAKANLAR

BİR GÜZEL ADAM: REŞİT CAN

Mahmut KAÇARLAR / Mehmet MERKEPÇİOĞLU

Bir duruşu,
Bir bakışı,
Bir anlayışı,
Bir âşkı,
Bir davası vardı...

“Modern Bir Derviş’in Ardından”

Meslekî Eğitim Merkezi öğretmenliğinden emekliye ayrılmış, doğduğu ve uzun süre yaşadığı şehre sığmaz olmuştu. İstanbul’da kendisi gibi bekâr olan arkadaşının yanına taşınmıştı. Türkiye’nin sanat ve kültür merkezi olan bu şehirde, sanatsal etkinlikleri yakından izleme imkânına kavuşmuştu.

Reşit Can’ın hayatı boyunca sanat ve kültüre olan ilgisi her zaman belirgindi. Genç yaşlardan itibaren, sadece teknik bir insan ve eğitimci olarak değil, aynı zamanda sanatsever bir kişilik olarak da tanınırdı. İstanbul’da yaşadığı dönemde, edebiyat ve tiyatroya olan ilgisi arttı ve sık sık çeşitli etkinliklere katıldı. Bu süreç, onun ruhsal dünyasını zenginleştirirken, çevresindekilere ilham kaynağı oldu.

Mesleğinin son yıllarında ağır bir kalp krizi geçirmişti. Hayatını bir disiplinler silsilesi halinde yaşadığından, doktorunun önerilerine harfiyen uyarak bu sağlık sorununu atlatmıştı. ‘Geçmiş olsun’a gelen arkadaşlarına, ‘Postu yere sermenin henüz zamanı değil. Daha düğün bile kurmadık.’ diyerek espriler yapmıştı. Bu, onun hayata karşı pozitif ve esprili yaklaşımını ortaya koyan bir örnekti. Böbrek rahatsızlığı da vardı ama ciddi boyutta değildi; doktorlar oruç tutmasına izin vermiyorlardı.

Reşit Can’ın sağlığıyla ilgili sorunlar, hayatı boyunca karşılaştığı zorlukları daha güçlü bir iradeyle aşmasına neden olmuştu.

Bu zorluklar karşısında gösterdiği direnç ve inanç, onun öğretmenlik kariyerine de yansiyordu. Meslektaşları ve öğrencileri, onu sadece bir öğretmen olarak değil, aynı zamanda bir rol model olarak görürlerdi.

O gün ev arkadaşına, ‘Bugün oruç tutacağım. Beni de sahura kaldırır mısınız?’ demiş, beraber bekâr evinde sahur yemekleri yemişlerdi. Arkadaşı namaz sonrası odasına gidip uykuya dalmıştı. Sabah kalktığına Reşit Can hocanın dizlerinin üzerinde oturup yattığı divana başını koymuş halde buldu. İlk başta uyuduğunu düşündü ancak yanına gidip dokunduğunda, onun ruhunu teslim ettiğini fark etti. Reşit Can’ın yaşamı boyunca gösterdiği manevî disiplin, ölüm anında dahi görülüyordu. Namazdan sonra ettiği dua ve teslimiyet hali, onun inancını ve yaşamına dair derin huzuru yansıtıyordu.

Reşit Can 25.08.1959 tarihinde Kilis’in Kocabeşli (Merdenli) köyünde doğdu. İlkokulu Kocabeşli’de, ortaokulu Kilis ve Hatay Dörtyol’da tamamladı. Adana Motor Meslek Lisesi ve Ankara Yüksek Teknik Öğretmen Okulu’nu bitirdi. Meslekî kariyerine motor öğretmenliği yaparak başladı, ancak onu farklı kılan, meslektaşlarına ve öğrencilerine liderlik eden vizyoner bir öğretmen olmasıydı.

1982-1992 yılları arasında Suudi Arabistan’a deri ürünleri, kemer ve cüzdan ihracatı yaptı. Bu dönemde ticaretle uğraşmasına rağmen, eğitime olan bağlılığını kaybetmedi. 1992-1997 yılları arasında Nevşehir Meslek Lisesinde motor öğretmenliği yaptıktan sonra, Kilis Meslekî Eğitim Merkezi’nde öğretmen olarak uzun yıllar görev aldı.

Kendisinden sonra Kilis Eğitim-Bir-Sen başkanlığını yapmış dava arkadaşı Mahmut Kaçarlar, Reşit başkanın eğitimciliği, sendikacılığı ve İslâmî duruşu, kişiliği hakkında şu ifadelere yer vermektedir:

“Öğrencileri ve meslektaşları onu daima saygıyla anardı. Reşit Can, öğrencilerine sadece teknik bilgi değil, hayat dersleri de

verirdi. Onun dersleri, bir meslek öğretmenin ötesinde, bir yaşam rehberi niteliğindedi. Öğrencileri onun disiplinli, prensipli ve yardımsever kişiliğini örnek alırlardı. Onun eğitim anlayışı, bir bireyin bütünsel olarak yetiştirilmesi gerektiğine olan inancıydı.

Sendikal mücadelede de Reşit Can önemli bir rol oynadı. Eğitim-Bir-Sen'in aktif üyelerindendi ve 28 Şubat sürecinde meslekten ihraç edilme tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı. Bu dönemde, sendikaya üye olan birçok kişi korkudan üyeliklerini iptal ederken, Reşit Can ve birkaç kişi sendikal mücadeleye devam etme kararı aldı. 'Rızk Allah'a aittir, pazarda limon satarsınız ama davamızdan vazgeçmeyiz.' diyerek kararlılığını gösterdi. Bu sendikal mücadele, onun liderlik vasfını ve cesaretini ortaya koyuyordu. Bir öğretmen olarak sadece sınıfta değil, toplumsal alanda da aktifti. Öğretmen hakları için mücadele ederken, aynı zamanda millî eğitim sistemindeki eksikliklere de dikkat çekiyordu. Bilimsel eğitim anlayışının zayıflığından şikâyet eder, ideolojik bakış açılarının eğitimdeki olumsuz etkilerini eleştirirdi.

Reşit Can'ın İslâm'a olan bağlılığı, onun hayatının merkezindeydi. Kur'an ışığında bir İslâm birliği onun en büyük hayâliydi. Seyyid Kutub, Gazali, İbn Haldun gibi büyük İslâm düşünürlerinin eserlerini büyük bir dikkatle okurdu. Nerede olursa olsun, sohbeti Allah kelâmına getirir, insanlara ahiret için dünya hayatının nasıl yaşanması gerektiğini anlatırdı. Onun İslâm'a olan bağlılığı sadece kişisel bir inanç değil, aynı zamanda toplumsal bir sorumluluk bilinci idi.

Hiç evlenmedi ama yalnız bir insan değildi. Onun çevresi daima dostları, öğrencileri ve meslektaşlarıyla doluydu. Öğrenmeye olan tutkusuyla, yeni bilgileri sürekli araştıran ve kendini geliştiren bir kişiydi.

"Hani bir kelâm-ı kibar var ya, "Kal ilmi değil, hal ilmi"...

Onunla konuşmak, dertleşmek, birlikte bir şeyleri paylaşmak, fikirlerini can kulağıyla dinlemek... Ki bu hususta hep dinleyen tarafta olunurdu. Rahmetli, o kadar yoğun düşünce yumağına sizleri sokardı ki susmak ve dinlemekten, elinize düşüncenizi ifade etme sırası zar zor geçerdi.

Fedakâr, özü sözü ameli birbiriyle mütecanis yiğit bir ağabeydi Reşit Hoca.”

*

Yine yakın bir arkadaşlarından Kilis Memur-Sen Kurucu Başkanı Mehmet Merkepçioğlu onunla ilgili şu hatıraları anlatıyor:

“28 Şubat’ın o puslu dönemlerinde, Rahmetli Genel Başkan Mehmet Âkif İnan, şahsımı Başkent Ankara’ya davet etmişti. Ankara’da, genel merkezdeki odasında sigarasını tütürerek bizlere memur sendikasını anlattı ve bu noktada örgütlenmenin elzem olduğunu, Kilis’te bu mesuliyeti (Memur-Sen Kurucu İl Başkanlığı) deruhte edip edemeyeceğimizi sorduğunda hiç tereddüt etmeden göreve talip olduğumuzu ifade ettik.

Kilis’e geri döndüğümüzde, bizler sendika dediğimizde sol, kommünistlik, meydanlara inme, polisle karşı karşıya gelip icabında cop yeme anlamları yüklerdik.

Eh, şimdi biz de sendikalı olduk ama nasıl, nerede, kiminle başlayacaktık bu zor, yokuşlu süreç?

Şehrimizin İslâmcı abilerini ziyaret edip sendikal örgütlenmenin gerekliliği, beraber hareket etmemiz gerektiğini anlatıp durdum. Lakin bir arpa boyu ilerleyemedim.

Sendikal oluşuma eleştiri getiren abilerimizin haklılık payları da vardı.

Neden?

28 Şubat tank paletleri çok ağır geçmişti, ürkektik, endişeliydik ve delikanlıca ifade etmek gerekirse bedelinin ne olacağını bilmediğimiz korkularımız vardı.

İşte, ilk moral motivasyon, ilk sevinç, ilk umut; Reşit hocamızı okulda ziyaret ettiğimde yaşadım.

Bir çay muhabbeti yaptığımızda, “Ben varım.” dedi ve Kilis Eğitim-Bir-Sen Kurucu Başkanı olmayı can-ı gönülden kabul etti.

Günlerimiz okulları ziyaret ederek sendikacılığı ve örgütlenmenin memurlara sağlayacağı faydaları anlatmakla geçiyordu. Ama heyhat, memurlarda diğer vatandaşlar gibi korku devam ediyordu. Haftada ancak birkaç üye yapabiliyorduk.

Bir toplantı için Başkent Ankara’ya davet edildik. Otobüsle Ankara’ya sabahın erken saatlerinde ulaştık. Sanırım genel merkez Maltepe’deydi. Otogarda güneşin doğmasını, günün ilerlemesini bekledik. Güneşin doğmasından birkaç saat sonra genel merkeze doğru yol aldık, tabii ki aılıktan karnımız gurluyordu.

Genel merkeze vardığımızda, geniş bir salonda mükellef bir kahvaltı hazırlanmıştı. Hani tatile gittiğinizde ilk sorunuz, “Açık büfe mi?” olur ya. Tam da öyle, otel açık büfe kahvaltı hizmeti gibi bir sofraya.

Rahmetli yanıma yaklaştı:

“Mehmet hocam, iyi ye. Altyapımız sağlam olmalı.”

Kararlı bir mücadelenin yorulmayan neferi olarak sürdürdüğü hayatı, İstanbul’da tamamlanmış, cenazesi bir Ramazan gününde doğduğu Kocabeyli köyünde defnedilmiştir. Onun hatırası, dostlarının ve meslektaşlarının zihinlerinde yaşamaya devam edecektir.

Reşit Can'ın Kişisel Özellikleri

Reşit Can, pozitif ve esprili bir kişilik olarak öne çıkıyor. Hayata karşı olumlu bir bakış açısına sahip olması, özellikle sağlık sorunlarıyla başa çıkma şekliyle belirginleşiyor. Arkadaşlarına yaptığı espriler ve son anlarındaki teslimiyet hali, onun manevî disiplinini ve inancını gösteriyor. Ayrıca, dostları ve öğrencileriyle güçlü ilişkiler kurması, onu yalnız biri olmaktan çok, etrafındaki insanlarla dolu bir hayat sürdürmesine olanak tanıyor.

Meslekî Kariyeri

Meslekî kariyeri, motor öğretmenliği ile başlıyor ve uzun yıllar eğitim sektöründe aktif kalıyor. Öğrencilerine sadece teknik bilgi vermekle kalmayıp, aynı zamanda yaşam dersleri de sunuyor. Vizyoner bir öğretmen olarak, öğrencileri ve meslektaşları tarafından saygıyla anılıyor. Eğitime olan bağlılığı ve öğretmenlik anlayışı, onun karakterini güçlendiriyor.

Sendikal Mücadelesi

Kilis Eğitim-Bir-Sen'in ilk başkanı olarak görev üstlenmiştir. Sendikal mücadeledeki kararlılığı ve cesareti, Reşit Can'ın karakterinin önemli bir parçasıydı. 28 Şubat sürecinde karşılaştığı zorluklara rağmen, sendikal faaliyetlere devam etme kararlılığı göstermiştir. Bu dönemde gösterdiği liderlik ve mücadele ruhu, onun sadece bir öğretmen değil, aynı zamanda toplumsal bir figür olmasını sağlıyor.

İslâmî Kimliği ve Fikirleri

Reşit Can'ın İslâm'a olan bağlılığı, hayatının merkezini oluşturuyor. Kur'an ışığında bir İslâm birliği hayâlî, onun düşünce dünyasını besliyor. Büyük İslâm düşünürlerinin eserlerine olan ilgisi ve sohbetlerinde İslâm'ın esaslarını vurgulaması, derin bir inanç ve toplumsal sorumluluk bilincini yansıtıyor.

Kültürel ve Sanatsal İlgil Alanları

Sanat ve kültüre olan ilgisi, Reşit Can'ın kişiliğinin ayrılmaz bir parçası. İstanbul'da geçirdiği dönemde, edebiyat ve tiyatroya olan ilgisi artıyor ve bu alanlardaki etkinliklere katılarak ruhsal dünyasını zenginleştiriyor. Sanatsal etkinliklerle iç içe olması, çevresindekilere de ilham kaynağı olmasına katkı sağlıyor.

Son Söz

Hayat, pek çok insanın sıradan yaşadığı bir yolculuk olabilir; fakat bazıları bu yolculuğu bir dava etrafında şekillendirir. Reşit Can, işte tam da böyle bir insandı. Onun hikâyesi, inanç, azim ve fedakârlıkla örülü bir destandır. Reşit Can, yalnızca yaşadığı dönemin değil, gelecek nesillerin de yolunu aydınlatan bir liderdi.

Dava adamlığı, sıradan bir sıfat değildir; bu, ruhunda taşıdığı bir ateş ve bir inançtır. Reşit Can, bu ateşi yüreğinde taşıyarak, toplumsal adalet, hak ve özgürlükler için mücadele eden bir örnek teşkil etti. Her sözünde, her eyleminde, ideallerine bağlılığını hissettiren bir cesaret bulduk. O, sadece kendi çıkarlarını değil, milletin ve toplumunun çıkarlarını her zaman öncelikli kıldı. Bu, onun idealist bir ruh taşıdığını gösteriyor.

Reşit Can'ın idealizmi, hayallerini gerçekleştirmek için attığı adımlarda somutlaşır. O, engellerle dolu bir yolda yürürken, yalnızca kendisi için değil, birçok insan için bir umut ışığı oldu. İleri görüşlülüğü ve kararlılığı sayesinde, çevresindekilere ilham verdi. Her mücadele, onun için bir fırsat; her zorluk, bir öğrenme deneyimiydi. Hayatını, ideallerini gerçekleştirmek için adayan bu kişi, kendi inançları doğrultusunda mücadele ederken, aynı zamanda başkalarının da umudu oldu.

Reşit Can, toplumsal değerleri ve insanları birbirine bağlayan bir köprüydü. Kendisiyle birlikte yürüyenlerin kalplerinde yer

edinen, onlara cesaret aşıl原因an bir liderdi. Onun hayata bakışı, “Dava sadece bir kelime değil, bir yaşam biçimidir.” felsefesi üzerine kuruluydu. Bu dava adamlığı, genç nesillere örnek olacak bir miras bırakmıştır.

Sonuçta, Reşit Can'ın hayatı, yalnızca bir şahsiyetin öyküsü değil; bir topluluğun, bir inanç grubunun ve umudu ve mücadelesidir. Onun idealizmi, ruhumuzda yankılanan bir direniş muştusu gibi kalacak, bizlere her zaman ilham vermeye devam edecektir. Bu mirası yaşatmak, bizlerin en önemli görevi olacaktır. Reşit Can'ın aziz hatırası, asla unutulmayacak ve onun idealist ruhu, bizlere yol gösterecektir.

Nasıl bilirdiniz?

- Mü'min bilirdik,
 - Muvahhid bilirdik,
 - Muhlis bilirdik,
 - Muhsin bilirdik,
 - Mustakim bilirdik,
- Velhasıl...
- İyilerden bilirdik...

Ruhu şad, makamı âli olsun.

YAŞAYANLARIN DİLİNDEN
İZ BIRAKANLAR

ÖNCÜLERDEN
NAHİF BİR SENDİKACI:
SADIK CEYLAN

Hıdır YILDIRIM

Bütün akarsuların hedefi denize ulaşmaktır. İster sakince akan cılız bir dere, ister coşkunun öfkeli, hırçın bir nehir olsun; kuzeyden güneye, güneyden kuzeye, doğudan batıya, batıdan doğuya bütün sular, yatağını aşındırarak deniz seviyesine indirmeye ve diğer yönlerden gelerek denize katılan bütün sulara kavuşmaya çabalar.

Ankara'da 14 Şubat 1992 tarihinde Mehmet Âkif İnan ve arkadaşları tarafından bir Medeniyet Hareketi ve Erdemliler Hareketi olarak kurulan Eğitim-Bir-Sen, kuruluşunun hemen ardından tanıtım ve örgütlenme faaliyetlerine başlar. Sendikanın tanıtımının sağlanması ve illerde örgütlenebilmesi için ilk önce çekirdek kadro tarafından eski arkadaşlara, çeşitli illerde çalışan eski öğrencilere mektuplar yazılır, bu mektuplarda muhatap kişi, sendikanın kurulduğundan haberdar edilir, bulunduğu yerde teşkilat kurulabilmesi için bir ön hazırlık yapması istenir. İllerde, ilçelerde çeşitli tanışıklıklar vasıtasıyla sendikaya desteği alınan kişilerin hazırlık çalışmalarının ardından bazen hususi ziyaretler bazen de başka vesilelerle o il ya da ilçedeki eğitim çalışanlarıyla bir araya gelinir, yapılan toplantılarda sendikanın önemi anlatılır, eğitim çalışanları sendikaya üye olmaya ve teşkilat kurmaya davet edilir. Hedef, Anadolu'daki bütün akarsuların denize ulaşmasını sağlamak ve gelecekte bir büyük ummana ulaşmaktır.

Kütahya, yerli ve milli bir izlek çerçevesinde ortaya çıkan her harekete kucak açmış müşfik bir anne gibidir. Eğitim-Bir-Sen'in 14 Şubat 1992 tarihinde kuruluşunun ardından, Mehmet Âkif İnan'ın 18 Mayıs 1992 tarihli mektubundaki çağrısına olumlu cevap vererek 15 Haziran 1992 tarihli ve 8 No'lu Genel Yönetim Kurulu kararıyla kuruluş yetkisi alan Kütahya Şubesi, Eğitim-Bir-Sen'in taşra örgütlenmesinin öncülerindedir. Belki de öncüsüdür. Kütahya'ya bağlı Tavşanlı Temsilciliği ise, 17 Haziran 1992 tarih ve 10 No'lu Genel Yönetim Kurulu kararıyla kuruluş yetkisi almıştır. Tavşanlı da Türkiye'de kuruluş yetkisi alan ilk ilçedir.

Eğitim-Bir-Sen'in taşra örgütlenmesi sürecinde Eğitim-Bir-Sen Kütahya Şubesinde Sadık Ceylan, aynı zamanda avukat da olmasının verdiği özgüven ve dirayetle bütün şimşekleri bilerek ve isteyerek üzerine çeken ve dalgakıran hüviyetiyle ön açan bir misyon üstlenir. Onun döneminde, kuruluşa ilişkin bütün prosedürler yerine getirilir, Genel Kurul'lar gerçekleştirilir, ilk üyeler kaydedilir, aidatlar toplanır; Eğitim-Bir-Sen Kütahya Şubesi onun ellerinde bir kurum olarak vücuda gelir. Eğitim-Bir-Sen Kütahya Şubesi'nin kuruluşuna ilişkin bütün belgeler, onun avukat titizliğine bağlı olarak titizlikle arşivlenir.

Sadık Ceylan'ı ifade eden kelimeler, samimiyettir, mülâyemettir. O, bir tarih, kültür ve medeniyet şehri olan Kütahya'da, bir Medeniyet Hareketi olan Eğitim-Bir-Sen'in bayrağını açan ve zorlu süreçlerde bayrağı yere düşürmeden takipçilerine devreden bir öncüdür.

Doğumu ve Ailesi

Sadık Ceylan, 29 Kasım 1949 tarihinde Kütahya ilinin Akoluk köyünde dünyaya gelir. Aslında nüfus kaydında bu tarih yazsa da o yıllarda doğan çocukların yaşayıp yaşamayacağı beklenip nüfusa geç kayıt yapılmasından dolayı Sadık Ceylan da Mart 1948'de doğmuş olmasına karşın nüfusa 1,5 yıl sonra kaydedilir. Akoluk köyü Kütahya merkeze 30 km. uzaklıkta, Türkmen Dağı eteklerinde 1500 metrenin üzerinde bir rakıma sahip, bir yayla ve yörük köyüdür. Köy halkı Karakeçili Akca-inli yörüklerindedir. Köyün okuyanı çok fazladır.

Sadık Ceylan'ın annesinin adı Umahan, babasının adı Süleyman'dır. Ailenin ilk çocuğu Mehmet birkaç aylıkken vefat eder. Bundan dolayı Sadık Ceylan ailenin ikinci çocuğu ve 3 erkek çocuklu ailenin en büyüğüdür. Kardeşleri Hikmet Ceylan ve Mehmet Ceylan'dır.

Akoluk köyü halkı genellikle hayvancılık ile geçimini sağladığı gibi bunun yanında çiftçilik de yapılırdı. O yıllarda doğan

her erkek çocuk yetiştirilecek bir çoban olarak görülür. Sadık Ceylan'ın çocukluk yılları hayvan otlatma ve tarla işlerini öğrenmekle geçer. Ancak Sadık Ceylan pek bu işleri sevmez; çok küçük yaşlardan itibaren kitaplara merakı vardır. Sadık Ceylan, köy çocuklarına göre daha narin ve hassas bir çocuktur.

Öğrenim Hayatı

Akoluk köyünde bir ilkokul vardır.1950'li yıllarda ilkokulda Halil Hoca adlı bir öğretmen eğitim vermektedir. Sadık Ceylan, ilkokula Akoluk İlkokulunda başlar. Daha ilk yıllarda Halil Hoca, Sadık Ceylan'ın okuma merakını fark eder. İlkokulun sonuna doğru aileye “Sadık'ı okutalım bu çocuk zeki ve okumaya meraklı” der; Sadık Ceylan'ın bir yatılı okula gönderilmesi konusunda telkinde bulunur. Ailesi, o yıllarda köyden okuyan herhangi birisi olmadığından nasıl okutacaklarını bilemezler ve hayvancılık ve tarla işlerine devam etmesini isterler. 1961 yılında ilkokulu bitiren Sadık Ceylan üç yıl köyde ailesine yardım eder. Bu dönem köy hocasında dinî tedrisat görür. Fakat Sadık Ceylan, köyde daha fazla kalırsa okumaya gönderilmeyeceğini anlar ve bir sabah yürüyerek köyden çıkar, Kütahya merkezde oturan halasının yanına gider. Halası ve eşi ona yardımcı olurlar, yaptıkları araştırma sonucunda Kayseri İmam Hatip Ortaokulu ve Lisesinde yatılı olarak okumasına karar verilir ve böylece1964 yılında Sadık Ceylan'ın gurbet hayatı ve macerası başlar. Ailede artık Sadık Ceylan'ın okumasını kabul eder ve destek çıkar. Sadık Ceylan, ilkokul öğretmeni Halil Hoca'nın üzerindeki emeğini ve yönlendirmesini hep hatırlar, kendisini hep güzel anar ve anlatır.

1964 yılında Kayseri İmam Hatip Lisesine başlayan Sadık Ceylan ve Kütahya'dan gelen diğer öğrenciler, Kütahyalılar grubunu oluştururlar ve hayatlarının sonlarına kadar birbirleri ile görüşmeye devam ederler. Sadık Ceylan, ailesinin maddî imkânları olmadığı için zorlu eğitim yılları geçirir, fakat vazgeçmez. Yatılı olarak okuduğu ve maddî imkânları olmadığı için Kütahya'ya sadece sömestr ve yaz tatillerinde gelir. Ortao-

kulu ve lisenin ilk iki yılını Kayseri’de tamamlar. Lise 3. sınıfa başlarken okulun yoğunluğundan dolayı okul idaresi Sadık Ceylan gibi Kütahya’dan gelen öğrencileri Bursa İmam Hatip Lisesine göndermeye karar verir. Burada lise 3. sınıf sonunda derslerinin ortalama notu 8 tutunca, o zaman yönetmelikteki bir imkândan yararlanarak, 7. sınıfı okumadan hazıranda imtihana girerek 1970 yılında Bursa İmam Hatip Lisesinden mezun olur. Ayrıca fark derslerini vererek 1971 yılında Kütahya Lisesi’nden de mezun olur.

Sadık Ceylan, 1971 yılında liseden mezun olduktan sonra üniversite sınavlarına girer ve Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesini kazanır. Bir yıl Ankara’da Kütahya Yurdu’nda kalır. Ayrıca o yıllarda dışarıdan ikinci bir üniversitede öğrenim görme imkânı bulunduğu için Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesine de kaydını yaptırır. Önce 1975 yılında Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesini bitiren Sadık Ceylan, bilahare öğretmen olarak görev yaptığı yıllarda, 1979 yılında, Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesindeki öğrenimini de tamamlar.

Memuriyetleri

Sadık Ceylan, Bursa İmam-Hatip Lisesinden mezuniyetinin ardından 21.09.1970 tarihinde Kütahya Merkez Bülbül Camii’nde İmam-Hatip olarak görev yapar. Buradaki görevini 28.12.1971 tarihine kadar sürdürür, istifa ayrılır. Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesinde yükseköğrenime başladıktan bir yıl sonra 22.09.1972 tarihinde Ankara Polatlı Gümüşlü Camii İmam-Hatibi olarak yeniden memuriyete döner. Görevi, 07.11.1973 tarihinde Ankara Kayaş Sıtmabükü Camii’ne naklolur. Sadık Ceylan’ın Ankara’daki imam-hatiplik görevindeki fiilî görev yeri Balgat semtindeki Balgat Camii olur. Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi’nden 1974-1975 eğitim-öğretim yılında mezun olduktan sonra imam-hatiplik görevinden ayrılır. 11.11.1975 tarihinde Eskişehir 19 Mayıs Ortaokuluna Din Kültürü ve Ahlâk Bilgisi Öğretmeni olarak atanır ve görevine başlar.

Sadık Ceylan, Eskişehir’de öğretmen olarak görev yaparken 1976 yılında Münire Hanım’la tanışır ve nişanlanırlar. Bir süre nişanlı kaldıktan sonra o yılın yazında 31 Ağustos 1976 tarihinde Münire Hanım’la evlenirler. Sadık Ceylan, evliliğinden kısa bir süre sonra askere gider, 15.11.1976-31.01.1978 tarihleri arasında Karabük Jandarma İl Tabur Komutanlığında asteğmen ve teğmen olarak askerlik görevini yerine getirir. Acemilik eğitiminin ardından eşi Münire Hanım’ı da Karabük’e getirir. Sadık Ceylan’ın ilk çocuğu Süleyman Cahit Ceylan 1977 yılında Karabük’te dünyaya gelir. Sadık Ceylan’ın diğer çocukları Cafer Cihat Ceylan ve Elif Ceylan ise Kütahya’da dünyaya gelir.

Sadık Ceylan Askerlik dönüşü 07.03.1978 tarihinde Kütahya İmam-Hatip Lisesi Meslek Dersleri Öğretmeni olarak atanır. 29.09.1980 tarihinde ise Kütahya Lisesi Din Kültürü ve Ahlâk Bilgisi öğretmeni olarak atanır. 16 yıl bu okulda görev yapar. Sadık Ceylan, bir yıllık avukatlık stajını tamamladıktan sonra, 1981 yılında Kütahya’da bir avukatlık bürosu açarak hem öğretmenlik mesleğini sürdürür hem de avukatlık yapar. Temmuz 1996’da öğretmenlikten emekli olan Sadık Ceylan, vefatına kadar Kütahya’da avukatlık yapmaya devam eder.

Kişiliği

Sadık Ceylan, 71 yıllık ömrü boyunca sakin ve dik bir hayat yaşamıştır. Hayatı hep mücadele ile geçmiştir. Ülkesinin, milletinin ve İslâm’ın mücadelesini kuşanmıştır.

Hem insanların manevî yönünü merkeze alan bir mesleğin mensubu bir din adamı, bir imam-hatip oluşu, hem insan yetiştirmeye, karakter oluşturmaya, insanı maddî ve manevî ilimlerle teçhiz ederek insan içine katmaya odaklı bir mesleğin mensubu bir öğretmen oluşu, hem de insanın kanun karşısında hak ve menfaatlerini korumaya, insanı çaresiz bir anında savunmaya dönük bir mesleğin mensubu bir avukat olması dolayısıyla çok geniş bir müktesebatı ve tecrübeyi nefsinde barındırmıştır. Bu müktesebatı sakin kişiliğiyle toplum hizmetine sunmuştur.

Öğrencilerine karşı babacan, hep yol gösteren, sakin kişiliğiyle hep iyilikleri, güzellikleri önceleyen, olumluyu öne çıkaran, olumsuzlukları perdeleyen, gündemden düşüren bir öğretmendir. Öğretmenlikte rol modeli Hazret-i Peygamber'dir. Onu örnek alır. Avukatlık mesleğini ise hep insanlara yardımcı olmak için kullanır. Nahif ve sakin kişiliği ile hep haklı olanın yanında durmuş ve adeta o mağdur insanların hislerini yaşamıştır. Öğretmen arkadaşlarına haksız veya iftira sonucu açılan davalarda canla başla onları savunmak için mücadele etmiştir. Sadık Ceylan, asla doğru ve hak bildiğinden vazgeçmeyen ve taviz vermeyen kişiliği ile zorda kalanlara yardımcı olması ve onları doğru ve hak yola sevk etmek için yaptığı konuşmalar ve mücadeleler sonucu "Kütahya'nın Sadık Hocası" olarak isim yapmıştır. Sadık Ceylan, bir dönem özgün duruşunu siyasî zemine de taşımış, Kütahya'da çeşitli siyasî görevler de üstlenmiştir.

Sadık Hoca denildiğinde "önce namaz" cümlesi ilk önce karşılaşılan bir cümledir. Çocuklarına ve gençlere en önemli tavsiyesi bu olmuştur. Çocukları onun "Allah'ın adamı" olarak tarif edebileceğini, kendilerine hep, "Benim bu dünyadaki tek sermayem yetiştirdiğim öğrencilerim ve sizlersiniz" dediğini, Allah'ın yolundan ayrılmamaları konusunda nasihatte bulunduğunu ifade etmektedirler.

Vefatı

Sadık Ceylan, 12 Aralık 2020 tarihinde Kütahya'da ani bir şekilde vefat eder. Cenazesi koronavirüs salgınının hüküm sürdüğü günlerde pandemi tedbirleri sebebiyle 10-15 kişinin katıldığı bir cenaze töreninin ardından doğduğu köy olan Akoluk köyünde defnedilir.

Sendikacılığı

Eğitim-Bir-Sen Genel Merkezi'nin Türkiye genelinde il ve ilçelerde Eğitim-Bir-Sen'i kuracak kişilere ulaşarak bir örgüt-

lenme çalışması içerisine girdiği süreçte Eğitim-Bir-Sen Genel Merkezi'nden Öğretmenler Vakfı Kütahya Şube Başkanı Ahmet Meşe'ye hitaben, Genel Başkan Mehmet Âkif İnan imzalı ve ekinde bir adet "Tüzük" ve "Örnek Üye Kayıt Fişi" bulunan 18.05.1992 tarihli kısa bir mektup gönderilir.

Mezkûr mektuptan sonra sendika kuruluşuna ilişkin çalışmalar başlar, kuruluşa katkı verebilecek isimler bir araya gelirler. Millî Gençlik Vakfı Kütahya Şubesi, Petrol İş Sendikası Kütahya Şubesi, Sadık Ceylan'ın avukatlık bürosu, Sadık Ölçen'in evi Eğitim-Bir-Sen'in Kütahya'daki kuruluşuna ilişkin istişare toplantılarının yapıldığı yerler olur. Bu istişarelerde hukukçu olması hasebiyle sendikanın Sadık Ceylan'ın başkanlığında kurulması konusunda karar kılınır. Sadık Ceylan görevi üstlenmek istemez ancak emrivaki yapılır. Sadık Ceylan'ın başkanlığında bir kurucu heyet oluşturulur. Daha sonraki toplantılar Sadık Ceylan'ın avukatlık bürosunda yapılmaya devam eder.

Eğitim-Bir-Sen'i Kütahya'da kurmak üzere harekete geçen öncülerin kurucu heyet olarak belirlediği Sadık Ceylan, İbrahim Genç ve Sadık Ölçen isimlerinin Genel Merkez'e bildirilmesinin ardından Eğitim-Bir-Sen Genel Genel Merkezi, 15.6.92 tarih ve 8 No'lu kararıyla "Kütahya İlimizde Eğitimciler Birliği Sendikası (Eğitim-Bir)'in şubesinin açılmasına", "Şube Başkanlığına Sadık Ceylan, Sekreterliğine İbrahim Genç, Mali Sekreterliğine Sadık Ölçen'in atama suretiyle görevlendirilmesine" karar verir.

Eğitim-Bir-Sen Kütahya Şubesi'nin Kurucu Yönetim Kurulu, Eğitim-Bir-Sen Genel Merkezi'nden gelen 15.6.1992 tarih ve 8 No'lu yetki kararını ekinde taşıyan bir dilekçe ile Kütahya Valiliği'ne başvurarak, "Kütahya ilinde adı geçen sendikanın şubesini açmak" istediklerini belirtir ve "gereğinin yapılmasını" arz eder. Kurucu Yönetim Kurulu üyelerinin Kütahya Valiliği'ne verdiği 1 Temmuz 1992 tarihli dilekçeye Kütahya Valiliği hemen ertesi günü 02.07.1992 tarihli bir yazıyla cevap

verir. Yazıda, memur ve öğretmenlerin sendika kurmalarına mer'î mevzuatın müsaade etmediği belirtilir.

Sadık Ceylan ve arkadaşları bu olumsuz cevap karşısında köşeye çekilmezler, faaliyetlerini sürdürürler. Sadık Ceylan, İbrahim Genç ve Sadık Ölçen'den müteşekkil heyet, çalışmaların daha geniş bir çerçevede yürütülebilmesi için bir Kurucular Kurulu oluştururlar. Kurucular Kurulu'nun ilk toplantısı 10.01.1993 tarihinde gerçekleştirilir ve bu ilk toplantıda alınan kararlar karar defterine yazılarak imzalanır. Eğitim-Bir-Sen Kütahya Şubesi'nin karar defterine işlenen 1 No'lu kararı, sendikanın tanıtımına ve yeni üye kayıtlarının yapılmasına ilişkin karar olur.

Sadık Ceylan ve arkadaşları, bir yandan örgütlenmeyi geniş bir zemin üzerine inşa etmek üzere çalışmalar yaparken, diğer yandan birebir temaslara eğitim çalışanlarını Eğitim-Bir-Sen'e üye kaydetmek üzere çaba gösterirler. Sadık Ceylan bu çerçevede eğitim çalışanlarına hitaben okullara genel bir yazı göndererek sendikaya üye olmaya davet eder.

Sadık Ceylan'ın eğitim çalışanlarını Eğitim-Bir-Sen'e davet ettiği yazısındaki irtibat adresi, aynı zamanda Eğitim-Bir-Sen'in Kütahya'daki ilk adresi, onun avukatlık bürosudur. Sendikanın işlerini bürosundan yürüten Sadık Ceylan, maddî olarak imkânların yetersiz olduğu bir süreçte sendikaya bir yer tutulmasına sıcak bakmaz. Bürosunu sendikanın irtibat adresi olarak ilan eden Sadık Ceylan, toplanan cüz'î aidatların daha acil masraflara harcanmasına, aidatların önemli bir kısmının da Genel Merkez'e gönderilmesine özen gösterir. Eğitim-Bir-Sen Kütahya Şubesi'nin Olağan Genel Kurul çalışmalarının sürdürüldüğü sırada sendika çalışmalarının giderlerinin karşılanması için öncüler kendi aralarında bağış toplar. 34 kişinin bağışlarından oluşan 1.690.000 TL'nin 1.000.000 TL'si Genel Merkez çalışmalarına destek sağlamak için Genel Merkez'e gönderilir.

Eğitim-Bir-Sen Kütahya Şubesi Karar Defteri'nin 18.01.1993 tarihli ve 3 No'lu kararı kuruluş çalışmalarından itibaren kaydedilen üyelerin üyeliğinin kabulüyle ilgilidir. Bu kararda 99 kişinin üyeliğinin kabul edildiği görülmektedir. Karar Defteri'ndeki 26.01.1993 tarihli ve 4 No'lu kararda da 11 kişinin, 28.02.1993 tarihli ve 5 No'lu kararda da 20 kişinin üyeliğinin kabul edildiği görülmektedir.

Sadık Ceylan'ın başkanlığındaki Eğitim-Bir-Sen Kütahya Şubesi Kurucular Kurulu Yönetim Kurulu'nun 17.01.1993 tarih ve 2 No'lu kararıyla Eğitim-Bir Kütahya Şubesi 1. Olağan Genel Kurulu'nun 23.01.1993 Cumartesi günü, saat 10.00'da Petrol-İş Sendikası toplantı salonunda yapılması kararlaştırılır. 23 Ocak 1993 Cumartesi günü saat 10.00'da Petrol-İş Sendikası Toplantı Salonunda yapılan Eğitim-Bir-Sen Kütahya Şubesi 1. Olağan Genel Kurulu, Kurucular Kurulu adına Avukat Sadık Ceylan'ın açılış konuşmasıyla başlar. Sadık Ceylan, konuşmasında Eğitim-Bir-Sen'in kuruluş amacı ve faaliyet alanları hakkında bilgi verir.

23 Ocak 1993 tarihinde gerçekleştirilen Olağan Genel Kurulu'nun üzerinden geçen yaklaşık 6 ay sürede gerçekleştirilen faaliyetleri ele alan "Faaliyet Raporu", 12.07.1993 tarihinde Şube Başkanı Sadık Ceylan imzasıyla Genel Merkez'in bilgisine sunulur. Üye sayıları ve gerçekleştirilen üye kayıt çalışmaları hakkında bilgi verilen raporda, şube lokali açma çalışmalarıyla ilgili de bilgi verilmekte, eğitim çalışanlarının problemlerinin çözümüne ilişkin gerçekleştirilen çalışmalar ve diğer sendika ve sivil toplum örgütleriyle yürütülen işbirliği hakkında Genel Merkez bilgilendirilmektedir.

Eğitim-Bir-Sen Kütahya Şubesi 2. Olağan Genel Kurulu 14.01.1995 Cumartesi günü saat 11.00'de, Petrol-İş Sendikası Kütahya Şubesi Toplantı Salonunda toplanır. Bu genel kurulda Sadık Ceylan, görevini Numan Temiztaş'a devreder. Görevi devrettiğine Eğitim-Bir-Sen Kütahya Şubesinin 133 üyesi vardır.

Sadık Ceylan'ın halim selim, sakin bir kişiliği vardır. Kişiliği sendikacılığa yansır. Daima diyalogdan yanadır. Görev yaptığı dönemde diğer sendikalarla ilişki kurar, sorunların birlikte tespit edilmesine ve güç birliği içerisinde çözüm talebinde bulunulmasına öncülük yapar. Sendikanın imkânlarını doğru yönetir. Masraftan kaçınır. Sendika merkezi olarak kendi hukuk bürosunu kullanır. Avukat olması nedeniyle belge konusunda hassastır. Eğitim-Bir-Sen Kütahya Şubesi'nin kuruluş çalışmalarının başlamasından itibaren her türlü belgeyi arşivler. Bu bakımdan Eğitim-Bir-Sen Kütahya Şubesi, her türlü bilgi ve belgeyi ihtiva eden muazzam bir arşive sahiptir. Bu bilgi ve belgeler Hıdır Yıldırım tarafından ele alınarak "Eğitim-Bir-Sen Kütahya Şubesi'nin 25 Yılı" adlı iki ciltlik kitap hazırlanmıştır.

YAŞAYANLARIN DİLİNDEN
İZ BIRAKANLAR

SUPHİ ÇİÇEK

Ahmet KAYTAN

“Bugüne kadar sizindi, bundan sonra benim. Baba ocağına dönüyor.”

İlköğretimin beş yıl olduğu zamanlarda nüfus cüzdanındaki kayıtlı doğum tarihi 1973 olan Suphi Çiçek kardeşimiz aynı tarihte birinci sınıfta öğrenci!

Bir yaşındaki çocuğun okula başlaması doğru değil denmemiş, sonrada düzeltme gereği duyulmamış! Aslında Haziran 1968 doğumlu Suphi Çiçek hoca, Şanlıurfa ilimizin Bozova ilçesi Şihlar (mahalle) köyünden. Dördü kız ikisi erkek altı kardeşin beş numarası. Ailenin gözbebeği.

İlkokulu doğduğu köyde, ardından Gaziantep Devrim Ortaokulu, Lise 1. ve 2. sınıfı Urfa lisesi son sınıfı Ankara Lisesi'nde, Üniversite Eğitimini 1986'da başladığı Uludağ Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'nde tamamlamış.

Suphi hocanın İlk görev yeri Trabzon Of İmam Hatip Lisesi'dir. 1994 yılında Şanlıurfa İmam Hatip Lisesi'ne tayini gerçekleşmiş, 2014 yılına kadar aynı okulda meslek dersleri öğretmeni olarak hocaların hocalığını yaptı kardeşimiz!

Sendika ve sivil toplum kuruluşlarında beraber çalıştığımız Suphi hocayla 2014 yılında Şanlıurfa Büyükşehir Belediyesi meclis Başkan Vekilliği görevim süresince birlikte çalışma fırsatımız oldu. Şube müdürü olarak başlayan belediyecilik serüveni, Kültür ve Turizm Dairesi Başkanlığı ile devam etti Büyükşehir belediyesinin kuruluş dönemi olmasına rağmen Urfa'nın kültür, sanat ve edebiyat alanında büyük organizasyonlara imza attı.

Şanlıurfa Büyükşehir Belediyesi ŞUSKİ Genel müdürlüğü İnsan kaynakları dairesi başkanlığı (2019-2024) görevi sırasında bir dönem ÖNDER il başkanlığını üstlendi.

Tevdi edilen görevler, aldığı sorumlulukların hakkından geldi camianın yüzünü ak etti.

Eğitim-Bir sendikamıza üye bulmakta zorlandığımız, üye sayımızın Altı yüzlerden üç yüze düştüğü 28 Şubat sürecinde sendikaya üye ve yine yönetici bulmakta zorlandığımız zaman diliminde 2010 yılına kadar Eğitim-Bir-Sen Şanlıurfa Şubesi yönetim kurulu üyeliği, şube Başkanlığı ve Memur Sen il temsilciliği görevlerini başarıyla yürüttü.

Hizmet sendikacılığını şiar edinmiş camiamızda dahi “sendikacı biraz kavgacı, sesi çok çıkan, tuttuğunu koparan olmalı canım” denir ya, şube başkanlığı döneminde temsil ettiği düşüncenin ve kurumun vakurluğunu şahsında barındıran, hissettiren kardeşimizin mütevazı, kibar, naif, incitmeyen sakin yapısına dair şikâyetler alırdık.

Ashında insanı güzelleştiren bu hasletler değil miydi?

Samimi bir “Dava adamı” idi! Beyefendi, saygılı, hep sıcak, güven veren...

Hep bir derdi vardı, hep bir şeyler yapmanın gayretindeydi.

Özelde Urfa, genelde ülkemiz ve sevdamız gönül coğrafyamız gündemimiz oldu...

Şanlıurfa Sendikal mücadelede öncü merkez ve eylemleri ile hep örnek oldu. Şükürler olsun.

Daha huzurlu yaşanabilir bir ülke için, hak ve özgürlükler bağlamında yirmi yılı aşkın yaptığımız çalışmaların, eylemlerin içinde oldu, açıklamaların altına imza attı. Yargılandı.

Gönül coğrafyamızda 1000 yılı aşkındır yaşananları, son asırda çizilen sınırları, oluşan devlet mekanizmalarını, egemen güçlerin himayesinde ya da baskısı altındaki iktidarları, liderlerin vatandaşını, sınırlarını koruma hissiyatı, refleksi neticesinde ümmetin düşmüş olduğu acınası durumu farkında idik. Bu coğrafyada ümmetin birliğini sağlamaya namzet, eline kan bulaşmamış, kardeşine! Kardeşlerine zulüm etmemiş Kimse

var mı? Sorusunun muhatabı hep yine biz olduk. İçimiz kan ağladı, hüznümlendik.

Boğazımızda düğümlendi sözcükler...

Ki hâlâ bu sorunlarla boğuşuyorsak teşhisi koymadığımızdandır. Kısır çekişmelerden uzak kalamadığımızdan, çözüm üretmek için yeterince gayret etmediğimizdendir diyordu, dedik...

Manen hedefe kilitlenmediğimiz ve ümmet bilinci ile hareket etmediğimiz sürece savrulmaya devam ederiz...

Toplantılardan sonra “Asr” suresini okur. Rabbim! Ümmetin birliğini, dirliğini görmeyi nasip etsin diye dua ederdik ayrılırken.

Kadim peygamberler şehrine, güzel insanlarına en iyi hizmeti sunma gayreti içinde oldu. Vefatından bir ay önceydi “Abi araya gelelim emeklilik sana göre değil, yürümeye devam et. Yorulmuşsan bize yol ver, destek ol” deyince, ‘Eyvallah’ demişti.

Bize emanet olan bu dünyayı daha yaşanabilir kılmak, bilinçli, imanlı bir nesil yetişmesi için çalışmalarında bulunurken çoğu zaman ihmal ettiğimiz ailelerimiz.

“Eğitim Aileden başlar” bilinciyle ailesi, evlatları için gayret ettiğine şahit olduğumuz Suphi hoca, üçü kız, biri erkek dört çocuk babasıdır.

Şehrin yoğun ve çoğu zaman çekilmez stresli ortamından uzaklaşmak, samimiyetin ve yardımlaşmanın en azından temiz havanın ve toprakla haşır neşir olma imkânı bulmak, doğduğu köyle bağlantısını koparmamak için iki katlı ev yaptırıyordu. Boyası kalmıştı sadece. “Bitince ilk davet size olacak” demişti... Köyde dostlarıyla oluşturmayı düşündüğü muhabbet ortamına geç kaldı. Çoğu, İhmalkârlıktan! Hepimizin geç kaldığı, geç kalacağı gibi.

Ufak çıkarlar uğruna bu kadar kötülüğün dünyayı yaşanmaz hale getirdiği bir zaman diliminde, telaş, itiş kakışların merkezinde olmak, ya da izlemek, hayıflanmak, geride kaldı. Oturmak nasip olmadı.

Ölüm her zaman zor elbette.

Evlad bahsi açılınca “Rabbim acılarını göstermesin” diye dua ettiğimiz ebeveynlerin en çaresiz kaldığı zaman dilimi.

Evlad acısı en zoru... Hepimizin en çok korktuğu...

Babası!

Morgun önünde adeta evladının kokusunu almak için sarıldı, elimi tuttu.

“Baba ocağına dönüyor. Bugüne kadar sizindi, bundan sonra benim.” ...dedi.

Evladına olan hasretini, aynı zamanda mücadele insanlarının, ailelerini ne kadar ihmal ettiğini, yüreğimin en derin noktasına kadar nüfuz ederek yeniden hatırlattı.

Ve yıllarca birlikte sendikal ve STK bilincinin ulaşılması amacıyla dokunduğumuz hayatlar, ülkemizde hak ve özgürlükler bağlamında geline aşama, dünyada mazlumlardan yana zalimlere karşı verilen mücadele, emek ve ödenen bedeller bir film şeridi gibi gözümün önünden geçti.

Sessizce “değdi” dedim.

Yüreğimin yangınıyla haykırmak istedim aslında: DEĞDİİ...
DEĞDİ

İyi ki hizmet amaçlı kurumsal yapılarla tanışmışsınız.

İyi ki zamanında sorumluluk almışsınız

İyi ki o mücadeleleri vermişiz.

Gidilecek yol önemli..!

Hangi amaca hizmet ediyor olursanız olun, o yolun yoldaşsız tadı tuzu olmaz.

Suphi Başkan imkânsızlıkların yoğun olduğu bir zaman diliminde bu davaya (erdemliler hareketine) maddî ve manevî katkı sundu, destek oldu. Sorumluluk aldı.

Şanlıurfa'da ve ülkemizde ulaşabildiği, omuz omuza birlikte mücadele ettiği, gönül dünyamızın mahalle sakinlerine varlığıyla güven verdi, örnek oldu

Meşakkatli dava yolunun tadıydı, tuzuydu.

Cenazesinde eğitim camiası, sendika, siyaset, bürokrasi ve STK temsilcilerinin bulunması bu yolda verdiği mücadelenin, emeğin göstergesi oldu.

Güzel yaşadı, zamana anlam kattı, iz bıraktı.

Birlikte birçok şeyi başarmanın, şükür vesilesi sevdiğine kavuşma düşüncesinin verdiği mutluluk...

Ve ayrılığın hüznü ile yalvarmak kaldı bize.

Ne mutlu hayatı bilinçli yaşayanlara.

Ne mutlu sana GÜZEL İNSAN.

Rabbim taksiratını affetsin mekânı cennet olsun.

Göçü mübarek olsun... Vesselâm...

YAŞAYANLARIN DİLİNDEN
İZ BIRAKANLAR

ŞÜKRÜ EYYÜP KAPLAN

Selman KAPLAN / Fatih OKUMUŞ

Doğumu ve Ailesi

Şükrü Eyyüp Kaplan, 25 Nisan 1959 tarihinde Çorum vilayetine Bayat kazasında dünyaya teşrif etti. Babası Osman Kaplan, Osmancık kazasında herkesçe hürmet gören ve takdir edilen bir imam olarak bilinirken, annesi Zarife Hanım, müstesna ahlâkıyla tanınan bir hanımefendiydi. Kaplan ailesi, Osman Kaplan'ın imamlık vazifesini ifa ettiği muhtelif köylerde ikamet etmiş ve bu süre zarfında aileye büyük bir sevgi ve saygı gösterilmiştir. Ailenin ikinci evladı olan Şükrü Eyyüp, bir abla ve bir erkek kardeşe sahipti. Kaplanlar aslen Osmancık'a bağlı Yaylabası köyünden gelmekteydi. Osman Kaplan, uzun yıllar imamlık yaptığı Çalica köyünden emekliye ayrılmıştır.

İlmi Hayatı

Şükrü Eyyüp Kaplan, ilim tahsiline küçük yaşta Bayat'ta başlamış, ilkokulun ilk üç sınıfını burada tamamlamıştır. Daha sonra babasının tayini dolayısıyla Çorum Merkez Ayaz Köyü'ne intikal etmişler ve Eyyüp Bey, ilkokulu burada ikmal etmiştir. Bu devrede, ablasıyla aynı sınıfta eğitim görmüş ve ilkokul sürecinde parlak bir talebe olarak temayüz etmiştir. 1971 senesinde tahsiline, Çorum Merkez İmam Hatip Lisesi'nde yatılı olarak devam etmiştir. Ailesi Çalica Köyü'ne taşınırken, Kaplan okulda ilmi faaliyetlerini sürdüren bir talebe olarak başarılı bir şekilde yedi yıllık eğitimini tamamlamıştır. Lise tahsilini 1978 senesinde başarıyla tamamlayan Şükrü Eyyüp, üniversite imtihanlarına girmiş ve bu imtihan neticesini beklerken, altı ay süreyle Çorum Seydim Köyü'nde imamlık yapmıştır. Gönlünde yatan meslek olan gemi kaptanlığı için Kabataş Denizcilik Fakültesi'ne müracaat etmiş; fakat puanı yeterli olmasına rağmen alan dışı değerlendirilerek başvurusu kabul edilmemiştir. Bunun üzerine, Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'ne başvurmuş ve burada eğitim hayatına devam etmiştir. Üniversite yıllarında Vefa semtindeki İlim Yayma Yurdu'nda

kalan Kaplan, derslerdeki başarılarıyla çevresinde dikkat çekmiş; özellikle Arapça ve İngilizce dillerindeki mahareti, ona aynı zamanda iş fırsatları da sağlamıştır. Aksaray'da bir otelde resepsiyon görevlisi olarak çalışarak, öğrencilik hayatını hem okuyarak hem de çalışarak idame ettirmiştir.

Meslek Hayatı ve Aile Yaşamı

1982 senesinde Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'nden mezun olan Şükrü Eyyüp Kaplan, meslek hayatına İstanbul Zeytinburnu Faruk Timurtaş Ortaokulu'nda Din Kültürü ve Ahlâk Bilgisi öğretmenini olarak başlamıştır. Beş yıllık öğretmenlik hayatında ilmî ve ahlâkî anlamda pek çok talebeye rehberlik etmiş, onların yetişmesinde mühim bir rol oynamıştır. 1984 yılında Selma Hanım ile izdivaç eden Şükrü Eyyüp Kaplan'ın, bu evlilikten üç evladı dünyaya gelmiştir: Selman, Mevlâna ve Numan. Selman, doktorluk mesleğini ifa etmekte; Mevlâna, makine mühendisliği sahasında mesai harcamakta ve Numan ise eczacılık mesleğini sürdürmektedir. Oğulları, babalarının ismini ve mirasını yaşatarak, kariyerlerinde başarılı bir şekilde ilerlemekte ve topluma hizmet etmektedir. Şükrü Eyyüp Kaplan, evlatlarının tahsiline büyük ehemmiyet vermiş ve onların muvaffakiyetleriyle her daim iftihar etmiştir. 1987 yılında memleketi Çorum'a tayin edilen Kaplan, burada Eti Ortaokulu'nda müdür yardımcısı olarak vazifeye başlamış ve tam 17 sene boyunca bu vazifeyi deruhte etmiştir. 2004 senesinde Mehmetçik Lisesi'ne müdür olarak atanmış, ardından 2009 yılında Fatih Lisesi'nde müdürlük yapmış ve 2016 senesinde emekliye ayrılmıştır. Kaplan'ın kariyerinin 29 senesi idarecilik ve eğitim yöneticiliğiyle geçmiş, bu süre zarfında pek çok talebe yetişmiştir.

Sendika Yılları

Kurucu Şube Başkanı Halit Balyaz hocadan görevi devralan Şükrü Eyyüp Kaplan 1994-2000 yılları arasında Eğitim-Bir-Sen Çorum Şube Başkanı olarak görev yapmıştır. Kuruluş

sürecinde Ölçek İş Merkezinde sendika bürosu kiralanmış ve 20-30 civarında üyeden toplanan aidatlarla buranın masrafları karşılanmıştır. Eğitim çalışanlarının bir araya gelerek sohbet etme imkânı bulduğu, çocuklarıyla beraber gelerek masa tenisi, satranç oynadığı geniş bir alana sahip sendika hizmet bürosu zamanla masrafları karşılayamaz hale gelince aynı iş merkezinde daha küçük bir yer kiralanarak sendikal faaliyetlere devam edilmiştir. Zor yıllarda fedakârlık göstererek sorumluluk üstlenen Şükrü Eyyüp Kaplan ve yönetimi, gazete haberlerinde yer almaya başlayınca 1995 yılında 2908 sayılı yasaya muhalefetten Çorum Asliye Ceza Mahkemesinde yargılanmışlardır. Açık yargılama sonucunda Şükrü Eyyüp Kaplan ve yönetiminde yer alan; Osman Kazancı, Mahmut Özünel, Hüseyin Kiran, Abdurrahman Çırak, Mehmet Yıldırım ve Sefer Kurtaran mahkeme tarafından suçsuz bulunmuş ve beraat etmişlerdir. Dava sürecinin en önemli olayı ise avukat olmadan hazırlanan evraklar ve Şükrü Eyyüp Kaplan'ın muhtelem savunmasıdır. 3 sayfalık savunma yazısında Danıştay kararlarından başbakanlık genelgesine, anayasadan uluslararası hukuk normlarına kadar emsal teşkil edecek tüm belgeler mahkeme heyetine sunulmuştur. Öyle ki bu savunma yazısı ve açık yargılama sürecinde yapmış olduğu sözlü beyanlar mahkeme heyetince takdir toplamış ve örnek gösterilmiştir. Şükrü Hoca planlı ve programlı çalışmasıyla bilinir. Sendikal çalışmalarda da buna riayet ederdi. 28 Şubat zulmünün yaşandığı bir dönemde başörtüsü mağduriyetinin giderilmesi için şehir merkezinde bulunan Saat Kulesi civarında imza kampanyası başlatmış, basın açıklamaları ve eylemlerle aktif rol üstlenmiştir. Emekliliği döneminde sık sık mevcut sendika hizmet bürosuna gelerek geçmişi yâd eder ve tavsiyelerde bulunurdu.

Hobileri ve Hususiyetleri

Şükrü Eyyüp Kaplan, iş hayatının haricinde içtimai hayata ve sanatla meşguliyete büyük ehemmiyet veren bir zat idi. Dostları arasında sohbetleri, fikirleri ve münevver kişiliğiyle tanınan

Kaplan, hat sanatıyla meşgul olurdu. Türkiye genelinde hat sanatına dair eğitimler almış ve bu sanatı bizzat icra etmiştir. Kıl testere sanatıyla da ilgilenen Kaplan, aynı zamanda fotoğrafçılıkla meşgul olur ve doğa fotoğrafları çekmekten büyük keyif alırdı. Gençliğinden itibaren şiire ve resim sanatına olan meylî, ona bu alanlarda da eserler ortaya koyma imkânı vermiştir. Zaman buldukça karakalem çalışmaları yapar ve şiirler kaleme alırdı. Seyahate düşkün olan Şükrü Eyyüp Kaplan, gerek yurtiçi gerekse yurtdışı birçok memleketi ziyaret etmiş, 2013 senesinde eşyle birlikte umre ziyareti gerçekleştirmiştir.

Vefatı

Şükrü Eyyüp Kaplan, 15 Temmuz 2024 tarihinde Hakka yürümüştür. 16 Temmuz Salı günü, Çorum Akşemseddin Camii'nde kılınan cenaze namazının ardından Çorum Ulu Mezarlığı'na defnedilmiştir. Kendisinden geriye bıraktığı ilmî ve ahlâkî mirası, ailesi ve talebeleri tarafından minnetle yâd edilmektedir.

YAŞAYANLARIN DİLİNDEN
İZ BIRAKANLAR

ÜNAL MAMUR

Niyazi GEDİK

Ünal Mamur, 01.02.1965 yılında Çanakkale il merkezine 144 km, Yenice ilçe merkezine 45 km uzaklıkta olan Araovacık Köyünde dünyaya geldi. Köyün adı, Osmanlı döneminde 1902 yılı kayıtlarında Araovacık olarak geçmektedir. Daha sonraki yıllarda ismi Araovacık olarak kayıtlara geçmiştir.

Babası Sadettin Efendi, annesi Nasiye hanımdır. Annesi Nasiye Hanım ise ev hanımı bir Osmanlı hanımefendisidir. Sadettin efendi ve Nasiye Hanım'ın ın evliliklerinden üç çocuk dünyaya gelmiş ve Ünal Mamur bu çocukların en büyüğüdür. Sırayla; Ünal Mamur, Mustafa Mamur ve İsmail Mamur kardeşlerdir.

Ünal Mamur, İlkokulu Çanakkale ili, Yenice ilçesi Araovacık Köyünde okur. İlkokulu köyünde bitirdikten sonra Babasının işi dolayısı ile İstanbul'a gider. Babası Sadettin Efendi, Sümerbank'ta dokuma işçisi olarak çalışmış ve aynı kurumdan emekli olmuştur.

İlkokul sıralarındayken ezber yeteneği dikkat çekmiş olacak ki ilerleyen yıllarda hafız olacaktır. Ortaokul yıllarına gelince Nuruosmaniye Kur'an Kursu yılları başlar. Annesi ve Babasının isteği ve teşviki bu kararda çok önemli bir yer tutar.1975-1977 yılları arası İstanbul/Eminönü Nuruosmaniye Kur'an Kursu'nda hâfızlığını tamamlar. Kardeşi Mustafa Mamur ile birlikte iki yıl Nuruosmaniye Kur'an Kursunda eğitim alan Ünal Mamur, bir buçuk yılda hafızlığını tamamlar. Ailesinde kardeş iki hafız vardır.

Kur'an Kursu eğitiminden sonra, 1977 yılında ülkemizin en köklü imam hatipleri arasında olan ve ülke yönetiminin çekirdek kadrosunu yetiştiren İstanbul İmam Hatip Lisesi yılları başlar. İstanbul İmam Hatip Lisesinden 1984 yılında mezun olur.

Ünal Mamur'un İmam hatipli yıllarından sonra üniversite yılları başlar. 1984 yılında çok sevdiği İstanbul'dan ayrılıp, Erzurum Atatürk Üniversitesi İlahiyat Fakültesine başlar. İki

yıl (1984-1986) Erzurum'da ilahiyat fakültesine devam eder. 1986 yılında ise Marmara İlahiyat Fakültesine yatay geçiş yapar. 1989 yılında Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesinden mezun olur. 1996-1999 yılları arasında Marmara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü'nde "Türk-İslâm Sanatları ve Tarihi" anabilim dalında Yüksek Lisansını tamamlar.

Meslekî hayatına, T.C. Başbakanlığa bağlı Diyanet İşleri Başkanlığı teşkilatında 1987 yılında Kocaeli İli Gebze ilçesi Yağcılar Köyü Camii'nde "İmam-Hatip" olarak başlar. Altı ay sonra bu görevinden istifa eder. Sekiz aylık bir aradan sonra tekrar Diyanet İşleri Başkanlığı teşkilatında İstanbul ili Eminönü ilçesi Nuruosmaniye Kur'an Kursu'nda "Kur'an Kursu Öğreticisi" olarak başladığı görevini Üniversite eğitimini bitirinceye kadar sürdürür.

Lisans öğrenimini tamamlamasından sonra 1990 yılında sınavla Millî Eğitim Bakanlığı'na naklen geçerek, kur'a ile atandığı Ankara ili Mamak ilçesi Abidinpaşa Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi'nde Din Kültürü ve Ahlâk Bilgisi Öğretmeni olarak göreve başlar.

1992 yılında önce Sivas daha sonra da Kars/Sarıkamış'ta kısa dönem olarak askerlik görevini yapar.

1995 yılında isteğe bağlı olarak İstanbul ili Eyüpsultan ilçesi, o günkü adı ile Eyüp Anadolu İmam Hatip Lisesi'ne tayin olur. 2014 yılına kadar buradaki görevini öğretmen ve idareci olarak sürdürür.

2010 - 2012 yılları arasında Eyüpsultan İlçe Millî Eğitim Müdürlüğü'nde 2 yıl vekâleten "Şube Müdürü", 2013 yılında da aynı ilçe içerisinde bulunan Kılıçaslan İmam Hatip Ortaokulu'nda 1 yıl süreli "Okul Müdürü" olarak yöneticilik görevlerinde bulunur.

2014 yılı Ocak ayında Tekirdağ ili Şarköy İlçe Millî Eğitim Müdürü olarak atandığı görevini 5 ay sürdürdükten sonra 18

Haziran 2014 tarihinde Büyükşehir Belediye yasası ile kurulan merkez ilçe Süleymanpaşa İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'ne atanır. 5 yıl boyunca burada görev yaptıktan sonra 2018 yılı Kasım ayında bu görevinden ayrılarak İstanbul ili Eyüpsultan İlçe Milli Eğitim Şube Müdürlüğü görevine geçer.

Sivil toplum kurumlarının öneminin farkında olan vakıf insan Ünal MUMUR; Ensar Vakfı, Birlik Vakfı, İlim Yayma Cemiyeti, Türkiye Dil ve Edebiyat Derneği, MGV, ÖNDER, TİYEMDER, İstanbul Emek Platformu, Türkiye Gönüllü Teşekküller Vakfı, Eğitim-Bir-Sen, Memur-Sen, Çanakkaleliler Derneği gibi çeşitli dernek, vakıf ve sendika türü STK'larda üye, yönetici ve gönüllü olarak faaliyetlerde bulunur.

Ankara'da görev yaptığı esnada 1992-1995 yılları arası Kızılay - Şehit Adem Yavuz Sokak'ta bulunan Eğitim-Bir-Sen Genel Merkezi'nde Genel Başkan Mehmet Âkif İnan'ın yanında bulunur ve çok aktif olarak sendikal faaliyetlerde yer alır.

Ünal Mamur'un, Başbakanlık Osmanlı Arşivi Kâmil Kepeci Tasnifi "Ehl-i Hiref" adlı Yüksek Lisans Tezi vardır. İyi derecede Arapça ve İngilizce bilirdi.

Eğitim-Bir-Sen'in kuruluşunda da bulunan Ünal Mamur, 2002-2006 yıllarında şimdiki 2 ve 6 No'lu Şubelerin olduğu ilçeleri içine alan İstanbul 2 No'lu Şubenin başkanlığını yapar.

2011 yılında Sevil Hanım ile evlenen Ünal Mamur'un, Berre Zeynep (2012), Ahmet Hamza (2016) adında iki çocuğu bulunmaktadır.

Ünal Mamur, 24.01.2020 tarihinde lösemi tedavisi gördüğü Bezmiâlem Vakıf Üniversitesi Hastanesi'nde vefat etmiştir. 25.01.2020 Cumartesi günü öğle namazına müteakip Eyüp Camisi'nde cenaze namazı kılınıp, aynı gün memleketine götürülerek, 26.01.2020 Cumartesi günü Çanakkale-Yenice-Aravacık Köyünde toprağa verilmiştir.

YAŞAYANLARIN DİLİNDEN
İZ BIRAKANLAR

YUNUS DEMİRAL

Esra DEMİRAL / Fatih OKUMUŞ

Doğumu ve Ailesi

Yunus Demiral, 12 Mayıs 1954 tarihinde Çorum ilinin Kınıkdeliler köyünde dünyaya gelmiştir. Çorum il merkezine 27 km uzaklıkta bulunan bu küçük köyde, mütevazı bir ailenin ferdi olarak doğan Demiral, Arif Bey ve Kâmile Hanım'ın dört çocuğundan ikincisidir. Bir ağabeyi (İsmet) ve iki kız kardeşi (Ayşe ve Sultan) olan Yunus Demiral'ın babası Arif Bey, çiftçilik yaparak ailesinin geçimini sağlamaktadır. Arif Bey, çocuklarının eğitime büyük önem vermiş, o dönemin şartlarında kız çocuklarının da okuması için elinden gelen tüm fedakârlıkları yapmıştır. Yunus Demiral'ın çocukluk yılları 10 yaşına kadar köyünde geçmiştir; 1964 yılında ise ailesinden ayrılarak Çorum merkezine taşınmış ve burada eğitim hayatına devam etmiştir.

Öğrenim Hayatı

Yunus Demiral, öğrenmeye olan ilgisiyle henüz 5 yaşındayken eğitim hayatına adım atmıştır. Abisi ve köydeki diğer çocukların okula gidişini büyük bir hayranlıkla izleyen Demiral, onların peşine takılarak okula gitmeye başlamıştır. İlkokul öğretmeni, yaşı küçük olduğu ve ilkokulun beş sınıfının aynı anda eğitim gördüğü bu sınıfa uyum sağlamasının zor olabileceği gerekçesiyle başlangıçta okula kabul etmekte tereddüt etmiştir. Ancak, ondaki okuma isteği ve azmi karşısında, öğretmeni onu bir süre okula almayı ve eğer zorlanırsa kendiliğinden bırakacağını düşünerek gelmesine izin vermiştir.

Bu kararla birlikte köylerine 4 km uzaklıkta bulunan Kınık Köyü İlkokulu'nda, abisiyle aynı sınıfta eğitim hayatına başlamıştır. Her gün 4 km'lik yolu yürüyerek gidip gelen Yunus Demiral, kısa sürede okuma-yazmayı öğrenmiş, derslerdeki başarısıyla da öğretmenin takdirini kazanmıştır.

Yunus Demiral, Kınıkdeliler Köyü ve çevre köylerde ortaokul ve lise bulunmadığından abisi ve dört arkadaşıyla beraber

Çorum İmam Hatip Ortaokulu'nda okumaya başlar. Okulun ilk günlerinde hem küçük yaşta ailesinden ayrılmanın verdiği hasretle hemde köy okulundan aldığı eğitimin yetersizliği ile biraz bocalasa da kısa sürede çok çalışarak sınıfında dikkat çeken öğrenciler arasına girmeyi başarır. Ortaokulundan mezuniyetinin ardından 1969 yılında Çorum Endüstri Meslek Lisesi'nin Metal İşleri bölümüne kaydolar. Lise eğitimini tamamlamasına günler kala babası Arif Bey ağır bir hastalık geçirerek felç olur. Babasının üzücü hastalığıyla beraber yıkılan Yunus Demiral, annesinin ve kardeşlerinin sorumluluğunu üstlenmeye karar verir. Lise eğitimini tamamladıktan sonra omuzlarına düşen bu büyük sorumluluk neticesinde eğitim-öğretim hayatına ara verip günümüzde hâlâ aktif olarak faaliyet gösteren Alapala Makina isimli fabrikada çalışmaya başlar. Alapala Makina'da iki yıl çalıştıktan sonra buradan ayrılarak Yol, Su ve Elektrik Genel Müdürlüğü (YSE)'de işe başlar. Bu dönemde ailesi için bir ev tutarak babası, annesi ve kardeşlerini yanına alarak hem babasının hastalığı hem de kardeşlerinin eğitimiyle ilgilenir.

Yunus Demiral, lise mezuniyetinin üzerinden dört yıl geçmesine rağmen, okuma tutkusunu ve öğretmen olma arzusunu hiç kaybetmemiş bir eğitim sevdalısıdır. Hayatında köklü bir değişiklik yapma kararı alarak hem çalışıp hem okumaya başlamıştır. Gündüzleri YSE'de çalışarak geçimini sağlarken, geceleri üniversite sınavına hazırlanmak için yoğun bir çaba göstermiştir. Azmi ve kararlılığı sayesinde girdiği üniversite sınavında başarılı olmuş ve

Gazi Eğitim Enstitüsü Erkek Teknik Öğretmen Okulu'nu kazanmıştır. Bu başarı, Yunus'un eğitim dünyasında iz bırakma yolculuğunda önemli bir adım olmuştur.

Yunus Demiral, 1977-1978 eğitim-öğretim yılında Gazi Eğitim Enstitüsü Erkek Teknik Öğretmen Okulu'nda yükseköğrenime başlamıştır. Üniversite yılları 1980 olaylarının yaşandığı döneme denk gelmiştir. Bu dönem Türkiye'de, özellikle de

Ankara'da öğrenci olmak gerçekten çok zor ve tedirgin edici bir dönemdir. Sıkıyönetim uygulamalarıyla günlük yaşamda en basit ihtiyaçları gidermek bile riskli hale gelmiş, okula gitmek, derslere katılmak ya da eve dönmek gibi sıradan şeyler bile endişe verici hale gelmiştir. Kampüslerde ve çevrelerinde sık sık çatışmaların yaşandığı, öğrenci grupları arasında güvensizlik hâkim olduğu bu dönemde, inşaatlarda çalışarak hem geçimini sağlamış hem de öğrencilik hayatını sürdürmüştür. Çalışma azmi ve okuma tutkusu sayesinde, zorlu şartlara rağmen eğitimine devam ederek öğretmen olma yolunda kararlılıkla ilerlemiş ve 1981 yılında Üniversiteden mezun olmuştur.

Cemiyetçiliği, Sendikacılığı

Yunus Demiral 2000-2001 yılları arasında Eğitim-Bir-Sen Çorum Şube Başkanı olarak görev yapmıştır. Şükrü Eyyüp Kaplan'ın 5 yıllık başkanlık dönemi sonrasında yeni bir yönetim kurulmasına karar verilmiştir. Kimsenin başkanlık görevini kabul etmediği o dönemde Eğitim-Bir-Sen Genel Başkan Yardımcısı olan Mustafa Aydın'ın ricasını kırmayarak, zor geçen yılların ve mahkeme süreçlerinin yordduğu bir dönem sonrası Yunus hoca görevi kabul ederek sorumluluk üstlenmiştir. Sendikal faaliyetlerin yerine getirilmesinde yaşanan maddi sorunlara rağmen 1 yıllık zaman diliminde birçok yer ziyaret edilmiş ve çalışmalar yürütülmüştür. O dönemden akılda kalan en önemli ayrıntı ise okul ve kurum ziyaretlerine yürüyerek gidilmesidir. İmkânsızlıkların baş gösterdiği bir dönemde her şeye rağmen mücadeleye devam etmiştir Yunus hoca. Yönetiminde ve çevresinde yer alan herkesin Yunus Hoca hakkında "samimi bir Müslüman, samimi bir dost" ifadesi aslında her şeyi ifade ediyor. Yıllarını sivil toplum kuruluşlarında hizmete adanmış bir kişi için söylenecek en güzel ifade bu olsa gerek.

Meslek Hayatı ve Aile Yaşamı

Yunus Demiral, 1981 yılında üniversiteden mezun olduktan sonra meslek hayatına Tokat'ın Reşadiye ilçesinde, Endüst-

ri Meslek Lisesi'nde Metal İşleri öğretmeni olarak başlamıştır. 10 Ekim 1982 tarihinde Hatice Hanım ile evlenmiş ve bu evlilikten üç çocuğu olmuştur: Zehra, Esra ve Mustafa Arif Kaplan, çocuklarının eğitimine büyük önem vermiş, onların başarılarıyla her zaman gurur duymuştur. Kızları da babalarının izinden giderek öğretmen olmuş, oğlu ise İzmir Ekonomi Üniversitesi'nde Gastronomi bölümünde eğitimine devam etmektedir.

1984 yılında, Demiral, Ankara Polatlı'da Topçu asteğmen olarak askerliğe başlamış, dört aylık sürenin ardından askerliğin geri kalanını subay olarak İstanbul Alemdağ Kışlası'nda tamamlamıştır. Askerlikten döndükten sonra 1985 yılında Tokat'ın Zile ilçesine tayini çıkmış. Burada da 4 yıl boyunca öğretmenlik hayatına devam etmiştir.

1989 yılında Çorum Sungurlu Endüstri Meslek Lisesi'nde müdür olarak idarecilik hayatına adım atan Yunus Demiral, 1992 yılında Sinop'un Boyabat ilçesine tayin olmuştur. Burada Endüstri Meslek Lisesi'nde müdürlük görevini yedi yıl boyunca başarıyla sürdürmüştür. Yıllar süren idarecilik tecrübesinin ardından memleketine dönme kararı alarak 1999 yılında idarecilikten istifa etmiştir. Demiral, memleketinde Şehit Öğretmen Fatih Tekin Meslekî Eğitim Merkezi'nde öğretmen olarak görevine devam etmiş ve emekliliğine kadar burada eğitim hayatına katkı sağlamıştır.

Emekliliği ve Vefatı

Yunus Demiral, yıllarca özveriyle çalıştığı meslek hayatının ardından 2019 yılında emekli olmuştur. Emeklilik yıllarını ise en büyük tutkularından biri olan doğa ve bahçecilikle geçirmek istemiştir. Şehir hayatının stresinden uzaklaşmak ve doğayla iç içe vakit geçirmek amacıyla kendine bir hobi bahçesi kurmuştur. Toprağın enerjisi ve bahçe işlerinin huzur verici ritmi, ona emeklilik yıllarında aradığı dinginliği sunmasına rağmen kalbi Allah ve peygamberine duyduğu özlemlerle kutsal toprakla-

ra gidebilmenin hasretiyle tutuşmaktadır. 2012 yılında başvurduğu Hac kurasını her yıl sabırsızlık ve bir umutla beklerken, kuranın çıkmadığını öğrendiğinde kalbinde ki hüznü göz yaşlarını tutamamıştır. Fakat bilmediği bir şey vardır ki Rabbi onu evine Kâbe'ye çağırduğunda bir daha göndermeyecek ve kıyamet gününe kadar onu misafir edecektir. 2023 yılının Kasım ayında açıklanan Hac kuraları sonucunda gitmeye hak kazandığını öğrendiği andan itibaren üzerinde farklı bir manevî hava oluştuğunu yakınında bulunan pek çok insan gözlemlemiştir. Kalp doktorunun gitmeyin kalbiniz o zorlu ibadetlere ve sıcağa dayamaz demesine rağmen asla tereddüt etmemiş ve doktoruna aksi rapor vermemesi için ricada bulunmuştur. 2 Mayıs gününde çok büyük bir mutlulukla ve heyecanla sevdikleriyle helalleşip vedalaşarak Hac yolculuğuna çıkmış. 16 Haziranda hac vazifesini yerine getirmeyi Allah nasip etmiştir. Hac arkadaşları, vefatından bir gece öncesinde Yunus Bey'in sabaha kadar namaz kıldığını, tesbih çektiğini ve dualar ettiğini anlatır. Oradaki görevlilerden birine, "Artık vakit geldi," dediği ve ardından sus işareti yaparak elini dudaklarına götürdüğü ifade edilmiştir. 22 Haziran 2024 gecesi kalp krizi geçirerek kutsal topraklarda Mekke'de Allah'ı zikrederek gözlerini bu dünyaya kapatıp gerçek âleme uyanmıştır. Aynı gün kılınan cenaze namazının ardından Mekke'de defnedilmiştir.

Bu kitap, vefaya değer veren Eğitim-Bir-Sen'in müteveffa başkanlarını yd etmek, hatıralarını canlı algılar halinde genç nesillere aktarmak için kaleme alınmıştır. nden yürümenin riskini ve zorluklarını göğüsleyerek yolumuzu aan, bize g ve cesaret veren, değişen şartlara göre farklı mücadele yöntemlerini, sabrı, tahammülü, dayanmayı, direnmeyi, dirayeti öğreten, ama asla hedef ve ana doğrultudan sapmayan, yeni şeyler ilham eden bu insanları unutmamak, emanetlerini devralmak, yollarını yürümek, hayallerini gerçekleştirmek ve elbette güzel anılar ve dualarla, rahmetle yd etmek bizim boynumuzun borcu, vefa sorumluluğumuzdur.

